

БАРБАРА ФРИЙТИ ДА ОБИЧАШ НЕПОЗНАТ

Част 1 от „Взети“

Превод от английски: Нина Рашкова, 2009

chitanka.info

ПРОЛОГ

— За моята съпруга!

Ник Гренвил вдигна чаша шампанско, заслепявайки Кайла Шеридан с усмивка.

Кайла също вдигна своята и двете чаши звъннаха. И като се вгледа във великолепните сини очи на мъжа, за когото се беше венчала, я обзе радост. Не ѝ се вярваше, че е омъжена, но все пак преди час даде клетва да обича само този мъж. На безименния ѝ пръст той сложи пръстен, а на шията ѝ закопча диамантено колие с обещанието да бъде с нея завинаги, което всъщност беше най-съкровено и единствено желание. Дете на разведени родители, тя се бе разкъсвала между две къщи, две родителски семейства, два града и едва ли беше споделяла нещо повече от безбройни сбогувания. Това повече нямаше да се случва. Сега беше госпожа Никълъс Гренвил и щеше да направи всичко възможно бракът ѝ да бъде непоклатим.

Шампанското погъделичка небцето ѝ. Чувстваше се почти в екстаз.

— Не съм на себе си, толкова съм щастлива — прошепна тя. — Чувствам се замаяна.

— Харесва ми, когато не се контролираш.

— От мига на запознанството ни, като че ли не стъпвам по земята — призна тя. — Да се омъжа за теб тази вечер е най-импулсивната и безразсъдна постъпка в живота ми.

Погледна диамантения пръстен. Беше грамаден и ужасно скъп. И през ум не ѝ беше минавало, че подобно бижу ще блести на ръката ѝ. Беше си представяла консервативна сребърна халка, а камъкът и в най-безумните ѝ мечти не е бил толкова голям. Наистина извади страхотен късмет. Ник беше неразумно щедър мъж. Глезеше я от първата им среща.

— Наистина често постъпваш импулсивно — отбеляза той. — Когато се запознахме, не останах с такова впечатление за теб.

— Дължи се на лошото ти влияние — кокетно отвърна тя.

Усмивката му стана още по-широка.

— Сто пъти ти обясних. Животът трябва да бъде забавление. И ти се забавлява, нали?

— Страхотно. А този ден беше съвършен. Параклисът беше прелестен. Проповедта на свещеника за любовта и брака беше тактична и деликатна. Страхувах се, че ще претупа набързо церемонията, но не стана така. И стаята... невероятна е.

Тя направи жест с ръка, като оглеждаше убежището за техния меден месец. Ник бе поръчал благоуханни свещи, които заливаха стаята с мека светлина, по всички маси бяха поставени вази с пищни букети от полски цветя, романтична пътечка от розови листенца водеше към спалнята, а на сребърен поднос имаше ягоди с шоколадов мус — любимият ѝ десерт. Истинска любовна атмосфера, за да започне новия си живот. Нищо повече не би пожелала.

— Толкова щастлива ме направи, Ник. Даде ми точно каквото исках.

Ник кимна.

— И аз получих, каквото исках — той се наведе и нежно я целуна по устните, едно обещание за предвкусвано удоволствие. — Ще отида да донеса лед — погледна я многозначително. — Мисля си, че ще ни се допие студено шампанско... после.

Тялото ѝ потръпна в очакване.

— Не се бави.

Той взе купата за лед и се отправи към вратата. Преди да излезе, се спря и извади от джоба си старинния джобен часовник, нейният сватбен подарък, който му даде само преди няколко минути.

— Благодаря ти още веднъж за подаръка — каза той. — За мен този часовник означава много.

— Баба ми заръча да го подаря на мъжа, когото обичам. А това си ти.

Кайла искаше да чуе същото и от неговите уста, но той само помахаше с ръка и излезе. Не беше толкова важно, че не изрече думите. Нали се ожени се за нея. Ето кое беше важното. Близо десет години се среща с мъж, който имаше истинска фобия от сериозен ангажимент и така и не се реши да ѝ направи предложение. Ник едва ли не веднага ѝ каза, че възнамерява той да бъде нейният съпруг. Беше замаяна от любовта му и от неговото убеждение, че двамата са създадени един за

друг. И днес, само три седмици след първата им среща, тя беше негова съпруга. Още не ѝ се вярваше. Три седмици! Това определено беше най-голямата лудост в живота ѝ.

И какво от това? През целия си живот беше отговорна и благоразумна. Беше почти на трийсет. Време беше да рискува.

Не я свърташе на едно място и стана. Отиде до прозореца. От двайсет и петия етаж на хотела, където бяха наели луксозен апартамент за техния меден месец, се откриваше величествена гледка към езерото Тахо и опасващите го планински верига на Сиера Невада. Намираще се само на четири часа път до дома си на крайбрежната ивица в Сан Франциско, а сякаш беше в друг свят. Скромната сватбена церемония, на която кумуваха двама непознати, промени целия ѝ живот. Съжеляваше само, че не присъства никой от нейното семейство, нито пък от семейството на Ник. Но миналото беше зад гърба ѝ. Тази нощ слагаше ново начало.

Отдръпна се от прозореца и отиде в спалнята. Съблече роклята си и си сложи еротично бельо от прозрачна алена коприна, което не оставяше нищо на въображението. После разреса дългата си гъста и къдрава кестенява коса, обикновено непокорно стърчаща на разни страни. Според най-добрата ѝ приятелка Саманта впечатлението за небрежно поддържана коса се дължало на изплъзващите се от кока къдрици, така че може би за пръв път в живота ѝ косата на Кайла изглеждаше шик.

Зачуди се дали яркият ален цвят не е твърде предизвикателен и дали елегантно бяло нямаше да е по-подходящо. Но изисканото бяло бельо, което се двоумеше да купи или не, остави у нея вкус за нещо отживяло, прилягащо повече на майка ѝ, а тя в никакъв случай не беше с разбиранията на майка си.

При тази мисъл се усмихна, като не можеше да откъсне поглед от прелестния си образ в огледалото. Кафявите ѝ очи искряха, страните ѝ пламтяха. Имаше вид на влюбена жена. И беше точно такава. „Решението ми е правилно“ — отново си каза тя, за да прогони съмнението, което не преставаше да я гложди.

Пълната тишина подтикна към яснота блуждаещите ѝ мисли. Чу в себе си възмутения и потресен глас на майка си: „Кайла, да не си полудяла? Не можеш да се омъжиш за човек, когото познаваш от три седмици. Глупаво е. Ще съжеляваш.“ А Саманта ѝ пригласяше:

„Почакай поне да се върна от Лондон. Замисли се, Кайла! Знаеш ли изобщо нещо за този мъж?“

Знаеше достатъчно, каза си тя твърдоглаво. А бракът беше между двама — между нея и Ник, друг нямаше място. Престана да се съзерцава, пръсна малко парфюм във въздуха и премина през благоуханното облаче. Докато се чудеше дали да чака Ник в леглото, опита няколко прелъстителни пози върху атлазената кувертюра на леглото. А сега вече стана за смях и се наруга заради нервността, която изпитваше. Сякаш за пръв път щяха да правят секс, а случаят изобщо не беше такъв. Вече бяха опитали и беше чудесно. А тази нощ щеше да бъде още по-хубаво, защото бяха съпруг и съпруга, бяха влюбени, бяха свързани завинаги.

Когато стана, апартаментът ѝ се стори притихнал. Зачуди се къде се бави Ник. Машината за лед беше на крачка от вратата им, а той излезе преди повече от петнайсет минути. Навярно беше решил да слезе в бара за още шампанско или за друг специален десерт. Това предположение я накара да се усмихне. Ник беше толкова романтичен. Винаги знаеше как да я обгърне с нежни грижи, за да се почувства любима.

Отиде в хола и се настани на дивана в очакване. Пусна телевизора и прехвърли каналите. Минутите се нижеха. Погледна часовника си и осъзна, че е изминал цял час. Прониза я тревожно чувство. Стана и закрачи напред-назад. За секунди стаята ѝ се стори прекалено тясна и задушна. Обхвана я ужасното предчувствие, че нещо не е наред.

Изтича в спалнята, свали бельото си и зарови в куфара, за да открие джинси и тениска. През цялото време се надяваше да чуе стъпките на Ник или гласа му.

Никакъв звук. Пълна тишина.

Грабна ключа и излезе. Запъти се към най-близкия автомат за лед. Ник не беше там. Потърси го на горния етаж, после на долния. Сърцето ѝ бясно запрепуска. Отново надникна в апартамента, после взе асансьора, слезе във фойето и обиколи казиното, после магазинчетата, ресторантите, баровете, дори огледа и паркинга, където поршето на Ник си стоеше на мястото. Отново се върна във фойето и позвъни по телефона в апартамента. Никой не ѝ отговори.

Кайла не осъзна, че плаче, докато някаква възрастна жена не я спря до асансьора и не я попита какво се е случило.

— Съпругът ми. Не мога да намеря съпруга си — избъбри тя.

Жената ѝ се усмихна със съжаление.

— Все едно слушам историята на моя живот. Ще се върне, мила, щом си изпразни джобовете. Всички мъже са от един дол дренки.

— Той не играе хазарт. Първата ни брачна нощ е. Отиде само да вземе лед.

Кайла влезе в асансьора, без повече да се интересува от жената и скептичното ѝ изражение. Мнението на тази жена беше без значение. Тя знаеше, че Ник няма да се заплесне в някое казино през първата им брачна нощ. Подобно нещо не би ѝ причинил. Но когато отвори апартамента, там беше все така потискащо тихо, както и преди да излезе.

Не знаеше какво да прави. Отново седна да чака.

Когато часовникът удари полунощ, и Ник го нямаше от пет часа, Кайла се обади на рецепцията и съобщи, че съпругът ѝ е изчезнал. Изпратиха при нея Джордж Бенедикт, възрастен човек от охраната на хотела. След като обсъдиха случая, той я увери, че ще видят дали Ник няма да се появи отнякъде, но нещо в изражението му ѝ подсказа, че едва ли ще наблюдават особено усърдно. На Кайла ѝ стана ясно, че според господин Бенедикт Ник или залага в казиното и е изгубил представа за времето, или чисто и просто е офейкал. За нея и двете обяснения нямаха смисъл.

Цяла нощ не спа. Прехвърли в ума си най-различни сценарии за изчезването на Ник. Може би го бяха нападнали, пребили, ограбили и сега беше в безсъзнание. Може би в момента лежеше в някоя болница и страдаше от амнезия, без да си спомня кой е. Молеше се дано да не е чак толкова лошо. Нали липсата на новини е добра новина.

Най-накрая се сви на кълбо във фотьойла до прозореца, загледана в избледняващата луна и после в изгряващото над езерото Тахо слънце.

Беше най-дългата нощ в живота ѝ.

Малко преди девет сутринта на вратата се почука. Изтича да отвори с надеждата, че ще види Ник, смутено усмихнат, докато дава тъпи обяснения.

Не беше Ник. На вратата стоеше човекът от охраната — Джордж Бенедикт. Гледаше сериозно и мрачно.

Тя притисна ръка към сърцето си, внезапно затуптяло, и попита:
— Какво има?

Той ѝ подаде черен смокинг с увехнала червена роза на бутониерата.

— Намерихме го в мъжката тоалетна на партера. На съпруга ви ли е?

— Да... да, мисля, че е негов. Не разбирам. Къде е Ник?

— Още не знаем, но това беше в джоба.

Мъжът протегна ръка и разтвори дланта си, в която проблесна дебела златна халка.

Тя взе пръстена и изпита ужас, когато прочете краткото посвещение: „Любов завинаги“, същите думи, които бяха гравирани и на нейната брачна халка. Задуши се, не можеше да отрони дума.

Халката беше на Ник, същата, която сложи на безименния му пръст, изричайки клетвата, че ще сподели живота си с него.

— О, не! — задъха се тя.

— Виждал съм и друг път да се случва — каза внимателно възрастният мъж. — Прибързана венчавка в параклиса на казиното, после човек отрезвее и...

Кайла усети съжалението в погледа му, но не се примири.

— Грешите. Сигурно бъркате нещо. Ник ме обича. Той пожела да се оженим. Идеята беше негова. Негова беше — повтори отчаяно.

Стисна халката, а кокалчетата ѝ побеляха. Съпругът ѝ не можеше да я зареже ей така... а дали пък не беше истина?

1

След две седмици

Ник Гренвил се радваше, че най-после си е у дома. Не беше оставил сърцето си в Сан Франциско, както се пееше в песента, но градът с тесните стръмни улици и залива в далечината, му липсваше. С дълбока въздишка на облекчение пусна куфарите на излъскания под в хола на двуетажната си къща. Макар и последните три месеца, когато проектира мостове в забравено от бога място из джунглите на Африка, да бяха вълнуващи, авантюрата го научи да цени простите удоволствия в живота, като например гореща баня, чаша хубаво кафе и меко легло. Възнамеряваше да се наслади незабавно и на трите.

Отиде до прозореца, за да го отвори. С изненада установи, че транспарантите са вдигнати. От службата за чистене сигурно бяха забравили да ги спуснат. Беше се договорил да идват веднъж месечно, за да не потъне къщата в прах. На пръв поглед си бяха свършили съвестно работата. Въздухът не беше застоял, както очакваше, но въпреки това отвори прозореца, за да нахлуе хладният мартенски ветреца.

Беше си избрал тази, макар и малка къща, тъй като имаше чудесен изглед към игрището за голф на яхтклуба, залива и най-вече към моста Голдън Гейт. Мостовете бяха неговата страст. Според общото мнение те бяха неговият наркотик. По стените в хола му от край до край бяха накачени фотографии на мостовете, които най-много харесваше, като в строежа на някои от тях беше участвал. Имаше нещо в масивната конструкция, което караше кръвта му да бушува. Още като ученик в гимназията реши, че ще стане инженер, и се посвети изцяло на тази професия. Никак не му беше лесно. Куп отговорности към семейството му се струпаха, когато баща му изчезна, но оттогава изтече много вода. „Както под мостовете“ — помисли си той с лека усмивка. Сега животът му беше какъвто си го бе представял. Само това имаше смисъл.

Отдръпна се от прозореца и погледна телефона. Червената светлинка на телефонния секретар примигваше. Натисна копчето и заслуша първото съобщение. От спикера се чу женски глас:

„Ник, Кайла е. Къде си? Моля те, обади ми се веднага.“

Кайла ли? Коя, по дяволите, беше Кайла? Апаратът изпиука преди следващото съобщение:

„Ник, пак съм аз, Кайла. Не зная какво да правя. Човек от охраната намери смокинга ти и брачната халка в мъжката тоалетна на хотела. Много съм разтревожена. Ако си искал да се измъкнеш, трябваше да ми кажеш. Моля те, обади ми се.“

Неговият смокинг и брачната му халка! И да се продъни земята, нямаше брачна халка. Тя очевидно бъркаше номера, бъркаше го и с някой друг Ник.

„Пак съм аз — каза тя, а в гласа ѝ се долавяше паника. — Не зная защо продължавам да ти звъня, но друго не ми идва наум. От полицията отказаха да те издирват, тъй като липсвали данни, за каквито и да е неприятности около теб. Смятат, че си ме зарязал. И аз точно това предполагам. Не мислиш ли, че ми дължиш поне някакво обяснение? Обичам те, Ник — тя се разхлипа. — Вярвах, че и ти ме обичаш. Идеята да се оженим толкова набързо беше твоя.“

Ник изключи телефонния секретар, тъй като не му се слушаше повече хленченето ѝ. Почувства се така, като че ли наднича през ключалка и без разрешение нахлува в нечий чужд живот, а удоволствието от завръщането му у дома беше съсипано от предусещане за нещо много неприятно.

Както се оглеждаше, още повече се разтревожи. Дребни подробности веднага се хвърляха в очи: булчински списания на малката масичка, увехнали рози във ваза до прозореца, забравена чаша от кафе, одеялото, което обикновено държеше на леглото, беше праметнато върху страничната облегалка на кафявия кожен диван.

Съвсем объркан, Ник отиде в кухнята и забеляза на плота кутия с подсладени корнфлейкс, каквито никога през живота си не беше ял. В хладилника имаше половин бутилка шардоне и кутия мляко с изтекъл преди месец срок на годност. Стомахът му се преобърна, докато обмисляше възможностите. Несъмнено някой беше обитавал дома му. Единствените хора, които имаха ключове, бяха майка му и от службата

за почистване. Майка му никога не би оставила прокиснало мляко в хладилника.

Нервите му се опънаха. Усещаше се миризмата на някакъв парфюм, но не можеше да определи мъжки ли беше или дамски. Цареше потискаща тишина. Извърна се с чувството, че зад него има човек, но там нямаше никого.

Взе телефона и се обади в службата за почистване.

— Обажда се Ник Гренвил — съобщи той на служителката, която отговори. — Искам да се свържа с жената, която е чистила моята къща през последните три месеци.

Чу как тя разлисти някакви документи, след което каза:

— Трябва да е била Джоан. В момента я няма. Да ѝ предам ли да ви се обади?

— Да, нека при първа възможност да ми позвъни. Спешно е.

Затвори телефона и нервно набра номера на майка си. Тя не отговори. Не му се искаше да обяснява надълго и нашироко по телефонния секретар, затова само ѝ съобщи, че се е прибрал и я моли незабавно да му се обади.

Запъти се към своята спалня на горния етаж. Изкачи на бегом стълбите и спря чак когато влезе в стаята. Кремавата кувертюра беше отметната, завивките и чаршафите неоправени, сякаш някой току-що е станал. Кърпите от банята бяха на пода. На нощното шкафче имаше чаши от вино.

Всяка подробност го вбесяваше все повече. Що за крадец е спал в леглото му, къпал се е в неговата баня и е готвил в кухнята му?

Телефонът извънтя и той грабна слушалката на деривата върху нощното шкафче. Обаждаше се Джоан от службата за почистване.

— Нещо нередно ли има, господин Гренвил? — попита тя. — Лори ми каза веднага да ви се обадя.

— Да, има нещо много нередно. Тук цари пълен безпорядък. Навсякъде има боклуци, кърпи на пода, леглото е неоправено. Какво, да му се не види, е ставало в моята къща?

— Моля? Не ви разбирам — очевидно се смути жената.

— Какво не разбираш? Бях в чужбина. Само хора от вашата служба са имали достъп до дома ми.

— Как така! Преди няколко седмици си бяхте вкъщи! — отвърна тя. — Точно преди Деня на Свети Валентин попаднах на вас. Не си ли

спомняте? Смяхме се много, че най-накрая се видяхме.

— Какво говориш? От три месеци ме няма, как е възможно да си разговаряла с мен?

Ник трескаво започна да се досеща. Джоан беше разговаряла с някого, но с кого? Бил е мъж, това беше ясно, и се е представил като Ник Гренвил. Кой ли би го направил? Ник нямаше братя, нито пък приятели, които да му изиграят такъв номер.

Джоан доста дълго не отговори, най-накрая промълви:

— Не зная какво да ви кажа господин Гренвил. Може би сте забравили. Попитайте жената, с която бяхте.

Жена ли? Сети се за хленчещия отчаян глас от телефонния секретар.

— Споделите, че през уикенда ще се жените — продължи тя. — Изглеждахте невероятно щастлива двойка. Помислих си колко е романтично да се жените точно на празника на Свети Валентин.

Не можеше да повярва на ушите си.

— Не съм бил аз. Не си говорила с мен.

— Мъжът, с когото разговарях, ми каза, че той е Ник Гренвил — настоя Джоан. — Не си измислям.

— Сигурен съм, че не си измисляш, но не съм бил аз. Пак ще разговаряме, за да ми опишеш как изглеждат тези хора. Но преди това ще се обадя в полицията.

— Направете каквото е необходимо — отговори загрижено жената. — Но кълна се, и през ум не ми мина, че онзи мъж не сте вие.

— Не се съмнявам.

Ник затвори телефона. Беше смаян. Гордееше се, че умее да предвижда ударите и да ги избягва, да се приспособява към всяка ситуация, независимо колко е опасна. Но това посегателство върху дома му, върху личния му живот го разстрои повече, отколкото искаше да си признае. Както се оглеждаше, погледът му попадна на компютъра. Екранът на монитора беше тъмен, но лампичката на индикатора светеше. Някой беше бърникал в компютъра му. Наруга се, че не е въвел парола. Но освен него друг не го използваше. Осъзна, че който и да е бил в дома му, е можел да се добере до банковите му сметки, до кредитните му карти и още бог знае до какво. Дойде му наум, че много отдавна не е преглеждал банковите си извлечения. Не му беше необходимо. Неговите приходи далеч надминаваха

всекидневните разходите, особено когато работеше на някой обект. Имаше вероятност да са го ограбили.

Зае се да проверява компютъра, но той само бръмчеше. Навярно беше блокиран. По дяволите! Изключи го, после пак го включи. Докато чакаше да се рестартира, слезе в хола и още веднъж прослуша съобщенията.

„Ник, Кайла е...“

Кайла. Трябваше да се заеме с нея. Но как, за бога, да я открие?

Кайла се взираше в разтрошените цветни стъкълца върху работната маса в ателието си и нямаше как да не свърже счупения прозорец с разбития си живот. Долита топка и стъклата на прозореца с трясък се сгромолясват. В нейния живот ролята на топка изигра Ник Гренвил. През изминалите две седмици се беше люшкала между гнева и тревогата. Изгриза си ноктите до кръв. Не се хранеше, не спеше, мислеше само за Ник.

Беше подала молба за издирване на изчезнало лице в полицията и на Невада, и на Калифорния. Но и в двете управления, щом чуеха, че е познавала човека само от няколко седмици, ентузиазмът им мигом се изпаряваше. Доказателства за мошеничество не се откриха, а разпитите изясниха любопитна подробност. Получи се доста неловко, когато стана очевидно, че тя не знае почти нищо за съпруга си.

Когато в полицията отхвърлиха молбата ѝ за издирване като неуместна, се обърна към частен детектив. Той я изслуша, едва сдържайки смеха си, и ѝ поиска хиляда долара предварителен хонорар. Макар и да се изкушаваше да изпразни сметката си, някаква част от мозъка ѝ най-после проработи и тя отказа. Ако Ник я беше баламосал със сватбата като лапнишаран, защо още не го проумява и наистина ли е готова да бъде хваната наново в клопка? Беше я зарязал, а тя се молеше Ник да се върне при нея с някакво идиотско, но все пак логично обяснение за изчезването си.

Още се надяваше и чувстваше, че от минута на минута оглупява. И приятелите, и семейството ѝ натякнаха, че са я предупредили за опасностите от прибързаната сватба. Казваха ѝ да продължи да живее, сякаш нищо не се е случило. Но как да живее с толкова неизяснени въпроси?

Кайла се протегна и изтощено въздъхна. Превъзможна дните, а понякога и нощите, само с работа. Беше почти четири часът следобед, което означаваше, че вече шест часа си блъска главата над изображението на витража, за да употреби в максимална степен годните стъкла. Щеше да се наложи да изработи и по-малки парченца, за да попълни разтрошените съвсем на ситно части.

Този красив прозорец с витраж от параклис в Президио е стоял близо сто години, докато децата от квартала не решили да играят бейзбол на поляната до църквичката. По много причини Кайла държеше да реставрира до съвършенство прозореца, но най-вече за да докаже, че нищо не се унищожава безвъзвратно. Всичко може да се поправи. Така я учеше дядо ѝ. И когато животът ѝ стана на пух и прах, се вкопчи до болка в тази идея.

Спомни си дядо си Едуард Хърш, който я бе научил на изкуството на стъклописа. Той веднага щеше да разбере как да постъпи с този прозорец. Цяло столетие хората от семейство Хърш бяха творили и реставрирали витражи в Германия. Едуард ѝ беше предал семейната дарба. Беше ѝ завещал и къщата с гаража, превърнат в ателие. Е, наистина баба ѝ също не бе имала нищо против. Шарлот Хърш реши да се премести другаде и да започне наново, след като съпругът ѝ, с когото беше живяла повече от четирийсет години, почина.

Потреро Хил не беше толкова моден и изискан квартал като центъра на Сан Франциско, но слънцето през повечето време огряваше ателието на Кайла в прелестна светлина, така че условията за нейната работа бяха идеални. Стъклописите бяха хоби за дядо ѝ, начин да освободи творческата енергия у себе си след всекидневните си задължения на banker. Но Кайла превърна своята страст в печеливш бизнес.

Заобича и старата викторианска къща, която един ден щеше да бъде чудесен дом за нейното семейство с трите си спални и салона за танци. Щеше да дава приеми в приземния етаж.

Ник я хареса, щом я видя. Веднага се втурна да изследва всеки ъгъл и на двата етажа. Бяха определили коя от трите спални ще бъде детска стая. Бяха правили планове как да модернизират кухнята и как да възстановят дъсчения под. Беше му се доверила, без капчица съмнение му бе повярвала, че красивите думи ще бъдат последвани от

действия. Когато през първата им брачна нощ ѝ каза, че отива за лед и веднага се връща, на нея и през ум не ѝ мина, че това ще бъде последният им разговор.

Стана и отиде да си налее кафе. Отпи, но кафето беше студено и безвкусно. Направи гримаса и го изхвърли в мивката. Докато миеше чашата, се загледа през прозореца към избуялата градина, привидно дива, но всъщност представляваше едно от многото ѝ чудесни творения. Около широко разклоненото старо ябълково дърво беше засадила полски цветя, под него бе монтирала дървена пейка, а на ствола — къщичка за птици, за да гнездят там колибрите. В другия край на двора имаше беседка, обвита с пълзящи рози, а висок и гъст жив плет криеше от погледа съседните къщи. Беше съчетала различни храсти — розмарин и салвия с боровинки и френско грозде. Не беше забравила дигиталис и слънчогледи заради пеперудите и всъщност цялата градина грееше от нацъфтели цветя, беше садила каквото ѝ попадне — тропически растения с разноцветни листа, цинии и невени. Особено много обичаше лавандулата около пътеката към къщата.

Занимаваше я мисълта да пресътвори това цветно многообразие във витраж, но се страхуваше, че способностите ѝ няма да бъдат достатъчни, за да изобрази тази дива красота и да улови в съвършенство нюансите на сезоните. Усмихна се, спомняйки си изражението на Ник, когато за пръв път видя градината ѝ. Започна да му обяснява, че зад привидната дива пищност е приложила свой метод, но той само бе поклатил глава и я бе погледнал, сякаш е вманиачена. Беше ѝ казал, че в задния двор си представя само басейн или джакузи. Чудно как спомените за него сега я караха да се съмнява наистина ли са били подходящи един за друг? Всичко ли е било една голяма заблуда? Размислил ли беше Ник или му се беше случило нещо ужасно?

Отдръпна се от прозореца и се опита да откъсне мислите си от потискащите въпроси, за които нямаше отговори, като се зае да разчиства работното си място. След минута вратата на ателието ѝ неочаквано се отвори. Сърцето ѝ се разтуптя. Бяха изминали две седмици и половина, но тя все така подскачаше при всеки звън на телефона и при всяко почукване. Не беше нейният съпруг, а дългогодишната ѝ приятелка и съдружничка Саманта Дженингс. Висока, слаба, с пепеляворуса коса, остроумна и дейна, Саманта беше

истински факир на маркетинга. Беше превърнала представянето на художници в доходен бизнес. Независимо от това приятелството им не почиваше на взаимната изгода, беше още от детството.

За съжаление отношенията им се обтегнаха след сватбата на Кайла. През времето, когато Кайла беше с Ник, Саманта беше в Лондон. Бе умолявала Кайла да не се омъжва, преди да се върне, но тогава тя не пожела да отложи и със секунда сбъдването на всичките си мечти. И сега ѝ се наложи не само да събере отломките на разбитото си сърце, но и да изглади недоразуменията със Сам.

Саманта се настани в края на тезгяха и хвърли поглед на стъкълцата.

— Напредваш ли с витража?

— Бавно — отговори Кайла и приседна.

Очите на Саманта искряха. Очевидно гореше от нетърпение да съобщи нещо.

— Какво има? — попита Кайла.

— Току-що ми се обадиха от хотел „Карлтън“ в Сосалито. Започнали са ремонт и тук е голямата новина — канят теб да им изработиш два витража за фойето. Не е ли страхотно? Не само че ще ти платят добре, но и за теб като художничка шансът толкова много народ да гледа творбата ти е изключителен — не ти трябва изложба.

— Работата ми изглежда доста голяма.

Кайла се почувства и въодушевена, и леко уплашена. Адът, който преживя през последните седмици, унищожил самочувствието ѝ, както и доверието ѝ в хората.

— Голяма е, но ти ще се справиш — каза Саманта. — Толкова си талантива!

— Въпреки това...

— Няма „въпреки“, зная, че премина през много тежък период, но тази поръчка е добре дошла за теб... и за двете ни.

Думите ѝ бяха добронамерени, което припомни на Кайла, че не е сама в това изпитание и точно Саманта я окуражаваше да продължава напред.

— Кога ще се срещна с хората?

— Не по-рано от три седмици. Имаш предостатъчно време да се подготвиш. Обясниха ми в най-общи линии идеята си — Саманта подаде една папка на Кайла.

— Сама ще видиш.

— Ще хвърля един поглед после.

— Добре. Трябва да тръгвам — каза Саманта и грациозно се изправи. — Довечера е втората ми среща с Джеф.

— Склонила си за повторен спектакъл... поразена съм — усмихна се Кайла.

Приятелката ѝ беше всеизвестна с претенциите си към мъжете и за разлика от нея никак не бързаше с брак, деца и живот с къщичка и бяла ограда.

— Първото ми впечатление е добро — отбеляза Саманта. Замълча и после попита с известно неудобство: — Говори ли с доведената си сестра да уреди развода?

— Не — отвърна раздразнено Кайла. — Минали са само две седмици. Разследването не е приключило.

Саманта я погледна скептично:

— Няма и да приключи скоро. Извинявай, че те притискам, но трябва да подадеш молба за развод. Не се отпускай, остави тази гадост зад гърба си.

— Но той още би могъл да се върне.

— И какво, ако се върне? — попита смаяно Саманта.

— Ще измисли нещо, например, че са го отвлекли или че е получил амнезия, и нима това би обяснило защо те е зарязал?

— Възможно е да са го отвлекли. И амнезията е реална клинична диагноза.

Другата жена изпъшка възмутено:

— Въобразяваш си, Кай. Знаеш, че е така.

На Кайла ѝ бе ясно, че си съчинява, но алтернативата я караше да се чувства истински идиот.

— Права си, но ми е по-леко да вярвам, че нещо му се е случило, отколкото, че ме е зарязал.

— Ами по-добре сега, отколкото след година или след като родиш едно дете. Вероятно е осъзнал, че сте се държали импулсивно, направили сте грешка, и се е спасил. Знаеш какви са мъжете. Все гледат да им е лесно.

— Аз изобщо не познавам мъжете — каза Кайла уморено.

— Е, аз пък зная що за стока са. Така че следващия път ме слушай — каза Саманта и размаха пръст. — Обади ми се другата

седмица да обядваме заедно. Но не ми звъни рано — допълни, отправяйки се към вратата. — Възнамерявам да прекарам няколко бурни нощи — подсмихна се тя.

След като Саманта си тръгна, Кайла стана, изключи осветлението и се отправи по отъпканата пътечка към дома си. Надникна за всеки случай в празните кухненски шкафове и в хладилника и реши, че е крайно време да купи нещо за ядене. Облече късичко джинсово яке върху оранжевата тениска, разпусна косата си и прокара пръсти през заплетените кичури. Не би било зле да се среши, но какво пък толкова, нима трябваше да си направи прическа, за да си купи пица.

Когато се качи в колата, си каза, че никъде няма да се отбива, но желанието да намине покрай къщата на Ник ставаше все по-непреодолимо с всеки изминал километър. Но вместо спокойно да намине, препусна през града, тъй като наистина трябваше да престане да се самоизтезва по този начин. Може би за последен път отиваше дотам, едно последно сбогом, успокояваше се Кайла. Край на представлението, завесата се спуска. Чувстваше необходимост да приключи с тази глава от своя живот.

Водена от подбуди, които дори на самата нея не ѝ се струваха особено смислени, Кайла продължи да шофира, докато пред нея не се откри игрището за голф на яхтклуба, обширно затревено пространство, стигащо до крайбрежната ивица на Сан Франциско, с фантастичен изглед към моста Голдън Гейт и преминаващите под него кораби.

Едва ли щеше да си върши работата, ако живееше наблизко. Изкушението да прави дълги разходки, галена от лекия ветреца, беше много голямо. Дори можеше само да съзерцава през прозореца залязващото слънце, което и в момента пръскаше в небето пурпурни, оранжеви и розови отблясъци.

Докато чакаше на светофара, въздъхна с удивление пред тази божествена палитра и веднага във въображението ѝ се очерта стъклопис със съвсем същите цветове. Съмняваше се, че би могла да постигне подобно съвършенство. Ето че докато се опитваше да запечата в паметта си тази хармония от нюанси, те станаха по-интензивни на нощното небе. Никога нищо не остава в покой.

Щом светофарът светна зелено, сви наляво и когато в далечината се появи къщата на Ник, сърцето ѝ се разтуптя. След онзи ден, когато

се омъжи, стотици пъти мина по тази улица, като се надяваше на чудото да види някакъв знак на живот. Всеки път изпитваше разочарование.

Но днес...

Светлината в прозорците я стресна така силно, че примигна, за да се увери, че не ѝ се привижда. С треперещи ръце паркира наблизко и изключи мотора, а сърцето ѝ щеше да се пръсне. Ник се бе върнал. Беше си вкъщи. Тази вечер щеше да се срещне с него, щеше да отговори на въпросите и. А защо не можеше да помръдне? Защо беше вцепенена от страх?

Не беше редно да се плаши, а да бъде гневна, бясна. Трябваше да застане пред него и да му каже точно какво мисли.

Ето как трябваше да постъпи.

Изправи рамене, слезе от колата, прекоси улицата и изкачи стълбите към входната врата. Почука и веднага се чуха тежки стъпки. Задушаваше се от страх.

Вратата рязко се отвори и пред нея застана някакъв мъж.

— Кой сте вие? — попита тя ужасено.

Този човек не беше Ник. Не го познаваше, стърчеше над нея с поне трийсет сантиметра. Беше тъмнокос, с пронизващи очи, каквито никога не бе виждала. Инстинктивно отстъпи, за да се предпази, но от какво, сама не съзнаваше.

— Кой сте вие? — отново попита тя.

— Аз съм Ник Гренвил.

2

Все едно някой заби юмрук в слънчевия ѝ сплит. Зяпна. Задъха се. Навярно не бе чула добре. Невъзможно беше да е изрекъл името Ник Гренвил.

— Не е вярно — категорично поклати тя глава. — Познавам Ник Гренвил. Не сте вие.

Взря се в лицето му, търсейки някакъв жест на близост, което беше глупаво, тъй като този мъж не беше Ник Гренвил. Ник имаше руса коса, лъчезарна усмивка и жилаво, яко телосложение. Този мъж беше грамаден, почернял от слънцето, със свиреп поглед.

— О, вярно е — отвърна той, без да откъсва очи от лицето ѝ. — Ваш ред е. Как се казвате, моля.

— Кайла. Кайла Шеридан — измърмори тя. Той ахна, което я изненада. — Какво толкова казах?

— Кайла ли? Същата, която е оставила повече от десет съобщения на моя телефонен секретар ли?

— На телефонния секретар на Ник — поправи го тя, — но вие не сте Ник. Мисля, че щях да позная собствения си съпруг. Какво правите в неговата къща?

— Това е моята къща.

— Не зная каква игра сте намислили и ще се обадя в полицията — заплаши го тя колкото можа по-уверено.

— Вече се обадох — изненада я той още веднъж.

Тя се втренчи съвсем объркана в него. Говореше глупости. Защо ще се обажда в полицията, след като се представя за някой друг? И защо тя продължава да разговаря със съвсем непознат тип, който навярно е и опасен? Заотстъпва, но той я сграбчи за ръката.

— Не бързайте толкова — изрече мъжът, а очите му проблясваха злобно. — Никъде няма да ходите.

— Пуснете ме! — Взе да се дърпа, но той здраво я стискаше.

— Ще си отидете, след като ми отговорите на няколко въпроса.

— Аз ли? Не аз, а вие трябва да обясните някои неща. Например какво правите в къщата на моя съпруг?

— Вече ви казах. Живея тук, при това от шест години.

— Това не е вярно.

— И защо да лъжа?

— Защо ли... ами... още не зная и не виждам никакви причини да ви вярвам.

Кайла потисна неясното съмнение, което започна да я обзема. Каза си, че познава Ник и му вярва. Този мъж, някакъв непознат тип, я лъжеше. Но все пак образът на Ник бе помрачен от седмиците неизвестност и вече сама не си вярваше както преди.

— Щом настоявате за доказателство, веднага ще го получите.

И без да пуска ръката ѝ, извади от джоба си портфейл. Разтвори го и бутна пред очите ѝ шофьорската си книжка. Тя загледа снимката, която без съмнение беше на мъжа пред нея. Името беше Ник Гренвил, адресът — същият. Всичко съвпаднаше идеално.

— Това не е вярно — изрече тя с категоричен тон, но всъщност се обърка. Нима беше възможно да има двама души с еднакви имена и с един и същ адрес. — Трябва да има някаква грешка.

— Няма никаква грешка. Аз съм Ник Гренвил. Това е моят дом.

Господи! Кайла бе обзета от ужасното чувство, че той говори истината. Но как беше възможно?

— А сега вие — продължи той. — Кажете ми какъв е този мъж, за когото сте се омъжили, и защо сте живели в моята къща.

— Аз не съм живяла тук, Ник живееше.

Тя облиза устните си. В гърлото ѝ заседна буца и изгуби дар слово. Знаеше, че трябва да защити Ник, но не се досещаше как.

— По кое време? — попита мъжът. — Кога разби къщата ми и се намъкна?

— Не я е разбивал. Имаше ключ. Неведнъж съм го виждала да отключва и да заключва.

Това разяснение като че ли го обърка. Тя се възползва от предимството, за да допълни:

— Каза ми, че живее тук повече от година. Дори поздрави един от съседите ви. Един ден се засякохме също с жената, която чисти. Той разговаря с нея. Чистачката се отнасяше към него като към собственик на жилището.

— Защото никога не сме се срещали лично — промърмори той.
— Наех я по телефона.

— Така твърдите вие.

— Това е самата истина. През последните три месеци работих извън страната. Инженер съм. Работя за компанията „Купър енд Джеймс“ — добави, споменавайки една от най-големите и престижни строителни фирми в Сан Франциско. — Току-що се връщам от Африка, където строих мост.

А това беше правдоподобно обяснение за чудесните черно-бели фотографии на различни мостове, които красяха всички стени в къщата. Ник ѝ беше казал, че харесва мостове. А този мъж твърдеше, че ги строи. Той навярно можеше да го докаже, а и на нея нищо нямаше да ѝ струва сама да провери. Едно обаждане в споменатата компания бе достатъчно, така че поне за работата си сигурно не лъжеше. И все пак това не го оневиняваше.

— Не си Ник, само се преструваш — каза тя предизвикателно. Това ѝ се видя единственото смислено обяснение. Всъщност шофьорската книжка с името на Ник навярно беше фалшифицирана, за да се представи като Ник. — Какво му направи? Къде е той?

— Шибана, побъркана жена! И ти си в играта, нали?

— Каква игра?

— Която двамата сте замислили, за да ме ограбите до последния цент. Видях, че кредитните ми карти са използвани, а от банковата ми сметка са теглени пари. Още не зная размера на кражбата, но ще разбера и тогава ще ви накарам и двамата скъпо да си платите.

Обвинение в кражба към нея ли беше отправено? Сърцето ѝ се разтуптя.

— Нищо не съм взимала от теб.

— Но си идвала тук — продължи той. — В банята мирише на парфюм, а на тоалетната си маса намерих червило. — С прикован в устните ѝ поглед добави: — Тъмночервено.

Кайла не можа да се сдържи и облиза устните си, начервени със същия цвят червило, всъщност харесваше се само с този нюанс.

— Предполагам, че е твое — каза той.

— Възможно е. И да съм забравила нещо мое, не си спомням. След като се оженихме, не съм идвала тук. Ник също, поне през

изминалите две седмици. Всеки ден се обаждах по телефона и минавах оттук. Къщата беше необитаема... до тази вечер. А сега ме пусни.

Той я стисна още по-здраво.

— Не се надявай. Никъде няма да ходиш, преди да дойдат полицаите.

Защо така нетърпеливо очакваше полицаите, след като беше виновен? Да би могла да си отговори смислено на този въпрос! От тона му остана с убеждението, че ще я арестуват.

Телефонът иззвъня. Той не помръдна.

— Няма ли да се обадиш? — попита тя, учудена кой ли се обажда.

Откакто Ник се изпари, отчаяно се напрягаше да си спомни име на негов приятел или колега, но най-накрая осъзна, че и да е имал някакви приятели, нищо не е споделял с нея.

— Трябва да влезеш — задържа я мъжът. Тя се опита да се измъкне, но беше смешно да се надява, че би могла да успее. Той се добра до телефона и се обади:

— Ало! Мамо, ще ти се обадя малко по-късно. Държа в ръцете си една ужасна неприятност.

„Мамо“ ли? Какъв беше този крадец, на когото майка му се обажда в къщата, която ограбва. Внезапно Кайла се почувства смазана. Вече не знаеше кое е истина и кое — лъжа.

— Да, обадох ти се — продължи той и отдръпна слушалката от ухото си, тъй като някаква жена ядосано занарежда нещо на висок глас. — Да, да, разбирам. Досетих се. В момента не мога да запиша адреса — мъжът въздъхна. — Добре, добре, почакай!

Докато жонглираше със слушалката, за да вземе химикалка, пусна ръката ѝ. Кайла отстъпи, в това време той повтори адреса и записа нещо в бележника. Беше вече навън, когато го чу да ругае. Шумът от падането на телефона я накара да се втурне по стълбата и тичешком да пресече улицата. Качи се в колата и едва тогава той се появи на тротоара. Пъхна ключа, молейки се моторът веднага да запали. Той изрева и Кайла се понесе по улицата, като едва не прегази мъжа.

Сърцето ѝ биеше лудо. Направи един завой, после още един. Хвърли бързо поглед в страничното огледало и видя, че зад нея няма никого. Слава богу, мъжът не я преследваше. Трябваше ѝ време, за да

проумее случилото се, ако това би било възможно. „Аз съм Ник Гренвил“ натрапчиво ѝ се въртеше в главата.

Ако беше вярно, кой по дяволите, беше човекът, за когото се омъжи?

— Мамка му! — ругаеше Ник, когато колата на Кайла изчезна от погледа му.

Единствената му връзка избяга. Коя беше тя? Крадла! Съучастница! Беше шокирана, когато той отвори вратата. Каза ѝ кой е, а тя го погледна, сякаш беше луд или опасен престъпник. Но тя беше луда да го нарича лъжец. За какво, по дяволите, беше всичко това? Не знаеше какво да си мисли за нея.

Тя жертва ли беше? А дали някой не я бе подвел? Положително не изглеждаше като изкусна крадла с буйната си кестенява коса, с тесните джинси и светлооранжевата тениска с надпис, който се издуваше от великолепни гърди. За миг се разсея и се смръщи, като си каза, че трябва да се съсредоточи само върху фактите, с които разполага. Бяха го ограбили, а тази жена току-що призна, че е живяла в дома му с друг мъж.

Отново си припомни казаното, замисли се върху твърдението ѝ, че той всъщност е лъжецът, а другият тип е истинският Ник Гренвил. Досега не му се беше случвало някой да се съмнява в самоличността му. Струваше му се неправдоподобно да доказва, че той е същият, за когото се е представил.

След като се върна в къщата, си записа регистрационния номер на колата ѝ. Имаше отлична памет. С малко късмет тази Кайла щеше да го отведе при крадеца, нахлул в дома му.

Погледна колко е часът, като се питаше къде са полицаите. Мина час, откакто им се обади. Мразеше да чака за каквото и да било. Търпението не беше сред добродетелите му. Не понасяше да не контролира живота си и някой друг да му диктува какво да прави. Спомни си как очакваше баща си. В девет от десет пъти той не се появяваше. Ник още помнеше разочарованието и гнева от онези дни. Но това беше минало. Сега живееше както винаги си бе представял. Обичаше работата си, особено пътуванията, и беше готов да се разправи с всеки, който би се опитал да му открадне живота.

Започна да осъзнава, че заради прекалената всеотдайност в работата си е станал уязвим. Трябваше да вземе повече предпазни мерки. Беше чувал за крадци на самоличност. Беше му известно, че има хакери, които теглят пари от кредитни карти и проникват в банковите сметки, особено когато се извършваха различни операции онлайн. Но самият той не обръщаше внимание на личните си финансови дела и ето че сега плащаше скъпо и прескъпо. Не знаеше още колко му е откраднал крадецът или крадците. В кредитните карти имаше хиляди долари, а салдото отчиташе суми далеч под предполагаемите. Нямахше представа дали не би могъл да си възвърне откраднатото, но щеше да направи всичко възможно. Беше работил прекалено много, за да спечели тези пари, и нямаше да разреши да се изпарят като дим. Сновеше напред-назад и си преповтаряше всяка дума от разговора им с Кайла. Никаква следа ли не му остави тя? Дали не беше споменала нещо, което да му подсказе кой е бил в дома му?

Представи му се и с двете си имена. И как се казваше? Кайла Шеридан. Да, точно това беше името ѝ. Ник грабна телефонния указател от рафта в кухнята и го запрелиства. Ето го. Сърцето му подскочи, когато намери името ѝ, адреса и телефонния номер. Оказа се изненадващо лесно.

За пръв път, откакто започна този кошмар, той се оживи.

Кайла все още трепереше, когато след около час зазвъня звънецът на входната врата. Погледна през прозореца и видя сребристо порше пред къщата си, а от гледката стомахът ѝ се сви. Ник ли беше... нейният Ник? Или онзи тип? Отиде на пръсти до вратата и погледна през шпионката. Сърцето ѝ се сви. Как я бе открил?

Пое дълбоко дъх и отвори на същия висок тъмнокос мъж, когото завари в къщата на Ник. Вместо спортните панталони и ризата сега носеше износени сини джинси и тъмносив пуловер с навити до лактите ръкави. Кестенявата му коса беше още влажна от скорошната баня, а страните му лъщяха гладко избръснати. Като че ли повечето време бе прекарвал на открито, тъй като лицето му беше загоряло. Изразът му бе мрачен, устните му стиснати. Със свитите пестници имаше вид на човек, който всеки момент щеше да ги забие в някого. Тя се надяваше, че няма да е в нея.

— Какво ви води насам? — попита тя боязливо.

— Имам по-интересен въпрос. Какво ще кажете за новата ми кола? — попита той с неприкрит сарказъм. — Открих я в гаража, където обикновено паркирам моя джип „Чероки“ — продължи. — Също така открих, че е платена с пари от моята банкова сметка.

— Не зная за какво говорите — отвърна тя.

— А знаете ли кой я е купил?

— Съпругът ми. Бях с него, когато я купи. Каза, че е крайно време да се поглези и да се позабавлява.

— О, хващам се на бас, че се е забавлявал. А с моя джип какво стана?

— Изтъргува го. Бил прекалено практичен.

Мъжът впи поглед в нея.

— Къде е той? Къде е този тип, който ме ограби?

Още не се решаваше да допусне мисълта, че Ник би откраднал каквото и да било. Но несъмнено беше длъжен да обяснява доста неща.

— Не зная. Ако знаех, в момента щях да разговарям с него.

Отново впи очи в нея, за да разбере дали казва истината. Кайла едва се сдържа да не отмести поглед, тъй като щеше да излезе, че крие нещо.

— Говорих с полицаите — рече той след малко. — Дадох им името ви.

— Много добре — тя се стегна и изпъна рамене. — Попълних писмена молба за издирване на изчезнало лице, и то веднага щом се върнах от езерото Тахо.

— Съобщили сте в полицията ли? — изненада се той.

— Че къде другаде — сопна се тя. — Съпругът ми изчезна безследно. Според мен нещо ужасно му се е случило.

— Оженили сте се на езерото Тахо! Да не би в някой от онези крайпътни параклиси!

От неговите уста прозвуча непоносимо блудкаво.

— Не беше така. Просто искахме да се оженим веднага, скромно и без излишни формалности.

— Защо? Да не би да сте бременна?

— Не! — тя се възмути. — Разбира се, че не съм.

— Какво толкова, само питам. Въпросът е логичен.

— За мен сте абсолютно непознат и подобен въпрос е неприемлив — отвърна му също безцеремонно тя.

— Едва ли сме непознати, Кайла — мина на „ти“ той. — Очевидно си приела моето име, след като си се омъжила. Живяла си в къщата ми, спала си в леглото ми, къпала си се...

— Моля те, престани.

Притисна ръце към корема си с чувството, че всеки момент ще повърне. В какво се бе забъркала?

Ник пъкна ръце в джобовете си, погледна към улицата и после пак към нея.

— И кога се чупи този симпатяга? Като се върнахте от езерото Тахо ли?

Тя облиза устни колебливо, тъй като отговорът ѝ щеше да я zlepостави още повече, но нямаше смисъл да крие, защото той така или иначе щеше да го научи от нейната молба, подадена в полицията.

— Изчезна през първата ни брачна нощ. Отиде за лед и повече не го видях.

— Зарязал те е в първата брачна нощ?

— Не ме принуждавай да го повтарям.

— И кога се случи това?

— Преди малко повече от две седмици.

— Какво предприеха полицаите, когато им каза?

— Нищо. Обясниха ми, че след като няма улики за някакво престъпление, най-вероятно е размислил и си е тръгнал. Нямали време да се занимават със случая, чакали ги стотици по-важни дела.

— На мен ми казаха същото. Изглежда, кражбата на самоличност е процъфтяващ бизнес. Не мисля, че ще хукнат по петите точно на моя крадец.

— Зная, че няма да ми повярваш, но ми се ще да бяха хукнали — каза тя. — Защото и аз искам да зная какво става. Искам да разбера какво се е случило с моя съпруг.

— Щом искаш да знаеш истината, защо избяга? — възрази той.

— Изплаши ме — чистосърдечно отговори тя. — Обърках се. Искаше от мен веднага да ти повярвам, че си Ник Гренвил, че всичко, което смятах за собственост на моя съпруг, било твое... е твое — Кайла скръсти ръце пред гърдите си. — Не е лесно да престанеш да

вярваш на човека, когото обичаш. Но ако този, за когото се омъжих, се е представил за теб или е откраднал от теб, трябва да зная.

— В такъв случай се налага да действаме заедно — каза той. — Искам да ми разкажеш всичко, което знаеш, всяка подробност, независимо дали според теб е маловажна.

— Ще отнеме повече време.

— Ами да започваме. Не искам да губя повече нито секунда. Следи почти няма, не искам съвсем да се заличат. Имам намерение да си върна живота колкото е възможно по-скоро.

Тя кимна.

— Тогава влез, но трябва да те предупредя, че не зная почти нищо. През последните седмици точно това осъзнах.

— Знаеш как изглежда. Можем да започнем оттук. Искам да си представя образа на този тип.

Кайла се накани да започне описанието, но се досети, че няма да ѝ се наложи.

— Имам снимка.

Отдръпна се от вратата и взе чантата си от масичката до входа.

Той влезе след нея и затвори след себе си.

— Направихме си сватбена снимка — обясни тя, докато ровеше в чантата си.

Както прехвърляше снимките, попадна на засмените сини очи на Ник и едно особено усещане на утеха я изпълни, тъй като можеше да докаже, че наистина е съществувал и че наистина се е омъжил за нея. Не е било сън. И той е бил от плът и кръв. Подаде на мъжа до себе си снимката.

Той я заразглежда много внимателно.

— Мамка му, да го вземат дяволите!

— Какво има? — попита тя.

— Познавам този човек.

Ник се беше втренчил във фотографията. Очите ли му изневеряваха? Макар и чертите на лицето да бяха мъжки, а не хлапашки, не би сбъркал изсветлялата от слънцето руса коса, хитрите очи и наглата усмивка. Беше решил, че повече в живота си няма да срещне тази личност, но ето го тук, заснет върху цветна лента „Кодак“.

— Какво искаш да кажеш? — попита Кайла. — Откъде го познаваш?

Ник я погледна.

— Казва се Евън Чедуик. Бяхме състуденти в университета.

Обзе го гняв, ръцете му се разтрепериха, стомахът му се сви на топка. Искаше му се да разкъса снимката, да изличи физиономията на Евън, но трябваше да се въздържа. Тази снимка беше доказателство, което щеше да му бъде необходимо, когато открие Евън.

— Били сте състуденти ли? — повтори изненадана тя. — Били сте приятели с... с мъжа, за когото се омъжих!

— Не сме били приятели, а неприятели.

Така бе стиснал зъби, че произнасяше думите със съскане.

— Защо, какво стана?

— Много неща — каза той. — Живеех в един апартамент с Евън през първата година в университета. Трябваша ми шест месеца, за да разбера кой е той в действителност.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — изрече тя объркана.

— Евън беше крадец и много артистично умееше да мами. Постъпил в университета с фалшиви документи. Щом го приеха, започна да върти най-различни игри и всичко, което му носеше пари, беше тръпка за него. Не съм сигурен кое обичаше повече — играта или печалбата. Всъщност и това не е вярно. Евън обичаше да се подиграва с хората. Радваше се да ги прави на глупаци. По този начин самочувствието му растеше и се смяташе за по-важен, по-добър и по-силен, отколкото беше.

Ник се напрегна, гняв разтърси тялото му. Той мислеше, че е затворил вратата на Евън Чедуик. Беше повярвал, че е спечелил последния рунд, но явно играта не беше свършила. Той само е чакал подходящия момент за реванш цели дванайсет години.

— Човекът, за когото се омъжих, не е такъв — обади се Кайла.

Тя не беше първата жена, която защитаваше Евън. Неговата по-малка сестра Джени едно време беше казала същите думи. Имаше същия объркан поглед като Кайла сега.

— Евън много го биваше да се представя според очакванията на хората — Ник се стараеше да говори изключително спокойно, въпреки че беснееше. Трябваше да накара Кайла да разбере. Трябваше да я привлече на своя страна или губеше всички шансове. — Той беше хамелеон. Нагаждаше се според средата, като че ли се срастваше с нея. Един път се престори на гостуващ в университета професор. Отиде на

прием и се държа най-непринудено като четирийсетгодишен преподавател по астрофизика. Знаеше как да накара хората да му повярват и след това им се подиграваше. Така постъпваше тогава и доколкото разбирам, не се е променил.

Кайла го гледаше, без да мигне. Той забеляза, че е разколебана, но още не се решаваше да продума.

— Какво друго знаеш за него?

— Ти какво знаеш? — сопна се той. — Ти си се омъжила за него преди няколко седмици. Твоите сведения са по-пресни от моите.

Тя се двоумеше. Ник подозираше, че тази жена изгаря от желание да го изхвърли от дома си. Тя не желаше да се раздели със своя блян. Това не го изненада. Евън винаги беше напипвал доверчиви хора. И също така си подбираше хубави жени. С джинси и тениска, без следа от грим, освен червило на устните, тя имаше естествена хубост, фантастична коса, фини кости, бяла кожа, големи очи и заоблени форми, където им е мястото. Той се покашля. Харесваше брюнетки, но не се вълнуваше от тази Кайла. Само това оставаше.

— Добре — след дълго мълчание рече тя. — Да обсъдим положението. Не твърдя, че безусловно съм ти повярвала... поне засега, но ще те изслушам и ще кажа каквото зная.

— Чудесна идея.

— Дано да е така. Напоследък не мога да се похваля с гениални идеи — посочи сводестата врата към гостната. — Заповядай, аз ще донеса нещо за пиене.

Тя тръгна по коридора и на Ник му олекна, че не го изгони. Тази жена беше единствената му следа към Евън. На всяка цена трябваше да измъкне от нея всичко, което знае.

Щом пристъпи в гостната, се стъписа от уюта на дома ѝ. На лъснатия дъсчен под се виждаха пъстри килимчета, пред прозорците имаше дивани с меки възглавници, цялата стая беше в цветя — на полицата над камината, на масичката, на старото пиано, разположено точно до прозорец с красив витраж, който навярно пречупваше светлината на изгряващата луна. Върху разноцветните прежди в една кошничка имаше куки за плетене.

Усещаха се топлота и спокойствие. Истински семеен дом. Позачуди се дали Кайла живее тук сама. Къщата в никакъв случай не беше за сам човек. Също така в никакъв случай не беше къща по вкуса

на Евън. Прекалено старомодна, с прекалено много домашен уют. Какво, да го вземат мътните, е правил Евън с Кайла, освен очевидното?

Ник седна на дивана и изведнъж се почувства уморен. Пътува дълго, за да се завърне. И след всичко, което го сполетя през последните няколко часа, не успя дори дъх да си поеме. Изтегна се, потъна във възглавниците и изпъшка. Но по-добре не се почувства. Яростта го разяждаше. Ако му паднеше Евън в този миг, вероятно щеше да го убие. Виждаше ръцете си около шията на Евън. Остана шокиран от себе си. Никога не бе мразил толкова много друг човек. Имаше опит с измамите на Евън и беснееше, че ги допусна отново. Този път щеше да си плати и нямаше да му се размине.

Ник погледна Кайла, която тъкмо влизаше. Тя му подаде чаша червено вино, седна на фотьойла срещу него и попита:

— Защо според теб Ник... искам да кажа Евън, се преструваше, че си ти?

— Точно това трябва да разбере. Явно Евън е знаел, че съм в чужбина, и по всяка вероятност е проучил, че имам някакви пари.

Ник отпи от виното и постави чашата на масата. Колкото и да се изкушаваше да замъгли съзнанието си с алкохол, не биваше да го допуска, иначе как щеше да мисли ясно.

— Ако на Ник... искам да кажа на Евън... толкова е странно да го наричам така — отбеляза Кайла, — целта е била да те обере, за какво съм му притрябвала аз? И на всичкото отгоре защо се ожени за мен?

— Сигурно е искал нещо от теб.

Тя се намръщи.

— Аз нямам кой знае какво и освен това нищо не взе от мен.

— А не предложи ли обща банкова сметка или заем?

— Не, не поиска абсолютно нищо. Всъщност нямаше време, защото изчезна веднага след като се оженихме.

Ник беше изненадан, че Евън се е оженил за Кайла. Защо беше постъпил така?

— Каж ми какво се случи, когато за последен път го видях?

Ник я наблюдаваше внимателно. Кайла пое дълбоко въздух.

— Отиде за лед и повече не се върна. Търсих го из целия хотел, повиках охраната. На следващата сутрин намериха смокингата му в тоалетната на казиното. Венчалната халка беше в джоба. И толкова. Не

знаех дали някой го е обрал, отвлякъл или наранил по някакъв начин. Всъщност не зная какво е станало с него, зная само, че изчезна.

— Чудя се защо се е разкарал точно тази нощ — умуваше Ник.
— Да не се е случило нещо между вас? Скарахте ли се?

— Не, всичко беше идеално.

Ник гледаше как Кайла си играе със сребърната верижка на шията си. Искрящото диамантено сърце привлече вниманието му.

— А този медальон? — попита той. — Нов ли е?

Ръката ѝ замръзна, а очите ѝ се ококориха.

— Да, Ник... искам да кажа Евън... ми го купи. Сватбен подарък.

— Това обяснява сметките в бижутерия „Кларингтън“.

— Нямах представа, че плаща с чужди пари — отпусна ръка засрамена и виновна, а по страните ѝ плъзна червенина. После разкопча верижката и я хвърли на масата помежду им, като че ли не можеше да я понася и миг. — Сигурно има начин да си върнеш парите.

Ник дори не погледна колието.

— Разкажи ми по-подробно за вашата връзка. От колко време се познавахте?

Тя се изчерви отново.

— От около месец — избъбри.

— Месец ли? — учуди се той, като предположи, че не е чул добре. — Сериозно ли говориш? И се омъжи за човек, когото познаваше само от няколко седмици!

Тя се размърда притеснено и очевидно не можеше да си намери място.

— Да, зная, сега изглежда прибързано, но тогава ми се стори съвсем естествено. Поне веднъж в живота си исках да рискувам, да се гмурна надълбоко. Копнеех да усещам как животът пулсира в мен, както ако се движа по ръба на пропаст. Едва ли можеш да прибавиш нещо, което да не съм чула. Бях глупава, обезумяла, тъпа, безразсъдна, с една дума, идиотка... Нещо да съм пропуснала?

Очите ѝ гневно проблясваха.

— Моите впечатления не са такива — предпазливо отвърна той.
— Къде се запозна с Евън?

— У баба ми. Представи се като агент по недвижими имоти. Продаваше жилище до нейното. Един ден взели да обсъждат пазара на

имоти и той ѝ предложил безплатна оценка. Тя ни запозна и това беше. Какво да кажа — съдба.

— Каква ти съдба! — възрази той язвително. — Евън винаги действа с умисъл. За да изчезне толкова внезапно... или си е свършил работата, или някой го е притиснал. А що се отнася до твоята роля в цялата история... бъди сигурна, че има сериозна причина. Евън не прави любов заради любовта.

— По този въпрос едва ли знаеш нещо — нацупи се Кайла. — Предположенията ти са неоснователни. Не си го виждал с мен.

— Виждал съм го с много други жени, включително и с моята сестра. Джени също си въобразяваше, че е влюбен в нея. Не, не можеш да ме убедиш — каза той с решителен жест. Сигурен беше, че въпросът не опира до любов, нито в началото, а за края нямаше смисъл да се споменава. — Евън е искал нещо. Какво взе, когато си тръгна?

— Вече ти казах, нищо — отговори тя, но после млъкна изведнъж и очите ѝ просветнаха.

— Какво има? Какво си спомни?

— Не съм сигурна, че е важно.

— Нека аз да реша.

— Стар джобен часовник, останал от моя дядо. Не беше нещо особено, имаше повече емоционална стойност. Това е всичко.

Ник се стегна. Най-после имаше за какво да се хванат.

— Кога му го даде.

Тя се подвоуми от неудобство.

— На нашата брачна нощ. Часовникът беше моят сватбен подарък за него. Беше го видял и много го хареса, а баба ми го даде и ми заръча да го подаря на мъжа, когото обичам.

— Бинго! — скочи той на крака. — Часовникът! Търсел е часовника.

— Защо? За какво му е притрябвал петдесетгодишен часовник?

— Сигурно има някаква стойност.

Той се опита да си представи колко ли струва един стар часовник.

— Не, няма — възрази Кайла. — Нямаше скъпоценни камъни, нито пък беше нещо по-особено.

— Все трябва да има нещо — Ник беше убеден. — Кого бихме могли да попитаме за часовника.

Тя се замисли.

— Баба. Часовникът е бил на дядо. Той почина преди две години. Тогава тя ми го даде.

— Кога можем да говорим с нея? Сега става ли?

— Сега ли? — Не беше особено ентузиизирана, когато каза: — Ами, не е ли много късно?

— Защо не й се обадиш?

— Много си припрян.

— Имам сериозен повод, а ти нямаш ли? Не искаш ли да разбереш защо Евън се ожени за теб и защо взе часовника на дядо ти?

— Разбира се, че искам — малко по-твърдо изрече тя. — И аз като теб искам да разнищя тази история докрай.

— Тогава ми помогни. Колкото по-бързо намерим Евън, толкова по-бързо и двамата ще излезем от твоя живот.

— Няма да е зле — Кайла стана. — Ще се обадя на баба — но преди да набере номера, телефонът извънтя. — Ало?

Ник видя как пребледня и веднага разбра кой се обажда. Отиде до нея и грабна телефона от треперещата й ръка.

— Евън — извика той. Чу дишане и после линията прекъсна. — Мамка му! Евън ли беше? Какво каза?

Тя го загледа объркано.

— Каза: „Предай на Ник добре дошъл вкъщи.“

Евън прибра мобилния телефон в джоба си и се усмихна доволно. Най-после Ник му беше в ръцете. Нещата си идваха на място, точно както ги беше планирал. Ник и Кайла бяха марионетки, на които той дърпаше конците и сега щяха да играят по неговата свирка. Запали цигара и пламъчето освети тъмните сенки, които го заобикаляха. Дръпна дълбоко и се облегна на някакъв стълб.

Над града се здрачаваше. Мъглата от океана скриваше луната и звездите. Обичаше хладния, влажен мрак. Беше създание на нощта. Сенките бяха негови приятели. Не че се страхуваше от светлината. Никой не можеше да се мери с неговия талант да се сраства с пейзажа. Знаеше как да се впише в него. Преобразяваше се, в когото му хрумне, всякаква роля можеше да изиграе, за него нямаше неподходящо име, както и облекло. Толкова го биваше, че можеше да убеди майка, че е

синът ѝ, или сестра, че е брат ѝ. Знаеше как да продава мечти, а всеки имаше мечти.

Беше страхотен и скоро всеки щеше да разбере колко е велик.

От близката лагуна се чува нощни птици. Около ротондата на Музея за изящни изкуства беше тихо. Музеят беше затворен, туристите си бяха отишли. Но той чакаше. След малко лъскава черна лимузина се плъзна до него. Изгледа я, хвърли цигарата и я смачка с тока на ботуша. Шофьорът слезе и му отвори задната врата, но той никак не се разбърза. Не беше уреждал тази среща и не го интересуваше, но засега щеше да се примири.

— Закъсня — каза Евън, като се настани на елегантната кожена седалка.

— У теб ли е?

Той стисна часовника в джоба си.

— Не. Информацията ти беше грешна и ти само ми загуби времето.

— Както и ти моето. Много се забави с онази жена.

— Имах си причини.

— Твоите причини не ме интересуват. Искам резултати. Имаме само няколко седмици, за да задействаме плана. За провал и дума не може да става.

— Аз никога не се провалям — отговори Евън, слезе от колата и затвори тихо врата след себе си. Лимузината се скри в нощта, също както и той.

3

Евън Чедуик. Повтаряше си името с влудяваща натрапчивост като рефрен от добре позната песен. Не можеше да се отърси от досадното име, нито пък да прогони образа на Евън в деня на сватбата, докаран с черен смокинг и червена роза в бутониерата, с нахална усмивка, сякаш гореше от нетърпение Ник да разбере как се е развилнял. Проклет да е!

Ник едва се сдържаше да не изругае. Имаше желание да стовари юмрука си в нечие лице, за предпочитане в лицето на Евън, но освен да шофира разкошното порше, което Евън бе купил с неговите пари, друго не му оставаше. Проклет да е!

— Добре ли си? — попита Кайла загрижено. — Караш ужасно бързо.

Тя почти се залепи за страничната врата, когато Ник направи рязка маневра, за да задмине някакъв автобус, след което продължи да сменя платната, оставяйки след себе си по-бавно движещите се автомобили.

— Возим се в спортна кола. Би било смешно, ако не караме бързо — рязко отвърна той.

— Виж, разбирам, че си бесен...

— Дори не можеш да си представиш.

Спирачките изсвистяха, когато направи завой.

— Ако загинем при автомобилна катастрофа, Евън печели — каза Кайла. — Това ли искаш?

Думите ѝ го отрезвиха и той намали. Нямахше да достави удоволствието на Евън да умре, преди да са си оправили сметките. Вместо да профучи на жълтия светофар, така закова колата, че щяха да изхвърчат от открития спортен автомобил.

— Извинявай — изрече той.

— Успокой се! Овладей се.

— Опитвам се.

— Опитай по-сериозно. В противен случай веднага слизам от колата — предизвика го тя, като посегна да отвори вратата.

— Добре съм. Остани! Моля те! — добави той.

Не биваше да отблъсква Кайла, нямаше за какво друго да се хване.

— Оставам, само че успокой топката.

— Ще се успокоя. Толкова се ядосах! — призна си той. — Не мога да повярвам, че Евън отново се вмъкна в живота ми и ме ограби. Трябваше да си отварям очите, да предвидя, че някой ден ще се случи. Наистина се отпуснах, но беше толкова отдавна. И през ум не ми минаваше, че отново ще го срещна.

— И колко отдавна по-точно? — попита Кайла.

— Преди дванайсет години. Запознахме се в предпоследния курс в университета. Познавахме се едва от месец-два, когато всичко се изясни — тя го погледна и той сви рамене. — Историята е дълга и объркана.

— Разкажи ми накратко.

Светофарът светна зелено, той натисна газта, но този път предпазливо пое през натоварения уличен трафик.

— Мислех си, че е като всички останали хлапаци в университета. Но много бързо стана ясно, че е далеч по-заинтересуван да измъкна пари от своите състуденти, отколкото да получи образование. Да върши злини беше в кръвта му, Кайла. Игра на карти с белязани карти, проституция под формата на служба за почистване. Продаваше наркотици на колеги, на които по цели нощи им се налагаше да учат, и ако някой му поискаше екземпляр от задачите за изпитите, проникваше в университетската компютърна система и ги доставяше. Разбира се, не ми отне много време да разбера какво прави той. Но междувременно Евън оплете сестра ми Джени. Опитах се да я убедя, че е лош човек, но тя не искаше и да чуе. Реших да му смачкам фасона и да го разоблича пред нея. За съжаление нещата се развиха зле и... — Той се запъна, искаше му се да не беше връщал спомените за онези дни, но вече беше късно. Те оживяха у него и навярно това не беше чак толкова лошо. Очевидно имаше нужда да си припомни колко опасен може да бъде Евън.

— И после? — подкани го Кайла.

— Намушка с нож Джени. Прободе я и я захвърли кървяща на земята.

— О, боже! — прошепна тя.

— Аз бях виновен. Избухнах. Не я предпазих.

Още беше пред очите му преbledнялото лице на сестра му, безжизненото ѝ тяло, кървавата рана в гърдите ѝ. Беше се изплашил до смърт, че ще я загуби.

— Тя оправи ли се? — попита Кайла.

— Да, оправи се.

— А с Евън какво стана?

— Вкараха го в затвора, а той се закле, че ще ми отмъсти.

Ник се умълча, припомняйки си онзи ден в съда, когато Евън бе осъден главно въз основа на неговите свидетелски показания. Евън се бе обърнал към него и с усмивка, изразяваща огромната му ненавист, бе казал:

„Един ден, Ник, когато най-малко го очакваш, ще си разчистя сметките с теб.“ Както изглежда, този ден бе настъпил.

— Струва ми се, че знаем защо преследва теб — отбеляза мрачно тя. — И все пак било е толкова отдавна. Защо точно сега?

— Нямам представа.

— А по каква причина се е захванал с мен? Какво свързва мен и теб?

Ник нямаше отговор и на този въпрос.

— Ето това трябва да разберем — каза той. — Слава богу, баба ти ще ни разкаже нещо повече за часовника — той млькна, щом пред тях се появи комплекс от двуетажни къщи близо до Ембаркадеро. — Тук ли е?

— Да, до смъртта ѝ къщата е нейна собственост. Виж, има място за паркиране точно пред входа.

Ник паркира и изключи мотора. Слезе от колата и едва тогава видя, че Кайла не се е помръднала.

— Какво има? Защо не излизаш?

— Чудя се как да кажа на баба, без да получи инфаркт, че съм се омъжила за крадец. Възрастна жена е. Живее тихо и скромно. Подобна история ще я разтърси. Вчера вярвах, че съм се омъжила за един човек. Днес излиза, че съм омъжена за съвсем друг. Не е лесно за обяснение, нали?

Той се сепна. Евън се беше оженил за нея, като беше използвал неговото име. Вероятно с тази част от замисъла се беше забавлявал най-много.

— Не искам да кажа, че съм омъжена за теб — изрече бързо Кайла. — Всъщност бракът не е легитимен, понеже Евън се е представил с фалшива самоличност. Така е, нали?

— Точно така. Сигурен съм, че не е легитимен, но ще се оправяме с бюрокрацията после. Първо да говорим с баба ти. Трябва да открием Евън, преди да е нанесъл още някой удар.

— Нима е възможно? Та какво ли повече би могъл да измисли?

— Едва ли ще разберем, ако не вникнем в замисъла му.

Кайла неохотно слезе от колата. Ник беше хукнал да преследва истината. Щеше да я премаже, ако застанеше на пътя му. Но не се тревожеше толкова за себе си, колкото за баба си. Искаше да ѝ поднесат историята по най-безболезнения начин. Задържа Ник за ръката.

— Почакай. Преди да влезем, те моля да ми обещаеш, че ще ме оставиш аз да говоря. Не желая да разстройвам баба прекалено и без друго ще трябва да понесе невероятната ми история.

В първия миг Ник сякаш щеше да се възпротиви, но после размисли.

— Добре. Само се постарай да ни каже каквото ни интересува и няма да си отварям устата.

Запътиха се към входната врата и когато Кайла посегна да позвъни, дочу смях и разговори на висок глас, които се носеха отвътре.

— Като че ли има гости — предположи Ник. — Останах с убеждението, че баба ти води тих живот.

— Да, наистина живее затворено — смръщи се тя. Доколкото знаеше, баба ѝ вечер или четеше, или гледаше телевизия. — Може би е денят ѝ за бридж — недоумяваше Кайла и позвъни още веднъж. И този път никой не се появи. Тогава натисна бравата и вратата се отвори. — Ами да влизаме.

Когато влезе с Ник след себе си, видя баба си с още три жени, разположени около масата в трапезарията. Играеха на карти, но ако се съдеше по внушителното количество разноцветни чипове, струпани в средата на зеленото сукно, не се занимаваха с безобиден бридж. Гъст цигарен дим се стелеше наоколо. Около полупразна бутилка бърбън

имаше малки чашки. Като фон на оживения им разговор тихо се носеха старите бродуейски парчета. Кайла беше меко казано изненадана. Едва позна баба си, която раздаваше карти като изпечен комарджия.

Разговорът около масата секна внезапно, когато една от жените ги забеляза.

— Шарлот — каза тя, — имаш гости.

Баба ѝ се обърна и ги погледна изумено, но сините ѝ очи искряха. Имаше руж на страните, косата ѝ сякаш беше по-руса и покъса, което подсказваше, че наскоро е била на фризьор. Изглеждаше различно, мислеше си Кайла — по-млада, по-хубава и несъмнено изпълнена с живот, за разлика от последните две години. Защо не бе забелязала промените досега? Толкова ли е била заслепена от своите проблеми?

— Кайла — рече Шарлот, — не видях, че си дошла. Момичета, това е моята внучка — тя захлупи картите си на масата и стана. Беше по-висока от Кайла, над метър и седемдесет. Тръгна към тях енергично и грациозно. Прегърна и целуна Кайла, преди да погледне любопитно към Ник. — Познаваме ли се?

— Не, аз съм...

— Бабо, какви ги вършиш? — попита Кайла, за да го прекъсне. Искеше да подготви баба си, преди тя да чуе името му.

— Днес е петък, ден за покер — отговори Шарлот. — Всеки петък вечер пробваме късмета си с момичетата. Бяхме много добри в казиното „Тексас Холд“. Когато станем още по-добри, ще вземем автобус до езерото Тахо и ще спечелим малко пари.

— А с бриджа какво стана? — Кайла не беше съвсем сигурна дали харесва това неочаквано превъплъщение на баба си.

— Бриджът е игра за стари дами — презрително махна с ръка Шарлот. — Запознай се с приятелките ми. Тази с жълтия тоалет е Бърнис. Живее точно до мен.

— Да, спомням си. Здравей, Бърнис.

— До нея е Дона от църквата и Катлийн, която също живее съвсем наблизко.

— Здравейте — поздрави ги Кайла, а те ѝ помахаха.

— След като Кайла не ни запозна, да ви се представя — аз съм Шарлот Хърш — обърна се тя към Ник. — А вие сте...

— Ник Гренвил — каза той, поглеждайки Кайла красноречиво, с което ѝ намекна, че ако тя няма намерение да се заеме с обясненията, сам ще се оправя.

— Аз щях да ѝ кажа — зае отбранителна позиция Кайла.

— Тя попита, аз отговорих — обясни накратко той.

— Нищо не разбирам. Какво става? — почуди се Шарлот. — Този човек не е Ник.

— В действителност е — Кайла търсеше най-подходящите думи, но как ли би могла да обясни толкова неловка ситуация? — Ще ми се да имаше по-деликатен начин да ти кажа, бабо, но не се сещам, затова ще говоря направо. Човекът, за когото се омъжих, не е онзи, за когото се представяше. За прикритие е използвал самоличността на Ник. Истинското му име е Евън Чедуик — млъкна за миг, после продължи: — Лъгал ме е за всичко и очевидно не е само лъжец, но е и крадец. Докато Евън е живял в къщата на Ник е откраднал парите му, вмъкнал се е в банковите му сметки и е съсипал труда на целия му живот.

Баба ѝ зяпна смаяно.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

— О, миличка, сигурно се чувстваш ужасно!

— Била съм и по-щастлива.

Шарлот кимна.

— Трябва да поговорим — тя се обърна към приятелките си, които слушаха с неприкрито любопитство. — Дами, моля да ме извините за няколко минути...

— Не се притеснявай — каза Бърнис. — Ще пийнем по чашка, докато те чакаме.

Баба ѝ ги покани в малката дневна до гостната, където шиеше и четеше. Седна с внучката си на любимото си място, а Ник застана до вратата. Кайла имаше чувството, че никой няма да напусне стаята, докато той не получи отговори на въпросите си.

— А сега повтори още веднъж какво се е случило — каза Шарлот. — Струва ми се, че не съм те чула добре.

— Чу много добре. Сторило ти се е невероятно и наистина е невероятно — започна Кайла. — Привечер минах покрай къщата на Ник, за да проверя дали не се е върнал, както правех всеки ден през изминалите няколко седмици — тя посочи към мъжа до вратата. —

Отвори ми този Ник. Много се изплаших, когато го видях, и не исках да повярвам, че е Ник Гренвил, но той ми го доказа и всъщност разбрахме какъв е случаят.

— О, боже! — промълви баба й с нарастващо смущение. — Убедена ли си? — тя погледна подозрително Ник.

— Да ви покажа ли документа си за самоличност? — попита той.

— Убедена съм — каза Кайла. — Проверих ги, бабо. Изрядни са.

— Ами тогава какво се е случило с твоя съпруг?

— Не зная. Точно това трябва да разбере.

— Каква потресаваща история! — каза Шарлот. — Не мога да повярвам.

— Аз също, но фактите са достоверни и няма как да бъдат пренебрегнати. Ник ми каза, че е познавал някога този, за когото съм се омъжила, и че са били състуденти. Истинското му име е Евън Чедуик. Бил страхотен играч, умее да се превъплъщава както си поиска.

Шарлот насочи вниманието си към Ник:

— А вие как разбрахте за кого става въпрос?

— Познах Евън на сватбената снимка на Кайла — отговори той. — Нямам представа защо точно сега се появява или защо е избрал точно на вашата внучка да се представи с моето име.

— Изглеждаше толкова добро момче — прошепна Шарлот. — Имаше прекрасни маниери и беше толкова чаровен.

— И аз така мислех — каза Кайла, — но сгреших. Обърках всичко, бабо. Направих огромна грешка. Омъжих се за човек, когото изобщо не познавах, и виж какво стана.

— О, милата ми, нищо лошо не си направила, просто се влюби — усмихна й се възрастната жена със съчувствие.

— В един безобразник.

— Случва се понякога.

— И сега трябва да открия защо този Евън Чедуик се омъжи за мен и къде се намира — каза Кайла.

Баба й кимна одобрително.

— Мога ли по някакъв начин да помогна?

— Да, можете — намеси се Ник. — Кайла ми каза, че е подарила на Евън часовник, точно преди той да изчезне, стар джобен часовник, принадлежал на съпруга ви.

— Дала си му часовника на дядо си! — стъписа се Шарлот. —
Защо? Как можа?

Кайла се стресна от бурната реакция на баба си. Като че ли този факт я разстрои повече от всичко останало.

— Ти... ти ми заръча да го подаря на мъжа, когото обичам. Не си ли спомняш?

— Да, но... — Шарлот не се доизказа. — Не съм разбрала, че си му го дала, а той веднага се е изпарил. Защо не си ми казала досега?

— Бях забравила, не мислех, че е нещо важно. Тревожех се за съпруга си. За часовника изобщо не съм се сещала. Извинявай — Кайла се умълча, преди да попита: — Ценен ли беше?

Шарлот се двоумеше и стисна устни.

— Не беше ценен. Само за мен имаше стойност. Вече няма значение. Бях ти го дала. Твоя работа какво си направила с него. Просто не знаех, че си го подарила.

— И през ум не ми минаваше, че ще го вземе и ще изчезне — каза Кайла.

— Зная, зная. Е, станалото станало — Шарлот се изправи. — Предполагам, че това е всичко. Трябва да се връщам при моите гостенки.

Кайла се притесни:

— Ами, добре.

— Не, това не е всичко — подхвърли Ник, като препречи вратата. — Щом Евън е искал този часовник, е имал причини. Според Кайла само тази вещ е задигнал от нея. Трябва да е ценен с нещо. Можете ли да ми го опишете? Златен ли беше или сребърен? Знаете ли някаква история, свързана с него?

— Беше най-обикновен сребърен джобен часовник. Нямам представа дали около него е имало нещо интересно, нито пък откъде съпругът ми се е сдобил с този часовник. Зная само, че му беше много скъп — Шарлот се обърна към внучката си: — Мисля, че ще постъпиш най-добре, ако продължиш да живееш както досега. Забрави часовника, забрави и човека, за когото се омъжи. Връзката ви е приключила. Време е да се отърсиш и да продължиш напред.

Кайла никога не би предположила, че нейната баба може да се държи толкова коравосърдечно, презрително и студено. Очевидно беше вбесена, че часовникът е загубен, но тя не знаеше защо.

— Изключено е да продължа напред, без да намеря Евън. На всяка цена трябва да разбера защо постъпи по този начин. Освен това искам да ти върна часовника. Явно за теб означава много повече, отколкото съм предполагала.

— Не, този часовник вече не ме интересува. Забрави за него — заяви Шарлот.

— Но той те интересува — каза Кайла. — Видях как се разстрои.

— Притеснявам се за теб — отвърна баба й. — Обясненията на Евън нищо няма да променят. Допусна грешка, Кайла. Повече не се занимавай с него и продължи напред. Повярвай ми! Да се ровиш в миналото не е най-добрата идея и никога не е била.

— Може би Кайла е в състояние да продължи напред, но аз не съм — обади се Ник, като ги прекъсна за пореден път. — Евън е взел от мен много повече от един часовник. Откраднал е хиляди долари и Бог знае още какво е направил, използвайки името ми.

— Съжалявам за щетите, които сте понесли, но това няма нищо общо с Кайла — каза остро Шарлот.

— През цялото време, докато Евън е живял, възползвайки се от моята самоличност, тя е била с него.

— Едва ли вярвате, че е откраднала от вас.

— В момента съм склонен да вярвам, че тя е неволна жертва, но смятам, че часовникът е ключът за разгадаване на играта, която е замислил Евън.

Шарлот погледна Ник право в очите.

— Повече нищо не мога да ви кажа. А сега моля да ме извините...

Той неохотно се отмести от вратата.

— И ако се сетите нещо, ще уведомите ли Кайла?

— Разбира се — отговори тя. — Ще ви изпратя.

Шарлот ги съпроводи до входната врата. От дома на баба си Кайла никога не бе отпращана по този начин. Беше необичайно и много странно. Щом споменаха часовника, поведението на баба й коренно се промени.

— Извинявай, че ти се натрапихме — каза стеснително тя.

— Всичко е наред, не се притеснявай. Само те моля да помислиш и да зарежеш тази работа — Шарлот я погледна изразително. — Наистина вярвам, че така ще бъде най-добре.

— Не мога нищо да нарежа — отговори младата жена, при което баба й видимо се разочарова.

— Да, добре. Ами тогава лека нощ.

Щом прекрачиха прага, Шарлот затръшна вратата и заключи.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита ядосано Ник.

— Кое?

— Баба ти сякаш обезумя, когато й казахме, че часовникът е изгубен. Не иска да ни помогне.

— Държа се доста особено — призна Кайла, като все още недоумяваше какви са причините за странното поведение на баба й. — И през ум не ми е минавало, че часовникът е нещо кой знае какво. Никога не е намеквала, че е ценен, освен като спомен.

— Тя премълчава някаква тайна — каза Ник. — Въпросът е каква.

— Не ставай смешен. Баба ми е най-почтеният човек, когото познавам — защити я Кайла, но дълбоко в себе си чувстваше, че баба й се държа подозрително. Изчезването на часовника я обезпокои, имаше нещо, което тя не пожела да им каже.

— Налага се да потърсим сведенията, които ни трябва от друго място — каза Ник, докато отиваха към колата. — Ти си видяла часовника. Как изглеждаше? Можеш ли да ми го опишеш?

Тя се спря до колата, като се опитваше да си представи как изглеждаше часовникът.

— На капака му беше гравирана сграда с островърхи кули, колони... ей такива неща. На задната му страна беше изписано: „Нарая ни очакват.“

— Какво означава това?

— Не зная. Дядо ми беше религиозен човек.

— И друго? — попита Ник.

— Капачето му се отваряше с прещракване като всеки друг джобен часовник. Носеше се на сребърна верижка — прехапа долната си устна, очевидно замислена. — От вътрешната страна на капачето имаше инициали с много ситни букви. Май че бяха „Д“ и „Р“.

— Не са ли инициалите на дядо ти?

— Не, името му беше Едуард Хърш. Предполагам, че са на майстора, който е изработил часовника.

Очите му светнаха.

— Възможно е. Друго сещаш ли се? А дали няма да се намери снимка на часовника?

— Не зная. Би трябвало да има снимки на дядо ми с часовника.

— И къде са тези снимки? Моля те, не ми казвай, че са при баба ти.

— Не, не са. Баба ми се премести преди две години и нейната къща сега е моя. Остави повечето вещи при мен. Каза, че искала да започне нов живот на ново място.

— Значи, ако има снимки, биха могли да бъдат на...

— На тавана на моята къща.

— Да тръгваме.

Докато той държеше отворена вратата, за да влезе, Кайла погледна към къщата и с изненада забеляза, че пердетата на гостната потрепваха. Наблюдаваше ли ги баба й? Само разтревожена ли беше или имаше и нещо друго? Ако не вярваше на баба си, на кого да вярва?

Наближаваше десет часът, когато Кайла заведе Ник на тавана в своята къща. По пътя към дома й спряха да хапнат пица и да изпият по чаша вино и след кратко неловко мълчание подхванаха разговор на неутрални теми като кино, книги, времето, старателно избягвайки личните си преживявания от изминалия месец. Тази кратка почивка й помогна да си събере мислите. Макар и да не можеше да каже, че атмосферата помежду им е непринудена, напрежението й беше попреминало, въпреки че това по всяка вероятност се дължеше на виното.

Би отложила разглеждането на старите вещи за другия ден, за да обмисли онова, което научи, но Ник беше като потоп — невъзможно бе да го спре. Изглежда не разбираше нейната необходимост от малко повече време, за да капитулира пред факта, че мъжът, за когото се омъжи, я е лъгал. Ник имаше едно желание — чрез нея да открие Евън.

И тя повече от всичко искаше да намери Евън. Според нея едва ли една снимка щеше да разкрие на Ник онова, което искаше да узнае, но предположи, че търси нещо специфично като отправна точка, откъдето да започне издирването.

Пристъпи в тавана с известно безпокойство. От години не се беше качвала и смътно си спомняше камарите вехтории. Застана до

вратата и запали мъждива крушка, висяща на кабел. Безпорядъкът в прашното помещение беше много по-угнетяващ, отколкото си го спомняше — изпочупени стари мебели, струпани на куп, десетки кашони с вещи, прибирани там през изминалите четирийсет-петдесет години.

— Ами сега откъде да започнем — промърмори Ник, докато се оглеждаше.

— Да, голяма бъркотия е. Моето семейство има противния навик да разтребва, като захвърля всичко в някоя от стаите и затръшва вратата. Албумите сигурно са в някой от кашоните. Претърсването може да ни отнеме цяла нощ.

— Тогава да започваме.

— А не искаш ли аз да ги прегледам и да ти покажа какво съм намерила? Сигурно си изморен от пътуването. Предполагам, че отдавна не си спал като хората.

— Много по-важно е да намеря Евън, отколкото да спя — каза той, а очите му проблеснаха решително. — Виждам, Кайла, че с теб имаме различни подбуди. Когато ти мислиш за Евън, представяш си човека, за когото си се омъжила. А когато аз мисля за него, си представям човек, който съсипа живота на много хора само за шестте месеца, през които бяхме познати, в това число и на сестра ми. Зная колко е опасен. И не се заблуждавам, че е приключил с нас. Затова ти се обади днес следобед. Искаше да ни подсказже, че тепърва трябва да очакваме събитията, които е замислил.

Тя се загледа в Ник с тревога. Никога не би помислила, че Евън е опасен тип, но от гласа му по телефона настръхна. Тонът му бе злобен и лукав. Беше очаквала, ако някога пак разговаря с него, той да ѝ поиска прошка за начина, по който я изостави, но в тона му не се долавяше никакво съжаление, а по-скоро триумф за някаква победа. Така ѝ се искаше интуицията ѝ спрямо него да не е била напълно погрешна, но при тези обстоятелства едва ли бе възможно. Беше излъгал за името си, къде живее, за работата си и тя трябваше да се примири с факта, че изобщо не го е познавала.

— Евън ме заряза преди две седмици — изрече тя. — Взел е каквото е искал. Имаше възможността да отмъкне всичко, което си пожелае. Има ли вероятност да иска още нещо от мен?

Ник я погледна много сериозно. Беше ясно, че няма да отстъпи.

— Точно това трябва да разберем, преди още веднъж да ни хване неподготвени. Евън е социопат. Той няма нито съвест, нито морал, за нищо не се разкайва.

— Но той беше толкова чаровен — възрази тя, като все още усещаше у себе си слаба съпротива да види Евън през очите на Ник.

— Кое то обяснява как пчели доверието на хората, за да ги използва.

И самата тя му се беше доверила изцяло, отдаде му се, избяга с него. Разполагал е с идеалната възможност да я убие. Може би е имала късмет, че я напусна без последици. Но, от друга страна, много ѝ се искаше да си обясни защо толкова бързо повярва на този мъж... този Ник Гренвил. Познаваше го едва от няколко часа. Историята му беше смислена, но все пак тя не знаеше всички факти. Ето я отново с непознат мъж, когото покани в дома си, заведе го на тавана си, където с дни нямаше да я намерят... ако се случеше нещо.

Хвърли поглед към вратата. Изпита непреодолимо желание да избяга от него, колкото по-далеч, толкова по-добре.

— Недей — ненадейно се обади Ник. — Не си отивай.

— Страхувам се от теб.

След като го изрече на висок глас, се почувства относително по-добре. Грабна от куп спортни вехтории ракета за тенис и смелостта ѝ се възвърна.

Ник присви очи.

— От мен ли се страхуваш?

— Познавам теб колкото и Евън. Може и ти да лъжеш.

— Останах с убеждението, че по този въпрос няма неясноти.

— Ти ми припомни, че съм направила огромна грешка, като съм повярвала на Евън. А на теб защо да вярвам?

— Защото ти е добре известно, че Евън се беше настанил в моята къща. Знаеш, че се е представял от мое име. Знаеш, че той е лошият — той млъкна и раздражено въздъхна. — Извинявай, ако съм те изплашил. Няма да те нараня. Но няма и да се откажа. Искам да намеря снимка на този часовник. И ако не ме цапардосаш с тази ракета по главата, започвам да претърсвам кашоните.

Тя стисна още по-здраво дръжката на ракетата. Разкъсваше се между разума и въображението, което се развихри в зловещия сумрак на тавана.

— Ще те ударя, ако се наложи — закани се тя. — Казвам го само за сведение. Мога да се защитя.

— Добре, но аз наистина не съм човек, от когото да се плашиш. А сега защо не започнеш да преглеждаш кашоните от едната страна, а аз — от другата. Дано някой от нас да има късмет да попадне на снимка с този часовник.

Кайла взе ракетата и я подпря до себе си, когато започна да търси албуми със снимки. Известно време тършуваха мълчаливо. Ник побързо от нея преглеждаше кашоните. Тя бе завладяна от стари спомени, когато вадеше или своите маскарадни костюми, или глинена ваза, моделирана в час по изкуство. По едно време попадна на класьор, пълен със самолетни билети.

— Бях го забравила — промърмори и измъкна класьора, за да го разгледа.

Ник се приближи.

— Снимка ли намери?

— Не, един албум, който съм подреждала много отдавна.

Той вдигни вежди, когато видя страницата с налепени употребявани билети.

— Доста си пътувала.

— Три години всеки втори уикенд в месеца. Винаги отивах на едно и също място — Сан Диего. Там се премести баща ми, след като се разведоха с майка ми. Бях на десет години. Поделиха си грижите за мен и аз пътувах напред-назад, докато един ден престанах — въздъхна тя.

— Защо?

— Татко ми се ожени втори път и им се роди бебе. Реши, че ще бъде по-удобно, ако отивам при него само през лятото, после пък изглежда прецени, че ако изобщо не ходя, ще бъде още по-удобно.

Толкова тежко ѝ бе тогава. Пазеше си самолетните билети, за да ги хвърли един ден в лицето на баща си и да му каже колко ужасно е постъпил. Въобразяваше си, че ще го накара да се почувства гузен. Но порасна и осъзна, че него никога не го е било грижа, поне както на нея ѝ се искаше. Захвърли албума с билетите в кашона.

— Твоите родители заедно ли живеят?

— Не, разведоха се, когато бях на тринайсет. Баща ми се заплете в любовна история. За съжаление, когато се премести, не отиде далеч.

Заживя при гаджето си, само през две-три улици от нас. Предпочитах да е на другия край на света. Не исках да го виждам, но сестрите ми бяха привързани към него. Плачеха, когато не идваше, и нямах избор.

Той гневно стисна устни, но Кайла съзря тъга в очите му и тъкмо щеше да продължи да го разпитва, когато той сърдито каза:

— Хайде отново на работа. Да не се отплесваме.

— Готово, продължаваме.

Тя отвори следващия кашон. В него бяха натъпкани най-различни вещи, които някога баба й пазеше в шкафа с по-скъпите й предмети и които тя смътно си спомняше — стари чаени чаши, пепелници, вази, нищо ценно. Ник отвори кашона до нейния и подсвирна.

— Кайла, мисля, че открих нещо. — Той измъкна два стари албума. — Някакви бебешки снимки.

Ник седна на пода, облегна се на стената и изпъна крака. Тя се извърна, за да погледне.

— Това е майка ми — каза — с баба ми и дядо ми. — Струва ми се, че този албум не съм го виждала.

Разгледаха заедно снимките. На повечето от тях бяха майка й и баба й, а дядо й сигурно е снимал.

— Никъде не забелязах часовник — отбеляза Ник и затвори албума.

Тя взе втория албум и прелисти пожълтелите страници.

— Това явно е албум на баба, преди да се оженят с дядо.

На черно-белите снимки бяха документирани основните моменти в нейния живот: първият й учебен ден, първото причастие, победителка в спортно състезание, на път за първия й бал. На всички снимки погледът на Шарлот беше лъчезарен.

— Изглежда толкова млада — каза Кайла — и толкова жизнена.

— И тази вечер ми се видя много жизнена — отбеляза Ник.

Наистина беше така, помисли си тя и се смръщи. Не че не желаше баба й да бъде щастлива, но покер, бърбън, цигари, не беше ли прекалено? Дали не преживяваше със закъснение кризата на средната възраст?

— Я, виж, какво е това?

След последната страница на албума имаше някакъв кафяв плик. Ник го взе и извади от него изрезки от вестници, два театрални афиша

и снимка на баба ѝ като танцьорка от ревю в стила на петдесетте — къса поличка, високи токове и черни мрежести чорапи.

— Боже мой! Това баба ли е? — възкликна тя и грабна от ръцете му снимката. Сексапилната жена с оскъдни одежди никак не отговаряше на представата ѝ за нейната баба.

— Била е танцьорка — заключи Ник, разгръщайки една театрална програма. — Упомената е в балетния състав.

— Не мога да повярвам! Дай ми я! — беше убедена, че той се лъже, докато не прочете моминското ѝ име. — Шарлот Кънингам. Никога не ми е казвала, че е танцувала на сцена. Знаех, че е била секретарка.

— Може и да е била, но не е употребявала много дрехи — отбеляза той, подавайки ѝ изрезка от вестник, представляваща обява за откриване на нов стриптийз клуб на Бродуей, а имената на главните участнички се четяха на видно място: „Сладката Шърли и ослепителната Дейна“.

Кайла преглътна с усилие. Не можеше да повярва. Баба ѝ е била стриптийзборка! Стомахът ѝ се преобърна. Има ли човек, който да е такъв, за каквото се представя? Всеки ли има тайни в живота си?

— Това е лудост, истински шок — избъбри тя. — Защо не ми е казала?

— Може би се е страхувала да не се отвратиш — отбеляза той троснато.

— Е, а нима не е отвратително?

— Било е преди сто години.

— Винаги е живяла толкова порядъчно. Дядо ми беше banker. В неделя винаги ходеха на църква. Бяха скромни и почтени. Просто не проумявам как е стигнала от стриптийз бар до подобен начин на живот. — Тя помълча, после добави: — Чудя се дали дядо е знаел за миналото ѝ?

— Сигурно му е харесвало, че тя е имала какво да показва, разбираш ли? — заключи Ник.

Кайла зяпна от изумление.

— Не мога да повярвам, че го казваш! Става въпрос за баба ми, за бога!

Той се ухили.

— Правела е стриптийз, голяма работа. Била е млада, никому нищо не е дължала.

— Не мисля, че ще остане очарована, ако аз се захвана със същото.

Кайла забеляза как погледът на Ник се насочи към гърдите ѝ. Инстинктивно скръсти ръце със съзнанието, че и наполовина не е така надарена като баба си.

— Хей! — извика тя.

— Извинявай, мъжки рефлекс — позасмя се той виновно.

— Така ли? Добре, но както сам каза преди малко — не се отплесвай!

Както прибираще изрезките в плика, в ръцете ѝ изпадна снимка, която не бяха забелязали. Беше черно-бяла и на нея баба ѝ беше фотографирана до висок тъмнокос мъж с мустачки. Той я прегръщаше през рамото, а тя бе вдигнала лице към него и му се усмихваше с абсолютно обожание. Изглеждаше млада и влюбена.

Някакво сребристо петънце привлече погледа на Кайла. Сърцето ѝ замря. От джобчето на жилетката на мъжа висеше ланец с часовник, джобен часовник... часовникът на дядо ѝ — същият, който подари на Евън. Не вярваше на очите си. Сигурно имаше някаква грешка.

— Кайла! Да не си попаднала на нещо?

Преглътна с усилие и обърна снимката към него.

— Това ли е въпросният часовник? — попита Ник.

— Да, но мъжът, който го носи, не е моят дядо. Никога не съм го виждала. Баба ми и той като че ли са... приятели.

— Или много повече. — Ник я погледна право в очите.

— Знаех си, че баба ти крие нещо. Може би този мъж е причината тя да не иска да говори за часовника.

— Може би — отстъпи Кайла.

— Имаш ли нещо против да взема снимката? Бих искал да я разгледам вкъщи с лупа.

— Да, струва ми се — отвърна тя малко неохотно, тъй като не ѝ се щеше снимката да попада в чужди ръце.

— Така и не разбирам за какво му е притрябвал на Евън часовник отпреди петдесет години, който даже не е бил на дядо ми, а на някакъв съвсем непознат човек. Едва ли представлява кой знае каква ценност. А дали пък не е ценен?

— Засега нищо не мога да кажа — Ник въртеше снимката в ръцете си. — Според мен този мъж ще се окаже важен.

Тя все така неохотно кимна в знак на съгласие. Навярно баба й имаше право. Навярно от взирането в миналото нищо добро няма да произлезе. Но да се откажат беше твърде късно, вече бяха отворили вратата към това минало и един непознат прекрачи прага. Кой бе той? Трябваше да разбере.

4

В събота сутрин Шарлот Хърш отвори вратата на Кайла и ѝ се усмихна примирено.

— Предчувствах, че ще дойдеш пак.

— Искам да поговорим, бабо.

Кайла влезе и веднага ѝ направи впечатление, че от снощната игра на покер няма и следа. Дневната и трапезарията бяха в безупречен ред. Шарлот беше с най-обикновени черни спортни панталони и морскосин пуловер. Приличаше си на баба, а не на гърла от ревю или на стриптийзьорка. Ако Кайла не бе прекарала почти цялата нощ в преглеждане на театрални програми и в четене на изрезки от вестници, налепени в албуми, щеше да намери начин да се убеди, че има някаква грешка. Но доказателствата бяха необорими.

— Снощи намерих на тавана стар фотоалбум с твои снимки — каза тя, докато се настаняваше на червения кожен диван във всекидневната. Хрумна ѝ, че дядо ѝ никога не би избрал това червено. Баба ѝ се промени, откакто той почина. Или може би просто си възвръщаше образа, който някога е имала.

— О, миличка, струва ми се, че зная накъде биеш — рече Шарлот. — Искаш ли чай?

— Не, не искам чай, искам отговори. И без да ме лъжеш, бабо, или пък да ме отпращаш, както постъпи снощи.

— Имах гости.

— Не беше тази причината да се отървеш от мен. — Кайла потупа мястото до себе си. — Сядай.

Шарлот седна и скръсти ръце на скута си. Беше разтревожена и ядосана.

— Какво, за бога, си търсила на тавана?

— Търсих някаква снимка на часовника.

— И за какво ти е снимка? Много добре знаеш как изглежда.

— Ник държеше да го види. Искан да разбере нещо повече за часовника. Смята, че ще ни отведе до Евън.

— Казах ти да не се занимаваш с това.

— Не мога — Кайла замълча, след което добави: — Бабо, ти не беше искрена с мен снощи.

— Часовникът не е ценен, Кайла.

— Но също така не е бил и на дядо, нали? — забеляза как баба й трепна и разбра, че е на прав път. — Попадна ми фотография, на която ти си с друг мъж. Часовникът висеше от неговото джобче. Кой е той?

Шарлот не отговори веднага. Погледът ѝ стана отнесен, сякаш се върна назад във времето. Усмихна се леко.

— Бабо — смушка я Кайла.

— Беше човек, когото обичах, много, много отдавна — бавно изрече Шарлот и въздъхна дълбоко. — Беше първата ми любов. И часовникът беше негов.

— Не разбирам мотивите ти да излъжеш.

— Не исках да обяснявам чий е бил този часовник и защо ми е бил скъп.

— Добре, съжалявам, но трябва да ми разкажеш. При това не само за часовника, но и за живота си. Била си танцьорка и... — тя се изкашля. — Понякога си правела и стриптийз, истина ли е?

Баба ѝ сведе поглед и нервно сплете пръсти.

— Трябваше да прочистя този таван. Изобщо бях забравила какво има там. Толкова отдавна беше, преди толкова много години. Животът бе различен. Аз бях различна.

— Не те укорявам — каза нежно Кайла.

Шарлот я погледна, а в очите ѝ се четеше облекчение.

— Не се ли срамуваш от мен?

— Как бих могла? Зная каква си днес и каква баба си за мен. Освен това нямам никакво основание да коря, когото и да било за избора му в живота. Само се чудя защо никога нищо не си споменавала.

— В годините на моята младост някои хора биха ме нарекли необузdana и разпусната. Обичах да танцувам и изразявах себе си с езика на тялото — тя отново въздъхна, сякаш със съжаление. — Сцената оживяваше за мен, говореше ми. Чувствах се у дома си под светлините, музиката ме понасяше, хората ме гледаха и ме аплодираха. Усещането бе великолепно, въодушевявах се. Никога не съм се чувствала толкова жива.

— Защо престана да танцуваш?

— По много причини. Дядо ти беше твърде консервативен и порядъчен. Дължах му уважение.

Това Кайла разбираше, но някак ѝ се струваше, като че ли у баба ѝ се криеха две съвсем различни жени, а може би когато се бе омъжила, драстично се бе променила.

— Дядо беше толкова сериозен и строг — промърмори тя. — Животът с него не те ли задушаваше малко?

— Той се грижеше за мен. Беше добър съпруг и прекрасен баща. Уважавах го много:

— Уважението не е любов.

— Щях да прибавя и че го обичах, защото наистина го обичах.

Въпреки разпаления тон на баба си Кайла не бе съвсем убедена.

— А мъжът от снимката? — Какви бяха чувствата ти към него? През разюздания период от живота си ли го срещна?

— Да — отговори тя след минута мълчание. — Тогава го срещнах и за мен той беше любимият. Беше чаровник, Кайла, толкова красив и добър, че бях запленена. Беше любов от пръв поглед. Влюбих се безумно, преди да зная как се казва. В негово присъствие не можех да разсъждавам — тя въздъхна. — Някои хора смятаха, че съм оглупяла, но той беше чудесен с мен. По-страстен мъж не съм срещала. Когато бях до него, въздухът се нажежаваше. Предполагам, че звучи наивно, но така ми се струваше. Бях млада. Нямах представа какво да правя с чувствата си.

Кайла се покашля, изпитвайки неудобство от откровената изповед на баба си. Малко в повече ѝ дойде и някъде дълбоко в себе си копнееше да прекрати разговора, но това бе невъзможно. Ако сама не попиташе баба си, Ник щеше да се намеси, а ставаше въпрос за нейното семейство, не за неговото.

— Как се казваше?

— Джони. Казваше се Джони.

— Какво се случи с него? Защо се разделихте?

— Той замина — тъга изпълни очите ѝ. — Още ме боли, дори сега, след петдесет години. Но той трябваше да си отиде, а аз трябваше да го пусна. И това беше краят на нашата любовна история.

— Защо не тръгна с него? А той защо не се върна? — заразитва Кайла. Стори ѝ се странно да говорят за друг мъж, а не за дядо ѝ. Но

никого нямаше да наскърбят. Дядо ѝ си бе отишъл.

— Не било речено да стане. След като Джони си отиде, срещнах Едуард, оженихме се, роди се майка ти. И най-накрая дойде и ти, моята красива внучка — усмихна се тя. — Животът ми бе чудесен.

Въпреки веселия тон Кайла видя, че очите на баба ѝ все така са тъжни. Винаги ли са били такива? Нима преди не го е забелязвала? Бяха много привързани една към друга, но всъщност досега не бяха споделяли така откровенно.

— Но първата ти любов не е завършила добре — прошепна тя. — Сигурно ти е липсвал.

— Ужасяващо — Шарлот позамълча, преди да продължи: — Джони ми даде часовника, когато заминаваше. Каза ми, че ще се върне, за да си го вземе, а дотогава да ми напомня за него и за нашата любов. Затова го пазах толкова много. Трябваше да бъде символ за нашето общо бъдеще. Бях млада, само на двайсет и три години. Каза ми, че ще се върне, и аз му повярвах с цялата си душа. Мислех си, че е способен на всичко, дори да излъже очакванията ми — въздъхна. — Но годините минаваха, а той не се завръщаше. Скрих часовника в моя скрин. Не мога да кажа защо. От време на време го изваждах, гледах го и си спомнях за него. Когато дядо ти почина, реших да се преместя и да продължа наново, също така си помислих, че е време да се разделя и с часовника. Затова ти го дадох. Става въпрос за любов, Кайла, и исках да го дадеш на мъжа, когото обичаш.

— Ами не се получи много добре — младата жена се почувства още по-зле, след като научи цялата история. Не беше изгубила просто един часовник, беше изгубила единствения спомен на баба си от първата ѝ любов. — Толкова съжалявам! Не трябваше да прибързвам, трябваше да се уверя, че Евън заслужава и че любовта ни е истинска. Допуснах куп грешки — тя се поколеба, но любопитството я глождеше. — Предполагам, че дядо не е знаел за твоята любов, след като си криела часовника.

— Знаеше, че преди да го срещна, е имало някой друг, но нищо повече. Едуард не ме е питал и аз не съм казвала — тя погледна Кайла право в очите. — Не ме разбирай криво, Кайла! Обичах дядо ти. Едуард беше прекрасен човек. Не искам да останеш с друго впечатление.

На Кайла ѝ олекна. За нея бракът на баба ѝ винаги е бил образец за брака, който самата тя искаше да има.

— Благодаря ти, че ми разказа.

— Разбирам какво означава да обичаш неподходящ човек. Трябва сама да си простиш — каза тя, потупвайки Кайла. — Вече е минало, мила. Остави го зад гърба си.

— Не мога така лесно като теб да продължа.

— Опитай. Не можеш да промениш случилото се.

— Но мога да открия Евън и да ти върна този часовник. Имаш ли някаква представа защо е толкова важен за него? Какво толкова специално има в него?

Баба ѝ се поколеба само за част от секундата, после отвърна:

— Не зная.

Кайла не ѝ повярва.

— Мисля, че знаеш. Откъде се появи часовникът?

— Подариха му го.

— Знаеш ли какъв е смисълът на посвещението?

— Джони не ми е казал.

Кайла се намръщи. Отново стигна до задънена улица, при това много бързо.

— И така, нищо ли не знаеш за часовника и нищо ли не можеш да ми кажеш?

— Мисля, че вече говорихме по този въпрос, Кайла — отговори Шарлот доста раздражено. — Не разбирам какво искаш от мен. Забрави за часовника. Не е важен.

— Важен е. Иначе нямаше да ми отговаряш така уклончиво. Трябва да ми кажеш какво криеш. Не само аз съм заинтересувана, бабо. Ник няма да забрави, че Евън му е откраднал парите, а аз съм му помогнала да ги похарчи. Искам да му помогна и му го дължа.

— Нищо не му дължиш. Ти също си жертва.

— И така да е, но вече съм вътре в играта. Ник няма да се откаже. Ще търси истината, докато не я открие. А часовникът е единствената следа, с която разполагаме.

— Не желая да те излагам на опасност — каза Шарлот.

Кайла се сепна от думите на баба си.

— По какъв начин би ме изложила на опасност?

— Като ти казвам повече, отколкото трябва. Смятам, че часовникът е краден, Кайла. Ето защо не искам да се занимаваш с него. Нямам представа кои са били истинските притежатели и какво би последвало, ако някой започне да издирва този часовник. Това достатъчно ли е, за да не се интересуваши повече? Ще престанеш ли заради мен?

Ник паркира зад фризьорския салон на Ное Вали, където работеше сестра му Джени, и изключи мотора. Беше обмислил въпроса, дали да въвлече сестра си в издирването на Евън. Най-накрая прецени, че ще бъде по-добре, ако я предупреди за повторното нахлуване на Евън в живота му, за да не бъде Джени толкова уязвима. Не му се искаше Евън да се появи ненадейно и да я свари съвсем неподготвена... ако вече не го беше направил.

Струваше му се необичайно, че докато бе в чужбина, Джени нито веднъж не му се обади. Винаги поддържаха връзка, макар и не редовно. Но това не биваше да го тревожи. Беше освободен от семейните грижи, за да се концентрира върху работата си. И сега не преставаше да се пита дали не бе пропуснал нещо. И дума не можеше да става, че Джени би помогнала на Евън да го ограби. Но не беше сигурен доколко тя бе в състояние да се противопостави на Евън. Или каква игра би разиграл той с нея. Тъй като, ако Евън за дванайсет години не бе забравил него, какво оставаше за сестра му.

Джени издихваше със сешоар косата на една жена, когато той влезе в салона. Тя веднага го забеляза и остана с отворена уста от изненада. Изключи сешоара.

— Ник, ти си се върнал! Защо си тук?

— Дойдох да се видим — каза той.

— Почти свърших, ако искаш, почакай ме.

Той кимна и седна на един стол. В салона работеха още две младички фризьорки. Те също имаха клиентки. Носеше се музика и беше много приятно. Беше му известно, че Джени иска да отвори един ден собствен салон. Дори го беше помолила да ѝ помогне, но той ѝ отказа. Все още се надяваше тя да постигне в живота нещо повече от подстригване на коси. Беше толкова интелигентно момиче, толкова

добра студентка, докато Евън не бе прекършил увереността и амбициите ѝ.

Джен приключи след няколко минути и бърбореше с клиентката, докато тя попълваше чек. Каза „довиждане“ и се обърна към него, за да го прегърне.

— Хей, ето те и теб. Доста време не сме се виждали.

Почувства се по-малка и по-безсилна, а той забеляза как ребрата ѝ се четяха под тясната, къса тениска.

— Отслабнала си — рече.

— Охо, виж ти, знаеш точно какво да кажеш на едно момиче — пошегува се тя.

Той се взря в лешниковите ѝ очи с надеждата да види как искрят, но те бяха помръкнали. Дори кестенявата ѝ коса изглеждаше увиснала и отгъняла.

— Какво става, Джен?

— Какво да става, нищо не става. Боже, няма и пет минути, откакто си се върнал, и вече разпитваш! — тя отстъпи и обви ръце около талията си, което още повече подчерта измършавялата ѝ фигура. — Как мина пътешествието?

— Идеално, плодотворно, успешно, обичайното. Но не съм тук, за да говоря за себе си.

— Виж ти! И тогава защо си дошъл?

— Нека да отидем на някое по-спокойно място.

Тя присви очи.

— Това вече ми изглежда сериозно. Никой не е пострадал, нали? Мама и Ди заминаха за няколко дни за Кармел. Не са катастрофирали или...

— Не. Няма нищо подобно — бързо я прекъсна той. — Те са добре.

Току-що бе говорил с майка си и с облекчение разбра, че заедно с по-голямата му сестра Ди ще отсъстват няколко дни от града. Не желаше Евън да се навърта около семейството му.

— Добре. Да отидем в парка. Следващата ми клиентка ще дойде след няколко минути.

Фризьорският салон се намираще на уличка с бутици и кафенета близо до малък парк. Щом седнаха на пейката, Джени каза:

— Е, какво се е случило?

Не знаеше откъде да започне, затова изрече направо:

— Евън.

Тя пребледня, в очите ѝ проблесна някакво чувство, което той не можа напълно да определи.

— Евън ли? Боже мили, Ник! Защо след толкова години отново се занимаваш с него?

— Защото той се върна. Нахлул е в къщата ми, докато ме е нямало. Както изглежда, живял е там седмици наред, присвоил си е самоличността ми, харчил е парите ми, източил е кредитните ми карти.

Ник така внимателно я наблюдаваше, че веднага забеляза как вената на шията ѝ запулсира, както и смутеното ѝ и предпазливо изражение. Смуцението бе разбираемо, но предпазливостта пробуди у него подозрения.

— За бога, Ник, това е ужасно. Сигурен ли си, че е бил Евън?

— Абсолютно — изчака малко, преди да добави: — Няма ли да ме попиташ откъде знам?

— Предполагам, че можеш да го докажеш. Изглеждаш сигурен.

— Сигурен съм. Запознах се с човек, който ми показва снимка на мъжа, живял в дома ми. Евън е.

— Не мога да повярвам. Защо ще го прави... след всичките тези години?

— Надявам се ти да ми подскажеш.

Тя избегна погледа му и се загледа в ръцете си.

— Защо аз?

— Защото щом Евън се е върнал за мен, не бих се изненадал, ако ти се е обаждал. Освен това ще ти кажа съвсем честно: изглеждаш ужасно. Очите ти са уморени. Отслабнала си. Ако причината за безсънните ти нощи не е Евън, тогава кой е?

— Никой. Имам много работа. Миналата седмица бях болна от грип. Още не съм се възстановила. Защо не ме оставиш на мира?

— А ти защо не ми отговаряш? Евън обаждал ли се е?

Макар и колебливо тя отговори:

— През последните няколко седмици получавах подаръци, изпратени анонимно цветя, свещи, една книга... ей такива неща.

— И си помисли, че са от него, нали?

— Е, не беше първият, за когото се сетих — срязва го тя. — И други гаджета съм имала, знаеш много добре. Но както и да е, повече

не получавам подаръци и това е всичко.

— Трябваше да ми кажеш.

Побиха го тръпки при мисълта, че Евън е дебнел сестра му, докато той е отсъствал.

— Ти беше в Африка — отговори Джени. — И дори не знаем дали Евън ми е изпращал подаръците. И друг може да е.

— Трябваше да съобщиш в полицията.

— И да заявя, че съм се изплашила от няколко подаръка! Щяха да умрат от смях.

Навярно беше права, но не можеше да понесе мисълта, че Евън я дебне.

— Защо, по дяволите, се набърква в живота ни? — изропта той. Не очакваше отговор от нея. — Ако се появи, ако се обади, ако получиш каквито и да е подаръци, вземи телефона и ми се обади. Вече уведомих полицаите. Опитват се да го заловят. Дотогава трябва да измисля как да се измъкна от неприятностите, които той ми навлече. Нямах представа какво ми причини.

— Вероятно е сметнал, че има да си връща — каза тя. В гласа ѝ долови нотка, която не му се искаше да чува.

— Джен, не изпадай в заблуждения, че Евън има основателна причина да постъпва по този начин за каквото и да било, или пък че има добра страна, която само ти можеш да видиш. Той е крадец. Той е престъпник. Винаги е бил такъв и такъв ще си остане.

Очите ѝ гневно заблестяха.

— Не съм глупачка, Ник.

Той вдигна вежда, като едва устоя да не ѝ припомни, че в един период от живота си се е проявила като изключителна глупачка.

Тя вдигна ръка, тъй като се досети какво му мина през ума.

— Добре де, може би бях наивна едно време, но бях дете. Сега съм зряла и зная, че Евън е крадец. Също така зная, че той има странно схващане за чест, което ти едва ли би разбрал. И — добави тя с известно предизвикателство — светът не е само черен или само бял, както на теб ти се иска. Евън има и добри качества. Не е сатана. Тогава се държеше много добре с мен. Мисля, че нещастното му детство е изиграло голяма роля, за да стане човекът, който е. Не е негова вината, че е бил малтретиран, изоставен и е трябвало сам да расте в един враждебен свят.

— Нима знаеш какво детство в действителност е имал? — възрази Ник. — Всяка дума, която излиза от устата му, е лъжа. Откъде знаеш кое е истина? Внушавал ти е онова, което е искал.

— Не всичко е било лъжа. Познавах го по-добре от теб, Ник.

— Вярваш ли, че един мъж ще ти каже истината само защото прави секс с теб? Господи, Джен, точно тогава се изричат най-големите лъжи — видя болката в очите ѝ и почти съжали за грубите думи, но тя го плашеше. Знаеше, че Евън отново се е вмъкнал в живота им. Навремето той едва не я унищожил и не би понесъл това отново да се случи. Евън знаеше слабите места на Джени. — За всичко друго си толкова интелигентна, защо не можеш да проумееш кой е Евън?

— Мисля, че разговорът ни приключи — ядоса се тя. — Изложи мнението си.

Преди да стане, той сложи ръка на рамото ѝ.

— И още нещо, само за сведение, ако си въобразяваш, че това е някакъв опит от страна на Евън да се върне при теб. Оженил се е за друга, като се е представил за мен, използвайки моето име, преди две седмици, точно когато е започнал да ти изпраща подаръци.

— Какво? Какво каза?

Ник се намръщи. Сякаш Джени се изненада повече от тази новина, отколкото от факта, че Евън го е ограбил.

— Чу добре. Евън се е оженил, като е използвал моето име. Отвел я е на езерото Тахо и са се оженили в параклиса на едно казино. Казва се Кайла. Отначало я взех за съучастничка, но сега съм убеден, че тя е била пионка в играта на Евън за отмъщение.

— Възможно е да не е била пионка в играта му. Може би я е обичал — изрече бавно сестра му.

— Изчезнал е през първата им брачна нощ. Според теб това любов ли е?

— Според мен се е изплашил и е избягал.

— Или е имал друга причина да се ожени — замълча за малко, преди да продължи: — Да имаш някаква идея защо Евън би се заинтересувал от стар джобен часовник?

Тя примигна недоумяващо.

— Моля?

— Взел е от нея само един часовник и аз съм убеден, че е бил важен за него.

— Не зная. Нищо не зная, освен че трябва да се връщам на работа. Току-що видях следващата ми клиентка да влиза — тя кимна към салона.

— Добре, но бъди внимателна, Джен, разбрахме се, нали?

— Ще бъда, но ако Евън е искал да ме нарани, вече го е направил. Не смятам, че ще се появи отново.

— Само още нещо да те попитам, Джен. Каза, че Евън е споделял с теб повече, отколкото с всеки друг. Споменава ли е роднини, приятели, някой тук в Сан Франциско, който би ми помогнал да го открия?

Тя се позамисли, после поклати глава.

— Съжалявам. Не се сещам.

— Ако си припомниш нещо, за което да се хвана, ще ми се обадиш, нали?

— Ще ти се обадя.

Ник загрижено я гледеше как прекосява улицата. Чувстваше, че ако Евън почука на вратата ѝ, тя навярно веднага ще му отвори. Какво имаше у Евън, което караше нормални и интелигентни жени да се държат невероятно глупаво? Преди да си отговори, мобифонът му зазвъня.

— Ало!

— Ник, Кайла се обажда. Говорих с баба и научих нещо.

— Много добре — отговори той. — Аз също щях да те търся. Снощи се рових в интернет и открих един часовникар в града с инициали Д. Р. Тъкмо отивам да проверя. Искаш ли да се срещнем?

— Да. Къде живее?

— В Норт Бийч. Искаш ли да се срещнем пред онази църква на Уошингтън Скуеър? Знаеш ли я?

— Разбира се, че я знам. Аз съм художничка на витражи. Била съм във всяка църква тук, а „Петър и Павел“ е една от най-любимите ми.

— Добре. За двайсет минути ще стигна дотам.

— Разбрахме се. Има нещо, което трябва да знаеш, Ник. Според баба ми часовникът вероятно е краден.

Взе да изтръпва, щом подреди фактите. Ако часовникът преминаваше от ръцете на един крадец в ръцете на друг, това едва ли беше съвпадение. Този часовник сигурно беше ценен. За това би се

хванал на бас и би заложил къщата си... та какво ли друго му бе останало.

Джени влезе в салона. Беше разстроена след разговора с Ник. Чувстваше се ужасно, че за случилото се е виновна тя. Извини се на клиентката си, взе мобилния телефон и се запъти към малката тоалетна в дъното на салона. Влезе и заключи вратата. Набра номера, който трябваше да бъде заличен. Навярно вече беше невалиден. Или е бил уличен телефон. Нямаше представа, но бе длъжна да опита.

— Ало, Джени — каза той.

Сърцето ѝ замря. Гласът на Евън завинаги бе запечатан в ума ѝ и в сърцето ѝ. Ник никога нямаше да разбере, че любовта не е въпрос на избор. Случва се да е като примка на врата или като циментов блок, който те повлича към дълбините.

— Какво си направил на Ник? — попита рязко тя.

— Щом ми се обаждаш, значи вече знаеш, иначе нямаше да ми звъниш. Трогнат съм, че пазиш номера ми.

— Просто е останал, след като ми се обади — подпря се на стената разтреперана. — Откраднал си парите на Ник. Объркал си живота му. Защо?

— Имаме недовършена работа. Дойде време да я довършим.

— Защото ти казах, че Ник е преуспял — спомни си краткия им разговор преди два месеца, когато Евън най-неочаквано се обади, за да ѝ честити рождения ден. — Ти искаш да го унищожиш.

— Винаги съм искал да го унищожа. Чаках само удобен момент.

— Защо? Защо не ни оставиш на мира? Толкова отдавна приключихме.

— Аз никога не прощavam. Никога не забравям.

От тона му я побиха ледени тръпки, припомни ѝ двойствената му същност — светла и мрачна; добра и зла. Когато беше прекалено млада, безразсъдна и безумно влюбена в него, се надяваше, че може да го промени, да му повлияе, за да стане почтена и цялостна личност. Ник ѝ отвори очите, показа ѝ, че едва ли би успяла с човек като Евън. Беше ги разделил и бе пратил Евън в затвора. Предполагаше, че след дванайсет години Евън се е променил, но се е лъгала. Чакал е удобен момент, за да нападне.

— Остави Ник, Евън — каза тя. — Ако изобщо някога си имал чувства към мен, направи само това.

— Какво ли не съм правил заради теб, Джен. Ти никога не оцени колко ме бива, но ще ти го покажа. На всички ще го покажа. Най-добрият съм, като мен друг няма. Ще видиш.

— Моля те, Евън, чуй ме!

Но Евън беше затворил.

Ръцете ѝ се разтрепериха, уплахата я заля като вълна, почувства се безпомощна. Евън търсеше отмъщение. Докъде би стигнал?

Шарлот Хърш беше доста разтревожена, когато паркира на Бродуей, между Калъмбъс и Монтгомъри Стрийт, недалеч от стриптийз клуба, където бе работила някога. Застана на ъгъла, загледана в неоновите светлини и в билбордовете, рекламиращи агресивно долнопробни среднощни зрелища, и се зачуди защо тогава не ѝ се струваха толкова съмнителни. Сега беше възрастна, по-зряла и по-консервативна. През петдесетте години беше млада жена, на прага на живота, и искаше да граби от него с пълни шепи.

В момента дори не си спомняше това „да граби с пълни шепи“ какви права ѝ даваше тогава. Знаеше само, че искаше нещо повече от ролята на фермерска съпруга в затънтената провинция, която майка ѝ бе приела. На осемнайсет години бе напуснала отглеждания чесън градец Гилрой и се бе запътила на север към Сан Франциско, твърдо решена да стане или танцьорка, или актриса. Заредиха се прослушвания, междувременно работеше в ресторанти и магазини и мечтаеше за бъдещето си на звезда.

Когато парите ѝ се стопиха, една приятелка я убеди да танцува в малък клуб на Бродуей. Заплащането беше страхотно. Посетителите бяха богати мъже, интересни, дори понякога опасни. Преди да се усети, танцуваше по масите под името „Сладката Шърли“. След края на програмата с приятелките си пиеха евтино вино, пушеха трева и слушаха джаз. Беше от битническото поколение, прославно от Джек Керуак, не че го знаеше по онова време. Просто живееше безразсъдно и весело до краен предел.

Направи грешки, при това много, и една от тях бе фатална. Той се казваше Джони Бландино. Веднага се влюби безумно в него. Една съблазнителна усмивка и тя му се отдаде без всякакви въпроси. Джони промени живота ѝ — според някои за лошо, според други за добро. Кой би могъл да каже какъв път щеше да поеме, ако не беше срещнала Джони? Самата тя не знаеше. А връщането към миналото никога не ѝ носеше нещо добро.

Въздъхна унило, тъй като би предпочела Джони да си беше останал в миналото, където му беше мястото. Но когато даде часовника му на Кайла, часовника, който по никакъв начин не биваше да изпуска от поглед, разруши прикритието, което петдесет години я обграждаше и криеше тайните ѝ от света. Беше длъжна да измисли как да оправи нещата... или да възпре онова, което можеше да се случи. Ето защо бе дошла на това място, което бе избягвала десетилетия наред.

С нежелание тръгна по улицата и влезе в клуба, наречен просто и ясно „Илюзия“. Беше тихо, посетители почти нямаше, което не беше изненадващо за събота сутрин. Спря се, за да се ориентира. Барът се намираще от лявата ѝ страна. По-голямата част от помещението бе заета от подиум, заобиколен от маси, като в двата му предни края имаше по един златист пилон. В дъното на бара забеляза уединени сепарета. Зачуди се в днешно време докъде си позволяват танцьорките да стигнат. Предположи, че много по-далеч, отколкото тя е допускала.

— Какво желаете? — попита я млад мъж, който се появи зад нея.

— Търся Дейна — отговори тя, като внезапно я обхвана нервност. Много време бе изтекло, откакто не бе виждала жената, която я въведе в този бизнес, и не беше сигурна как ще я приеме. Бе обърнала гръб на Дейна и на всички други, когато се омъжи за Едуард.

— В кабинета си е. Като тръгнете по коридора, първата врата вляво — посочи ѝ той.

Шарлот тръгна натам и мирисът на цигари и марихуана пробуди стари спомени. Спомените оживяха, когато пристъпи към фотографиите, накачени по стените. На една от тях с изумление видя себе си на коленете на някакъв мъж. Беше го прегърнала през раменете, гърдите ѝ се изливаха от оскъдния костюм, носеше мрежести чорапи и обувки с високи тънки токчета. Мъжът не беше Джони, а един друг редовен посетител на клуба — Питър Харисън, местен журналист, който винаги бурно обясняваше, че прави проучване. Подобно на повечето мъже, посещаващи клуба, Питър имаше правдоподобно обяснение защо е тук. Не че на нея или на другите момичета им пукаше. Мъжете бяха клиенти. Харчеха пари. Тогава всичко изглеждаше толкова естествено.

Докосна засмяното си лице на снимката, едва спомняйки си момичето, което е била тогава. Смееше се от все сърце на нещо.

Другите от компанията изглеждаха също в добро настроение. И Дейна беше там, зашеметяващо червенокоса жена с най-дългите крака и най-големите гърди, каквито Шарлот бе виждала. На масата имаше торта за рожден ден, празни бутилки и безброй чаши. Навярно доброто настроение се дължеше главно на алкохола.

— Търсите ли някого?

Шарлот се обърна, изненадана от женския глас. Стомахът ѝ се сви, когато видя старата си приятелка Дейна. Сега беше на седемдесет и две, но изглеждаше на не повече от петдесет. Косата ѝ бе все така червена, гримът — изкусно поставен, и докато самата тя се бе облякла с черни спортни панталони и строго сако, гърдите на Дейна все още бяха на показ, както я помнеше. Някогашната ѝ приятелка Дейна също я огледа, изведнъж я позна и очите ѝ просветнаха.

— Шърли! Ти ли си?

— Аз съм.

Дейна се засмя гърлено и заклати глава изумено.

— Не мога да повярвам. И през ум не ми е минавало, че някога ще те срещна отново, при това тук.

В тона ѝ се долавяше упрек, който не убягна на Шарлот.

— Спомням си как заявих, че никога няма да се върна тук, но никога се оказа прекалено дълъг срок.

— Малко старичка си, за да търсиш работа в клуба, така че какво те води насам?

— Трябва да говоря с теб. Къде можем да разменим няколко думи на спокойствие?

След кратко колебание Дейна я покани в кабинета си. Беше малък — бюро, два стола и няколко претъпкани с документи и книги рафтове. Дейна седна зад бюрото. Шарлот приседна на ръба на единия стол.

— Значи ти управляваш сега — рече тя. — Все казваше, че един ден ти ще бъдеш босът.

— Трябваше да се занимавам с нещо, след като ми се натрупаха години, а за бизнес винаги ме е бивало.

— Вярно е. Изглеждаш добре — добави Шарлот.

— А ти изглеждаш като църковна настоятелка.

Шарлот се усмихна.

— Очаквах да ми кажеш нещо доста по-остро.

— Защо дойде, Шърли. Не изминаха година-две.

— Като че ли беше вчера. Изненадана съм, че още пазиш нашите снимки и си ги накачила по стените.

— Не всички се срамуват от миналото си — отговори Дейна. — И за някои от нас това е доброто старо време.

Шарлот пренебрегна забележката. Не беше дошла да се заяжда.

— Като говорим за миналото, имам нужда от твоята помощ.

— И какво те кара да мислиш, че след петдесет години мълчание имаш право да ме молиш за помощ? Ти ми обърна гръб, Шърли. Избяга, за да живееш в богатата си къща с богатия си съпруг. Аз не бях подходяща компания за теб.

— Не, не беше така. Намерих начин да се измъкна и трябваше да се възползвам. Не можех да се върна, защото... Ами, не можех.

— О, да, зная. Разбирам те — каза другата жена с горчивина — Ние бяхме тайното ти минало. Срамуваше се от нас. Забрави, че беше една от нас.

— Никога не съм забравяла. Само че заживях различно. Поне така си въобразявах. Но сега съм ужасно изплашена, че тайните ми ще бъдат разкрити.

— А мен защо да ме е грижа?

— Защото това са и твои тайни.

Дейна присви очи.

— Имам ли вид на човек, който крие нещо? Управлявам стриптийз клуб. Всички знаят коя съм и каква съм била. Известна съм в моите среди и това ми харесва.

Шарлот поклати глава.

— Нямам предвид миналото ни като танцьорки или стриптийзьорки. Имам предвид Джони.

Дейна пое дълбоко дъх.

— Джони ли?

— Спомняш ли си часовника, който носеше?

Очите на Дейна проблеснаха.

— Разбира се, че си го спомням — каза тя с равен глас.

— Дадох го на внучката си и той изчезна. Някой го е откраднал преди две седмици — Шарлот забеляза как Дейна притвори очи и вената на шията ѝ запулсира. — Само това е откраднатото — прибави тя.

— Крадецът не е бил случаен. Знаел е каква ценност представлява. Нуждая се от помощта ти, за да разбере кой е той.

Дейна погледна към Шарлот.

— Не мога да ти помогна.

Шарлот се втренчи в очите на старата си приятелка и видя страх.

— Чула си нещо. Какво? — тя се наведе към нея. — Трябва да разбере, Дейна, трябва да защитя семейството си.

— Аз също — каза Дейна. — Тръгвай си.

Шарлот я изгледа студено.

— Тръгвам си, но помисли малко. Ако са се добрали до мен, има много голяма вероятност да знаят и за теб.

— По-умна съм от теб, Шърли.

Шарлот се подсмихна.

— Не си, само че ти е приятно да го вярваш.

Кайла влезе в църквата „Свети, Свети Петър и Павел“ на Уошингтън Скуеър и веднага се почувства умиротворена. Обичаше църквите, а тази наистина беше великолепна — с олтар от италиански мрамор и северноафрикански оникс. Беше изваян от италиански майстор, после внимателно транспортиран на части до Сан Франциско и монтиран в църквата. Кайла застана притихнала, а красотата на катедралата и струящата през прекрасните витражи светлина попиваха в нея. Всичко в тази чудна църква сякаш бе съвършено. Почти забрави, че в живота ѝ цареше пълен хаос. Почти...

Звук от стъпки я накара да настръхне, а спокойствието в душата ѝ бе прогонено от уплаха. Рязко се обърна, готова да застане лице в лице с този, който бе зад нея. Беше монахиня, облечена според изискванията — черно расо, на главата бяло покривало, на врата кръст. На носа ѝ се крепяха тъмни очила. Когато се приближи, Кайла я погледна и срещна острия поглед на две сини очи. Пое мъчително дъх. Внезапно я обхвана едно особено чувство, като че ли познаваше тези очи.

Монахинята се усмихна и промърмори: „Бог да те благослови“, когато мина покрай нея. После се насочи към олтара. Беше висока жена. Кайла се стегна. Усети, че нещо става. Монахинята изчезна в някаква странична врата. В катедралата сега нямаше никого и стана

прекалено тихо. Тишината се изпълни с напрежение. Кайла се обърна, за да излезе; изпита желание да се махне от храма начаса. Изведнъж органът гръмна и тя замръзна на място. Погледна нагоре към галерията точно навреме, за да види, че нещо лети към главата ѝ.

След миг падна по гръб с поглед, вперен в сводовете, а пред очите ѝ заиграха звезди.

— Кайла! — Лицето на Ник се появи пред нея, когато той коленичи.

Опита се да го попита откъде е дошъл, но не успя. Гърдите ужасно я стягаха.

— Какво има? Какво се случи? — попита той разтревожен.

Тя отвори уста, но не издаде звук.

— Не бързай — каза той, като я галеше по челото. — Зашеметена си.

Зад Ник се появи един свещеник — възрастен човек с побеляла коса и тъмнокафяви очи.

— Зле ли ви е, мила? Да повикам ли линейка?

— Не, недейте. Нещо... нещо ме удари по главата.

Тя се посъвзе, седна и попипа главата си. Беше се образувала цицина.

Свещеникът вдигна една Библия от пода до нея и погледна нагоре към галерията.

— Това ли?

— Да, струва ми се.

— Чудя се как тази Библия се е стоварила отгоре ти — каза Ник. — Тук няма жива душа.

— Преди малко видях една монахиня. Мина покрай мен. След това засвири органът. Погледнах нагоре и се озовах на пода — каза тя.

— Монахиня ли? В църквата няма монахини — изненада се свещеникът.

— Но аз я видях.

— Може би само се е отбила. Ще огледам галерията.

— Благодаря.

Ник ѝ помогна да се изправи. Изпитваше слабост и имаше нужда от неговата подкрепа.

— Как е? — попита той.

— Да се махаме. Малка злополука, но малко странна, нали?

— Нима искаш да кажеш, че е нещо друго? — попита той със замислено изражение.

Не ѝ се искаше да произнесе и дума на глас. Онова, което се въртеше в главата ѝ, ѝ се струваше тъпо.

— Тази монахиня беше особена. Толкова висока, а очите ѝ ми се сториха познати. — Тя внезапно замлъкна, тъй като си спомни още една странна подробност. — Обувките ѝ. Носеше маратонки.

— Какво намекваш?

Как да отговори на този въпрос? Подозрението ѝ бе нелепо.

— Нищо. Няма значение.

— Кажете... каквото и да е. Довери се на инстинкта си.

— Инстинктът ми вече ме подведе веднъж.

— Може би сега няма да те подведе.

— Добре. Монахинята имаше очите на Евън. На ръст също беше като него. Виждаш ли, тъпо е. Евън не би се маскирал като монахиня, за да ме преследва из града — почака да чуе потвърждение от Ник, но той мълчеше. — Какво мислиш? Възможно ли е?

— Евън обичаше да се маскира. Разказвах ти как навремето се направи на професор. Това е само един от случаите. Друг път си сложи перука, преоблече се като жена и отиде в момичешката съблекалня, за да снима момичетата голи. Винаги измисляше някоя подобна тъпотия.

— Да, но не ме успокой много. Хайде да излизаме.

— Готово.

Когато излязоха пред църквата, топлите слънчеви лъчи взеха да прогонват студа от тялото ѝ. Денят наистина беше прекрасен. Нямахше от какво да се плаши, си каза тя твърдо. Някой в галерията е свирил на органа, а Библията е бутнал случайно. Сигурно е било дете. А монахинята само се е отбила в църквата.

— Къде е бижутерияният магазин? — попита тя, за да насочи вниманието към онова, за което бяха дошли.

— Надолу по улицата — отговори Ник, като се оглеждаше.

Тя проследи погледа му, но не забеляза нищо необичайно. Ако главата не я болеше, навярно щеше да си каже, че подобен инцидент е плод на въображението ѝ. Опипа цицината и трепна от болка.

— Може би трябва да сложим лед — предложи Ник.

— Не, няма нужда. Не е нещо сериозно.

— Не и този път — каза той мрачно, а това никак не я разведри.

— Какво искаш да кажеш?

— Никак не ми харесва, че са те цапардосали с книгата.

— Не зная как е станало, но според мен — неволно. Била е на парапета. Някой я е закачил и тя е паднала.

— Точно на мястото, където си била.

— Все пак беше библия — възрази тя. — Никой не се е целил в мен.

— Не и този път — отново каза той.

— Престани да го повтаряш. Изнервяш ме. Да вървим в бижутерийния магазин и да видим какво можем да научим за часовника.

— Тръгваме.

Тръгнаха по улицата, но не бяха стигнали далеч, когато Ник каза:

— И така, какво си говорихте с баба ти? Тя каза ли ти кой е мъжът на снимката?

— Да, каза ми, че е първата ѝ любов. Името му било Джони и се наложило да замине, но преди това ѝ дал часовника. Повече никога не са се видели. Подозирам, че не е искала да се знае за него, затова е излъгала, че часовникът е бил на дядо ми.

— И защо според нея часовникът е бил краден?

— Не ми каза — отвърна Кайла, като си спомни как уклончиво отговаряше баба ѝ. След като ѝ каза, че часовникът може би е откраднат, приключи разговора. — Помоли ме да не се занимавам. Не искала да го издирвам, защото се страхувала крадецът да не започне да преследва нея, мен или някой друг. Не съм съвсем сигурна. Чувствах се до известна степен виновна, за да искам от нея обяснения.

— Добре, откраднат, но преди петдесет години, нали? — попита Ник. — Да имаш зъб на някого от толкова отдавна! Ако часовникът е принадлежал на друг човек, може би това ще ни даде ключ да разгадаем какво е намислил Евън.

— И аз така смятам, затова съм тук. Трябва да разбере какви са били преструвките и машинациите му. И трябва да намеря начин да оправя нещата, заради мен, и заради теб също.

— Благодарен съм ти за това.

— Много съжалявам, че съм участвала в ограбването ти.

— Теб не държа отговорна.

— Благодаря ти, но не бих си разрешила така лесно да се измъкна. — Тя замлъкна, щом забеляза табелата на бижутерия „Рики“.
— Тук ли е?

Магазинчето се намираше между италианско кафене и магазин за карти, на крачка от стриптийз баровете по Бродуей, което ѝ припомни за падението на баба ѝ — нещо, за което предпочиташе да не мисли. Ник посочи към логото Д. Р. на витрината:

— Не ти ли изглежда познато?

— Да, инициалите са същите като на капака на часовника. — Обхвана я възбуда. Въпреки увереността на Ник, че часовникът ще ги отведе до Евън, според нея имаха изключително малки изгледи за успех, а може би грешаха. Може би щяха да разберат нещо повече за часовника и защо Евън би го взел.

Щом влязоха, някаква възрастна жена, застанала на щанда, ги погледна. Косата ѝ беше прошарена, очите — почти черни. Изглеждаше около петдесет-шейсет годишна.

— Какво обичате? — попита тя.

— Търсим управителя — отвърна Ник. — Или някой, който отдавна работи тук.

Тя се усмихна.

— Значи търсите мен. Аз съм Делорес Рики. Дядо ми е отворил магазина в края на века. Баща ми Доминик го управлява дълго време, а сега го управлявам аз. С какво мога да ви бъда полезна?

— Опитваме се да разберем нещо за един часовник и за стойността му, ето като този. — Ник извади от плик оригиналната снимка, която Кайла му бе дала, както и увеличено изображение на часовника. Бутна през щанда увеличеното копие. — Часовникът е сребърен, има надпис, който не можем да разчетем, въпреки че изглежда като фронтон на някаква определена сграда. Има изписано изречение, по-точно 2–3 думи: „На рая ни очакват“.

Както взимаше увеличената снимка на часовника, ръката на Делорес трепна и тя се изкашля.

— Какво казахте, че е написано?

— На рая ни очакват — повтори Ник. — Познато ли ви е? Или нямате представа какъв е смисълът.

Жената потърка слепоочието си и погледна през рамо към канцеларията зад нея. После отново се обърна към тях:

— Мисля, че е цитат от Библията.

„Е, това не е кой знае какво“ — помисли си Кайла. Но Делорес знаеше нещо. Поведението ѝ стана съвсем различно, след като видя снимката.

Делорес сложи очила и внимателно проучи снимката. Сънната ѝ артерия видимо запулсира. Час по час поглеждаше през рамо, като че ли очакваше някой да се появи зад нея. Атмосферата се нажежи. Кайла си каза, че трябва да обуздае въображението си. Жената сигурно очакваше някой друг служител или просто се мъчеше да си припомни дали е виждала часовника.

— Споменахте, че часовникът е сребърен — уточни тя.

— Да, сребърен е.

— А у вас ли е? — Тя поглеждаше ту Кайла, ту Ник.

— Да, у мен е — излъга Кайла. Тази жена питаше повече, отколкото отговаряше. — Беше на баба ми. Тя наскоро ми го подари.

— О, така ли? А как се казва баба ви? Мога да проверя в нашите архиви. Пазим данни за всички стоки, които сме продавали, откакто имаме магазина, но някои от по-старите картотеки не са тук.

— Всъщност часовникът не е бил точно на баба ми, а на неин близък, на мъжа от тази снимка — обясни тя, а Ник подаде на Делорес снимката, на която бяха снимани Шарлот заедно с първата ѝ любов. — Доколкото си спомням, се е казвал Джони.

Делорес пребледня.

— Досетихте ли се кой е? — попита Кайла.

— Джони Бландино — промърмори тя като на себе си. Сърцето на Кайла се разтуптя. Вече знаеше и презимето.

— С баща ви приятели ли са били или е бил само клиент?

Делорес се покашля.

— Дори не съм сигурна за същия мъж ли става въпрос, фотографията не е много ясна. Защо не ми кажете името и адреса си? Ще проверя какво има в нашите архиви.

Кайла ги записа на една бележка.

— Каквато и информация да откриете, ще ви бъда признателна. Много е важно.

— Красив часовник — каза Делорес, като попипа снимката. — Защо не го донесохте? — тя я загледа с черните си очи.

— Не ми се иска да го загубя — излъга младата жена. Имаше си причина да не разкрива пред Делорес нищо повече, преди да разбере дали баща ѝ е изработил часовника.

— Джобните часовници като този ценни ли са? — попита Ник.
— Ако се съобразява човек с днешния пазар.

— Едва ли струва повече от неколкостотин долара — отговори Делорес. — Кога можете да го донесете?

— А вие кога ще проверите в архивите? — на свой ред попита Кайла.

— Довечера бих могла.

— Чудесно! Обадете ми се и ако попаднете на някое сведение, ще донеса часовника.

Делорес кимна.

— Да, ще ви се обадя, а дотогава мога ли да задържа фотографията?

— Не, остава у нас, а вие можете да вземете увеличеното копие — Ник подаде снимката на Кайла. — Зная, че не ти се иска да я загубиш.

— Да, наистина — избъбри тя. После се сбoguваха и излязоха от магазина.

Ник се спря на тротоара пред магазина.

— Позна и часовника, и мъжа, който го носи.

— И аз мисля така. Каза ни презимето му — Бландино, което баба пропусна да ми съобщи.

— Не разбирам защо баба ти е толкова потайна. Съпругът ѝ е покойник. На кого му пука кой ѝ е бил гадже преди петдесет години?

Де да можеше Кайла да отговори.

— И аз не зная.

— Изглежда, че часовникът струва нещо — рече Ник. — Затова всички се държат странно, щом стане въпрос за него. Между другото, какво смяташ да кажеш на Делорес, когато ти се обади?

— За това ще се тревожа утре. Струва ми се, че ако тя знае, няма да проверява в архивите, но ние това няма как да разберем. Да видим дали ще предложи нещо. Тогава ще му мислим.

— Ще седна на задната седалка в колата ти. Бих искал да видя дали няма да открия в интернет нещо за този Бландино.

— Изглежда ми добра идея — но като тръгнаха, Кайла долови мирис на чесън. — Ей, Ник — рече тя и закова на място.

— Сега пък какво? — попита той, оглеждайки се.

— Умирам от глад, а оттам се носи божествен аромат — посочи към близкото ресторантче. — Обядвал ли си?

— Не, но...

— Но какво? Трябва да се храниш. Ще мислиш по-добре след една вкусна лазаня, сигурна съм.

Той едва се усмихна и тя бе поразена колко е привлекателен, когато не се мръщи и не гледа навъсено. Усети непреодолимо желание да се помъчи да задържи тази усмивка на лицето му.

— Добре, нави ме — каза той. — Да вървим да обядваме.

Италианският ресторант беше претъпкан, очевидно в квартала го предпочитаха. Едва когато Ник прочете в менюто, че има супа минестроне, осъзна колко е гладен. Беше доволен, че Кайла го убеди да дойдат тук. Можеха да похапнат нещо вкусно.

Той я наблюдаваше, докато прибираще и завързваше с панделка дългата си кестенява коса. Лицето ѝ бе прекрасно, кожата много красива, с нежна естествена розовина. На ушите ѝ се поклащаха големи халки. Носеше къса пола на цветя, от която се виждаха страхотните ѝ крака, а розовата ѝ блузка беше... ами, откровено предизвикателна. Не беше чудно, че Евън е решил покрай часовника да прави любов с нея. Ако беше някоя грозна вещица, подозираше, че щеше да грабне часовника и да побегне.

Никак не беше изненадан, че Евън я бе съблазнил, но все още не можеше да се отърси от изумлението си, че Кайла се е влюбила в него толкова бързо и толкова силно. А тя не беше празноглава кукличка. Беше умна. Едва ли са ѝ липсвали ухажори. Защо тогава е била подмамена със светкавична сватба?

Може би никога нямаше да разбере жените. От разговора си с Джени днес остана озадачен.

Евън съсипа живота ѝ, а тя като че ли още хранеше чувства към него. Защо?

Евън сигурно наистина беше проявил голям талант, след като е накарал и двете да вярват, че ще имат всичко, което са пожелали.

Желанието е уязвимото място. След като веднъж човек пожелае нещо, става мишена за онзи, който би могъл да му го даде.

— Какво ще си поръчаш? — попита Кайла.

— Ами, снощи ядохме пица, така че сега бих хапнал канелони.

— Точно така. На италианска територия сме — усмихна се тя. —

А Норт Бийч се слави с най-добрата италианска кухня извън Италия.

— Била ли си в Италия?

— Да, в Рим и Флоренция. Там се намират едни от най-великолепните църкви и витражи на света.

— След днешната случка ще продължиш ли да харесваш църквите?

— Според мен беше случаен инцидент. През последните няколко седмици моето въображение се развихри. Наистина имам нужда да го укротя.

— Но не пренебрегвай инстинктите и интуицията си — каза ѝ той. — Ако ти нашепнат, че нещо е съмнително, вслушай се.

— Ще запомня съвета ти — замлъкна, докато сервитьорът взимаше поръчките им, после каза: — Ник, искам да те помоля да ми обещаеш нещо. Не бързай да ми отговаряш, помисли преди това.

Сериозният ѝ тон го накара да се стегне. Дано да можеше да изпълни молбата ѝ. Но ако възнамеряваше да го уговаря да се отнесе по-снизходително към Евън, за нищо на света не би се съгласил.

— Какво искаш да ти обещаая?

— Да ми казваш истината... винаги, каквато и да е, без значение дали е неприятна или мъчителна. Повече лъжи не мога да понеса. Искам да знаая, че мога напълно да ти се доверя — тя му подаде ръка. — Сключваме ли сделката?

Той взе ръката ѝ, загледа се в прекрасните ѝ кафяви очи и съвсем забрави, че трябва да отговори. От докосването между тях се породило влечение. Мамка му! Откъде, по дяволите, се появи? Първият му подтик бе да отдръпне ръката си, но същевременно не искаше да се държи като глупак.

— Сключваме я — каза той, като с усилие се овладя.

— Никакви лъжи помежду ни.

— Чудесно — тя отдръпна своята ръка и облиза устните си.

Едва забележимият жест почти го отрезви. Не биваше да се увлича по нея. Да му се не види, не трябваше да я пожелава. Беше се

омъжила за Евън — негов враг, за бога! Не биваше дори да я харесва, камо ли нещо повече. Но проблемът бе, че я харесваше... при това прекалено много. Беше му влязла под кожата. По дяволите!

— Какво ти е? — попита тя.

— Нищо особено, всичко е наред — отпи от водата с лед, та дано се охлади.

— И за още нещо искам да поговорим — започна Кайла. „Господи! А сега пък какво й хрумна?“

— За нашия брак — продължи тя.

Във въображението му изникна образът на Кайла, която с бяло копринено бельо го подканва мълчаливо в леглото им. Ник се покашля и примигна. За бога, какво му ставаше?

— Нашият... нашият брак ли? — попита той.

— Не се паникьосвай. Имам предвид, че трябва да се консултираме с адвокат как да го разтрогнем. Сигурна съм, че за нищо на света не желаш да си женен за мен — усмихна се тя.

Искаше му се да й каже, че е абсолютно съгласен, но не можеше и дума да отрони. Отново отпи от водата.

— Аз си мислех, че си човек, който от нищо не се плаши — погледна го замислено тя. — А загуби самообладание само при споменаването на думата „брак“. Ти си от онези мъже, които се страхуват да се обвържат, нали не греша?

— Ами не се виждам женен само след три седмици познанство — сопна се той.

— Ох!

— Сама си го изпроси. Трябва да ти е ясно, че наистина нищо не може да ме уплаши и на първо място да се обвържа. Но такъв ми е изборът — да живея сам. Отговорността към моето семейство ми стига за цял живот. Нямам нужда от още една капризна жена.

— Така ли виждаш бъдещата си съпруга? Като капризна глезла ли?

— Досега не съм срещал жена, която да не е капризна.

Тя сви вежди и се облегна назад.

— Струва ми се, че си доста недоверчив.

— Предпочитам да бъда реалист. Наричам нещата с истинските им имена.

— След като говорим откровенно, ще кажа, че не познавам мъж, който да е готов да носи отговорност. Мъжкарското перчене наистина може да вбеси човек.

— Тогава защо избърза да се омъжиш, Кайла? Защо не си остана неомъжена, щеше сама да управляваш живота си, дома си, с кого да се срещаш и с кого не.

— Повярвай ми, идеята някак си се натрапи през последните две седмици — тя загледа халката си, измъкна я от пръста си и му я подаде. — Защо не провериш дали поне парите от нея не можеш да си върнеш?

Металът бе затоплен от нейната кожа. Дланите го засърбяха. Беше доволен, че отнема пръстена на Евън, но, от друга страна, се питаше няма ли да е по-леко тази златна халка да стои помежду им.

— Убедена ли си? — попита той.

Погледът ѝ не трепна.

— Абсолютно. Оттук нататък никога няма да мисля за себе си като за госпожа Ник Гренвил.

— Чудесна идея — промълви той с чувство на неудобство при споменаването на дума като „госпожа“ пред името му.

— Отново ще бъда Кайла Шеридан — тя вдигна чашата си. — Нека да изхвърлим Евън Чедуик от живота си завинаги.

И Ник вдигна своята.

— Пия за това.

6

Докато се върнат в дома на Ник, стана четири часът. На Кайла ѝ се стори, че следобедът се изниза за минути. След като си пожелаха окончателно да изхвърлят Евън от живота си, разговорът им взе неутрална насока и тя изпита удоволствие от прекараното време заедно. Ник беше умен, начетен, с чувство за хумор, което се прояви, когато престанаха да обсъждат случая „Евън“. Разказа ѝ за работата си и страстта, с която се отнасяше към нея, се долавяше във всяка дума. За известно време забравиха защо са заедно и се отпуснаха.

За съжаление нервите ѝ отново се обтегнаха, щом влязоха в къщата на Ник. Все по-неловко се чувстваше, докато се изкачваха по стълбите към спалнята на горния етаж, където бе компютърът. Когато влязоха, тя загледа леглото, спомняйки си последното си пребиваване в тази стая... или по-скоро в това легло.

Заля блузата си с вино и тръгна към банята да я почисти. Евън я последва. Започнаха да се закачат, да се гонят, после да се целуват, гаят, докато не се озоваха на леглото. Представи си го великолепно и ярко, но сега изпита известно неудобство от подробностите. От все сърце ѝ се искаше, ако може да изличи от съзнанието си всяка минута, прекарана заедно.

— Какво има? — попита Ник и привлече вниманието ѝ отново към себе си. Той стисна зъби, когато погледът му се отмести върху леглото. — Спомени, а?

— За това не ми се говори.

— Много добре, защото пък на мен не ми се слуша — той се настани пред компютъра и посочи един стол. — Дръпни го насам и седни, ако искаш.

Тя придърпа стола и седна. В това време Ник вкара името Джони Бландино в търсачката. След миг се появи цяла библиография. Изглежда, имаше много Джони Бландиновци по света.

— Ограничи във връзка със Сан Франциско — предложи тя.

След миг разполагаха с куп нови данни. Ник тихичко подсвирна.

— Погледни тук — посочи ѝ първия параграф. — „Джони Бландино бяга от Алкатраз.“

— Не може да е същата личност — възрази тя.

— Нека да проверим.

Намериха статия във вестник „Сан Франциско Трибюн“, в която се отбелязваше годишнината на някакво особено известно бягство от Алкатраз, както и излизането на книгата „Приказки от Гибралтар“. Ник продължи да чете: „Едно от най-позорните бягства от Алкатраз се случва през 1960 година, когато известните банкови крадци Джони Бландино, Нейтън Кармело и Франки Деймън избягали от затвора на острова — четеше Ник. — След три дни тялото на Франки било изхвърлено от течението на брега. Другите двама мъже не били открити, но било прието, че са се удавили в опасните течения около острова. Бягството им остава една от неразкритите тайни на Алкатраз.“

Ник погледна Кайла.

— Какво мислиш за това?

Не знаеше какво да мисли, усети хлад, взе да зъзне. Баба ѝ, ѝ бе казала, че Джони е трябвало да си отиде... къде... в затвора ли?

— Не искам да повярвам и все пак мисля, че е истина. Продължи да чете оттам, докъдето Ник бе стигнал:

„Тримата мъже, които като деца прислужвали в църквата «Сейнт Базил» в Норт Бийч, тероризирали търговците в Сан Франциско повече от пет години. Най-накрая били заловени три месеца, след като откраднали цяло състояние във вид на редки златни монети от федералния монетен двор в Сан Франциско. По време на грабежа двама от пазачите били убити. Златните монети не били открити. Мъжете били осъдени на доживотен затвор и въдворени в Алкатраз, но излежали само пет години, тъй като избягали.“

Кайла пое дълбоко дъх, потресена от прочетеното.

— Не може да е същият човек. Баба не би се влюбила в убиец. — Съзря истината в очите на Ник, истина, която не искаше да приеме. — Не е възможно.

— Това обяснява защо така неохотно разговаря с теб и нищо не пожела да ти каже за него. Онова, което ме заинтригува, е липсващото съкровище от златни монети. Точно подобно нещо би преследвал Евън — Ник се облегна и се зае да обмисли ситуацията. — Това е само

догадка, но предполагам, че часовникът на Джони по някакъв начин е свързан с изчезналото съкровище. И още, статията излиза във вестника веднага след Нова година. Кога се запозна с Евън?

— В средата на януари. Но как би могъл да узнае за мен или за баба ми?

— Нямам представа, но веднага след като е излязла статията, се е свързал с баба ти. Ти ми каза, че е правил оглед на къщата, за да я оцени, което му е осигурило прекрасна възможност да търси часовника. Тогава се е запознал с теб.

— Направи оглед и на моята къща — завърши Кайла. — Разпита ме за историята ѝ, кой е живял в нея, откога докога, ей такива неща. Казах му, че баба ми се е преместила, след като се е омъжила, и е живяла там допреди две години. Дори му се оплаках, доколкото си спомням, че остави всичките си вещи, и че не разбирам защо не пожела да вземе нещо просто за спомен — тя въздъхна и се замисли за подробностите от разговора им. — По едно време той подхвана темата за антики и после стигнахме до бижутата.

— И ти нито за миг ли не се усъмни?

— Е, то не стана веднага — защити се тя. — Казвам ти го накратко.

— Цялата ти връзка е продължила по-малко от месец. Наистина доста кратко.

Почувства се засегната от саркастичната му забележка и се намръщи.

— Никак не ме улесняваш.

— Добре, продължавай.

— Опитвам се да си спомня кога за пръв път му споменах часовника — направи пауза, преди да продължи: — Спомням си, че пазарувахме в един антикварен магазин. Същата вечер, когато се върнахме, ме попита нямам ли някое старинно бижу от баба си. Споменах часовника на дядо ми. Показах му го и той прояви много голям интерес. Каза, че бил майсторска изработка. Дълго време го разглежда.

— Попита ли те дали не би му го продала?

— Как се сети?

— Логично е това да е следващата му стъпка — той млъкна за миг. — Каза ли му, че не го продаваш, тъй като е семейна ценност.

— Да — по очите му позна, че вече знаеше какво е последвало. Тя трябваше само да го потвърди. — Казах му, че ще го дам на този, за когото ще се омъжа. Часовникът ще бъде моят сватбен подарък.

— И на следващия ден ти предложи да се ожените.

— Не, минаха поне няколко дни. Бях забравила за този разговор. Сега изглежда ясно, но тогава... все пак не ставаше въпрос за диамантено колие. И през ум не ми е минало, че часовникът е нещо кой знае какво.

Ник се умълча и не направи никакъв коментар. Нямахше нужда да го пита какво си мисли, защото се досещаше. Била е истинска глупачка, знаците за опасност са били пред очите ѝ, а тя не ги е забелязвала, сама се бе оплела, понесена от водовъртежа на любов, романтика и обещания. Така че само у себе си трябваше да търси вината. Беше допуснала Евън в живота си. И да се укоряваше, нищо нямаше да промени. Трябваше да се съсредоточи върху настоящето и бъдещето.

— В онази статия пишеше, че авторът на „Приказки от Гибралтар“ е написал книга за Алкатраз, която трябвало да излезе след няколко дни. Ще проверим какво има там за Джони Бландино — каза Ник. — Но междувременно на всяка цена говори отново с баба си. Кажй ѝ, че знаем за Джони. Научи нещо повече за часовника.

— Имаш право. Може би ще престане да ме предпазва, като разбере какво зная.

— Нали е споделила, че според нея часовникът бил краден?

— Да, точно така — отговори Кайла и се хвана за този дребен факт. — Може би това е ключът. Може би часовникът никога не е бил собственост на Джони, а истинският му притежател е бил важен човек.

— Интересно, ако Делорес Рики успее да ни информира дали Джони Бландино е купил часовника от баща ѝ.

— Той по-скоро е ограбил магазина — тя изпъшка отегчено. — До гуша ми дойде — преди Ник да каже нещо, се чу звънецът на входната врата. — Очакваш ли гости?

— Не, но може да е някоя от сестрите ми или майка ми. Обичат да наминават, без да се обаждат.

Кайла се подвоуми, когато Ник стана. Но никак не ѝ се искаше майка му или сестра му да я сварят в неговата спалня, така че го

последва. Когато той отвори, видя някакво пакетче, оставено пред вратата. Наоколо не се виждаше никакъв човек.

— Какво е това? — промърмори Ник, като вдигна бялата кутийка, привързана със сребърна панделка.

Кайла погледна за кого е предназначена пратката и сърцето ѝ се разтуптя. Беше адресирана до господин и госпожа Ник Гренвил.

— Искаш ли да го отвориш? — попита Ник. — Прилича на сватбен подарък.

— Кой ли би изпратил сватбен подарък тук? Никой от моите приятели не знае този адрес.

Той отвори пакетчето и извади картичка.

„Добре дошъл вкъщи, Ник — прочете. — Надявам се, че си прекарваш добре с новопридобитата си булка. Това беше най-малкото, което бих направил за теб. Евън.“

Бележката беше зашеметяващо жестока със своята откровеност. В първия миг Кайла помисли, че Ник не е прочел правилно. Нима Евън се бе оженил за нея и после я бе прехвърлил на Ник като... като утешителна награда? Не би постъпил така. Сложи ръка на устата си, тъй като ѝ се повдигна при тази мисъл.

— Евън ли е позвънил според теб? — попита тя.

Ник срещна погледа ѝ, захвърли картичката на масата и хукна към входа.

Тя се затича след него.

Стоял ли е Евън само преди няколко минути тук отпред? Лично ли е оставил подаръка им?

Ник изтича на улицата и се заоглежда във всички посоки. Зададе се кола. Кайла затаи дъх, когато мина покрай тях, но видя възрастни мъж и жена на предните седалки и ѝ олекна. Не беше Евън. Навярно си беше отишъл. Но дали пък не беше някъде наоколо?

На улицата бяха паркирани много коли. Беше край на седмицата. Всички си бяха по къщите. Можеше да е, в която и да е кола ѝ да ги наблюдава в този момент. „И сигурно е така“ — помисли си тя. Оставил беше подаръка с умисъл. Притаил се беше наблизил, за да види реакцията им.

Ник се приближи към нея с мрачно изражение.

— И да е бил тук, се е разкарал.

— Не ми се вярва.

— Какво намекваш?

— Иска зрелище — отвърна тя. В пристъп на безумен гняв си спомни грубите му думи: „Надявам се, че си прекарваш добре с новопридобитата си булка.“ — Да му го организираме!

— Какво си намислила...

Тя обви ръце около врата на Ник и го целуна страстно по устните, преди да помисли доколко е разумен подобен жест. Ярост и чувство на безсилие я бяха тласнали към отчаяние и тя впи устни в неговите, а той се вцепени от изненада, от което тя се възползва. След миг Ник отвърна на целувката ѝ, прегърна я и силно я притисна към себе си, като задоволи нейното желание със своето.

И тогава Ник най-неочаквано ѝ отне главната роля. Трескавите му жадни ръце засноваха по тялото ѝ, обхвана с две ръце дупето ѝ и я притисна към горещите си слабини. Разумът го напусна. Остана само желанието да я целува лудо до забрава. Мислеше си, че ще продължи, но изведнъж Ник вече не беше при нея.

Кайла посегна към него, но той отстъпи задъхан. Очите му се впиха в нейните с въпрос, на който тя не искаше да отговаря.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита я.

— Н-н-н... не зная точно — смотолеви тя, като прекара пръсти през разрошената си коса.

— Влизай вътре — изкомандва той.

Тонът му не ѝ се понрави, но въпреки това се подчини. Ник затръшна вратата и се облегна на нея със скръстени ръце. Погледът му я пронизваше, все още изпълнен с желание. Обхвана я ужасното чувство, че току-що е пробудила звяр. Беше нетърпелива той да заговори, при все че се плашеше от онова, което би ѝ казал.

— Съжалявам — промълви тя, тъй като и секунда повече не можеше да изтърпи напрежението. — Предположих, че Евън ни наблюдава.

— Вероятно е така.

— Не искам да си въобразява, че владее положението. Не ми хареса бележката му. Прозвуча, като че ли ме е преотстъпил на теб. Вбеси ме. Въобще не мислех.

Ник кимна.

— Загрях — рече той.

Според нея изобщо не бе „загрят“.

— Да видим какво още има в пакета — предложи Ник и профуча край нея.

Кайла нямаше особено желание повече да се занимава с този пакет.

— Едва ли е нещо хубаво — измърмори.

Беше напълно права. Ник извади една снимка и я обърна, за да ѝ я покаже. В гърлото ѝ заседна буца. Бяха снимани с Ник, докато обядваха днес. Отгоре Евън бе надраскал: „Щастливата двойка“.

— Евън е бил тук. Дебнал ни е — изрече тя очевидния факт.

— Може да е бил и в църквата — каза Ник.

— Както и в бижутерията. Знаел е, че ще се опитаме да разберем какво представлява часовникът. Но защо ни преследва? Защо не се разкара с този проклет часовник, след като толкова му трябва?

— Ето един интересен въпрос. Сигурен съм, че част от перверзната му наслада е да гледа как се гърча, за да се измъкна от въжетата, с които ме е омотал.

— И едно от тези въжета съм аз — искаше ѝ се Ник да го опровергае, но той само сви рамене. Въздъхна, като внезапно се почувства съкрушена и изморена. Какво ли не се случи за един ден. Главата ѝ натеза, виеше ѝ се свят. — Тръгвам, Ник. Трябва да се махна оттук.

— Кайла, почакай — спря я той, когато се отправи към вратата. — Къде отиваш?

— У дома. Ще се заключа в ателието си, ще се занимавам само с моята работа и ще се постарая да забравя последните няколко седмици.

— Не бива да си заравяш главата в пясъка.

— Мога да се опитам — взе чантата си, но се спря. — Как мислиш, дали е още отвън?

— Не зная. Но не трябва да се прибираш сама. Ще те изпратя с моята кола, за да съм спокоен, че всичко е наред.

— Той няма да ме нарани... поне физически — каза тя, но не беше съвсем убедена.

— Нямаш представа на какво е способен Евън. — Ник размаха снимката. — Това постъпка на нормален човек ли е?

Сърцето ѝ замря. Не, не беше, което недвусмислено ѝ доказа, че се бе омъжила за някакъв луд, зъл и сатанински подъл човек. Наистина

ли Евън се бе дегизирал като монахиня? И сега виждаше сините очи иззад очилата. Погледът ѝ бе до болка познат, но не пожела да си признае истината. Какво искаше той? Защо продължаваше да я преследва? Нима можеше още нещо да измисли?

— Според теб не показва ли вече най-лошото, на което е способен?

Ник бавно поклати глава.

— Помоли ме винаги да ти казвам истината. Съжалявам, Кайла. Мисля, че играта едва сега започва.

Тя почти съжали, че не я излъга, но беше длъжна да приеме действителността.

— Ако имаш желание да ме изпратиш до вкъщи, няма да ти откажа.

Беше доволна, че Ник е до нея, когато излязоха. Влезе в своята кола и се заключи, докато го чакаше да изкара поршето от гаража. Огледа улицата за нещо необичайно, но нищо не забеляза. Нервите ѝ бяха обтегнати. Нямахше да се успокои, докато не се прибере в дома си.

Ник караше плътно зад нея. От време на време тя поглеждаше в страничното огледало, за да се увери, че не ги следят. Когато пристигнаха, паркира пред къщата. Ник я пресрещна на верандата. Кайла затърси ключовете си в чантата.

Беше тъмно и се радваше, че як мъж като Ник е зад гърба ѝ. Докато пъхаше ключа в ключалката, вратата се откряна. Да не би да беше оставила отворено?

Ник сграбчи ръката ѝ.

— Не бързай! Заключи ли, преди да излезеш?

— Мисля, че да.

— Може някой да се крие вътре — каза той.

Дали Евън не ги причакваше? Спотайваше ли се, предполагайки, че ще се върне?

— Какво да правим?

— Аз влизам, ти остани тук.

Ник бутна вратата и пристъпи в антрето.

— Откъде се включва лампата?

— Откъм лявата ти страна — отговори тя.

Той заопипва стената и когато откри ключа, запали лампите и тръгна по коридора към дневната. Тя го чу да ругае.

— Какво има? — провикна се Кайла.

— Имало е посетител — отвърна той, като се появи отново в коридора. — В стаята цари хаос.

— Крадец ли? — попита смаяно тя. Никога никой не беше разбивал къщата през всичките петдесет години, през които баба ѝ и дядо ѝ бяха живели тук.

— Или някой е търсил нещо определено — отвърна Ник. — Възможно е още да е в къщата. Ще се кача на горния етаж. Къде е спалнята ти?

— Първата врата вдясно. Внимавай!

Тя грабна един чадър от закачалката до вратата в случай, че ѝ дотрябва оръжие. Не беше кой знае какво, но все пак по-добре от нищо.

Ник се втурна по стълбите. Видя го как влиза в спалнята.

— Какво намери? — попита тя, когато той не излезе веднага. — Ник! — извика. Чу силен шум. Господи, някой го бе причакал? — Ник, отговори ми!

Тя се разтревожи. Трябваше ли да се качи горе? Или да извика полиция? Не знаеше как да постъпи. И тогава чу стъпки зад себе си. На верандата имаше човек.

Тя се извърна и видя висок тъмен силует. Замахна с чадъра, като се молеше да го зашемети, за да успее да се изплъзне.

Призрачният човек се оказа по-пъргав от нея. Сграбчи здраво другия край на чадъра. Кайла с все сили се бореше да го измъкне от ръцете му, но той беше много по-як и по-едър от нея. Започна да го ритва и уцели с ботуша си пиццала му. Мъжът я притисна към стената и с ръка върху шията я прикова на място.

Тогава тя видя лицето му. Имаше тъмнокафяви безсърдечни очи. И не беше Евън. Тогава кой, по дяволите, беше? И защо се опитваше да я удуши?

Изведнъж се появи Ник и успя да я освободи от мъжа. Тя се хвана за врата, като едва си поемаше дъх. Ник заби юмрук в лицето на неканения гост. Той залитна, но бързо се съвзе, блъсна Ник към стената до нея и се разкрещя:

— Мамка му, какво ти става, бе, Ник?

Кайла зяпна. Откъде този нахалник знаеше името на Ник?

Ник изглеждаше също толкова смаян.

В този напрегнат миг Кайла чуваше само как дишаха тежко в едно с тиктакането на стенния часовник. Не разбра колко време мина, преди Ник да произнесе изумено:

— Джей Ти!

— Същият — изръмжа мъжът. Той пусна Ник, отстъпи и сложи ръка на лицето си, което бързо бе подпухнало. — Шибан начин да поздравяш стар приятел.

— Останах с впечатление, че нападаш Кайла.

— Размаха чадър и щеше да ме удари по главата — отвърна свъсено той.

— А ти пък щеше да ме удушиш — не остана дължна тя.

— Не исках да ме сриташ по топките.

По дяволите! Там трябваше да се прицели.

— Помислих си, че нахлуваш в къщата ми. Появи се неочаквано. Стресна ме. И така, кой си ти?

— Джей Ти Макинтайър — отговори той. — Работа за ФБР — извади служебна карта и я показа пред очите ѝ.

— А ти предполагам си Кайла Шеридан — жената, която се е омъжила за Евън Чедуик.

— Да...

— ФБР ли? — прекъсна я Ник шокиран и грабна картата от ръцете на Джей Ти. — Шегуваш ли се!

— Не се шегувам. Работа в отдел, издирващ измамници, и вече четири години съм по петите на Евън. Доколкото разбрах, жестоко те е ужил, Ник.

— Взе ми и последния цент, докато отсъствах от града — каза Ник. — Дори е живял няколко седмици в дома ми.

— Извинете — Кайла се почувства изолирана. — А вие двамата откъде се познавате?

— Състуденти сме — отвърна Ник. — Всъщност Джей Ти живееше с мен и Евън.

Още един засегнат от Евън. Смая се. Загледа го втренчено. Джей Ти, както и Ник, изглеждаше трийсет и две-три годишен. Кестенявата му коса беше подстригана късо, очите му бяха тъмнокафяви, а носът — леко изкривен, сякаш бе чупен, носеше съвсем къса брада. Беше облечен със сини джинси, поло и кафяво кожено яке. Отвърна на погледа ѝ с дръзко безочие, което я сложи на място. Нямахше представа какво знае за връзката ѝ с Евън, но ако съдеше по изражението му, мнението му за нея не бе особено ласкаво.

Тя пхна ръце в джобовете си.

— Значи дойде у нас заради Евън?

— Бинго. Как се досети!

— Изненадана съм. Когато подадох оплакване в полицията, никак не се заинтересувах.

— Преди да разберат, че става въпрос за Евън — Джей Ти помълча, после предложи: — Защо не седнем? Разговорът ни няма да бъде кратък.

Кайла се запъти към гостната, без да се замисли. На прага се вцепени. В стаята цареше невъобразима бъркотия. Възглавниците от дивана бяха на пода, почти всички порцеланови статуетки на баба ѝ бяха изпочупени. Всички чекмеджета бяха изтръгнати и захвърлени на земята. Преждата се стелеше по целия диван. При сблъсъка с Джей Ти

забрави, че някой е нахлул в къщата ѝ. Едва сега осъзна колко сериозно е положението.

— А това кой го направи? — попита Джей Ти и влезе в гостната.

— Не знаем. Върнахме се минута преди ти да се появиш — каза Ник. — Аз оглеждах горния етаж. Нямаше никого, но спалнята на Кайла е още по-зле.

Кайла отиде до пианото и изправи една семейна фотография в рамка.

— Не пипай нищо — предупреди я веднага Джей Ти. — Ченгетата ще свалят пръстови отпечатащи.

Тя стреснато отдръпна ръката си.

— Да, наистина. Не се досетих. Не зная и дали нещо е откраднато. Ще трябва да проверя.

— После ще проверяваш — каза Джей Ти с нетърпящ възражение тон. — Първо бих искал да науча нещо повече от онова, което прочетох в досието, за взаимоотношенията ти с Евън.

— Съмнявам се, че мога да кажа нещо повече — отговори тя. — Познавахме се от няколко седмици, оженихме се, после той изчезна. Взе часовника на дядо ми, който му дадох като сватбен подарък. Това е всичко.

Очите на Джей Ти останаха непроницаеми. Не можеше да разбере какво е мнението му за прекалено краткия ѝ разказ.

— И не си ли го чувала, откакто те заряза на езерото Тахо? — попита той.

— До вчера, когато позвъни тук и после днес следобед у Ник, за да ни остави подарък. Подаръкът беше снимка на мен и Ник в един ресторант.

Джей Ти кимна и погледна приятеля си:

— Ти ще прибавиш ли нещо?

— Да. Джобният часовник е свързан с прочут престъпник от петдесетте и с укрита плячка от златни монети. Интуицията ми подсказва, че интересът на Евън към часовника отчасти е пробуден от тази история.

— Не бих се учудил.

— Може би ще успееш да събереш информация за този стар разбойник — Джони Бландино.

— Ще проверя. Нещо друго сещаш ли се?

— Засега не. Освен че не разбирам защо ние с Кайла сме мишени на този измамник.

— След като зная историята между теб и Евън, подозирам, че поне ти си въввлечен от лична злоба. Трябва да открием какъв е планът му по-нататък.

Кайла изпита доверие след спокойното твърдение на Джей Ти. След като ФБР се занимаваше със случая, щяха да открият Евън и тя щеше да успее да си върне часовника.

— А ти, Джей Ти, имаш ли нещо за казване? — попита Ник. — Твърдиш, че преследваш Евън вече няколко години.

— Да, станал е твърде ловък, много повече отколкото в колежа. Никой не успя да го залови. Винаги сме крачка след него. Евън притежава таланта да убеждава наглед интелигентни хора да му дават спестяванията си, бижутата, домовете си и всичко, което притежават. За съжаление е станал и много по-опасен. Миналата година си присвоил самоличността на мъж, убит при неясни обстоятелства. Успял да подлъже семейството му. Не били виждали сина си петнайсет години и Евън някак си измамил майката и бащата, че е отдавна изгубеният им син. Има вероятност той да е убил човека и после да се е представил за него, въпреки че не можем да го докажем.

— Нима е способен на подобно нещо? — възкликна Кайла. — Как е възможно Евън да убеди нечии родители, че е техен син?

— Както вече подчертах, много е ловък — отговори Джей Ти, като улови погледа ѝ. — Казва им каквото им се иска да чуят, а те разбират каквото им е угодно.

Точно по същия начин бе постъпил с нея, осъзна тя.

— И все пак не ми се вярва, че е способен на убийство. Но всъщност ти загатна именно това, нали?

Нима се бе омъжила за убиец? При тази мисъл дъхът ѝ спря.

— Без съмнение е способен — отговори Джей Ти. — Бих искал да обсъдим всяка случка от деня на запознанството ти с Евън — каза той, после се обърна към Ник: — После ще обсъдим твоето положение. Най-напред ще съобщим за този взлом на местните ченгета, не че очаквам да открият нещо. Евън е твърде умен, за да остави отпечатъци.

— Значи според теб той го е направил — попита Кайла недоверчиво. — Бил е тук много пъти, докато ходехме. Имаше не една

възможност да открадне каквото си поиска.

— Права е — вметна Ник. — Нито е логично, нито пък умно. А ни е добре известно, че Евън притежава и двете качества.

— Тогава трябва да открием кой още е в играта — отговори Джей Ти.

Кайла се разтревожи от мисълта, че и друг е замесен.

Положението се влошаваше. Почувства нужда да предприеме някакви действия и предложи:

— Аз ще се обадя в полицията. Ще използвам телефона в кухнята, ако е удобно.

— Само не пипай нищо друго.

След като съобщи за обира, й казаха, че веднага ще изпратят екип. Затвори телефона и обиколи кухнята. Всички чекмеджета бяха издърпани, сякаш някой много бързо е търсувал. Задната врата стоеше откритата. Сама ли я бе оставила отключена? Зяпаше вратата, когато Ник я повика.

— Къде се изгуби? — попита той.

— Полицаите идват — каза тя. — Трябва да огледам ателието си, в гаража е.

— Ще дойда с теб. Джей Ти говори по телефона.

Докато вървяха в тъмното по пътечката към ателието, Кайла пристъпваше плътно до Ник, благодарна, че е до нея. Хиляди пъти беше минавала нощем по тази пътечка, но тази вечер сенките й се струваха много по-заплашителни. Когато стигнаха до вратата, видя, че стъклото над ключалката е счупено и по земята са се пръснали остри парчета.

— Внимавай — предупреди я Ник.

Той бутна вратата и двамата застанаха на прага.

Кайла се напрягаше да гледа в мрака. Нищо не помръдваше. Най-накрая се пресегна и включи осветлението. Ателието изглеждаше почти както го бе оставила. Усети огромно облекчение, че крадецът нищо друго не е пипал, освен че е отварял чекмеджетата и долапите.

— Какво е търсел? — прошепна тя.

Ник поклати глава.

— Очевидно нещо малко.

— И през ум не ми минава какво ли може да е.

Ник се приближи до работната маса и се втренчи в стъклописа.

— Какво е това?

— Витраж, който реставрирам за една църква.

— А тези безброй мънички парченца? — отбеляза той. —

Сигурно с часове ги наместваш.

— Работя дни наред, а понякога и седмици — отговори тя.

— Тогава сигурно имаш изключително търпение.

— Изглеждаш изненадан.

Той сви рамене.

— Омъжила си се за по-малко от месец.

Тя му се нацупи, ужасно недоволна от припомнянето.

— Зная. Бях полудяла и на теб може да не ти се вярва, но като че ли не бях аз. Мисля си, че съм била временно невменяема.

— А когато ме целуна, също ли бе изпаднала във временна невменяемост?

Тя се изненада от въпроса му.

— Не, исках да кажа — да. Обаче ти не остана безразличен към целувката ми. Какво е твоето извинение?

Той пристъпи към нея.

— Хареса ми да те целувам.

Тя преглътна смутено, като се чудеше дали той не се кани отново да я целуне. Ник впи поглед в устните ѝ, приближи се още и още. Тя затаи дъх. Нали не искаше той да я целува? Вдигна ръка, без да съзнава какъв жест ще направи. Не, положително нямаше да го докосне, но дланта ѝ неочаквано се озова върху гърдите му. Той сложи своята отгоре и съвсем се доближи, като я приклеци между себе си и работния плот.

Вратата се отвори и Джей Ти влезе.

Кайла отблъсна Ник, като си представи, че навярно изглежда виновна. Лицето ѝ пламтеше, сърцето ѝ биеше до пръсване. Джей Ти я погледна любопитно, но само каза, че полицаите са пристигнали и я очакват.

Кайла се отправи към вратата. Имаше нужда от пространство между себе си и Ник, за да си поеме дъх, да помисли. Случиха се толкова много неща за толкова кратко време, а тя не беше склонна да прави повече грешки.

След около час Ник отвори хладилника на Кайла и остана крайно разочарован, тъй като там нямаше нищо друго, освен диетична кола и плодов сок. Би изпил една бира, но при това положение беше готов, на каквото и да е студено. Извади две коли и плъзна едната към Джей Ти, който привършваше един телефонен разговор. Полицайте си бяха отишли преди минути, а Кайла се бе качила на горния етаж, за да оправя спалнята си.

Ник отвори колата си и отпи, придърпа едно високо столче и се настани до Джей Ти на барчето.

— Шефът ти ли беше? — попита, когато Джей Ти затвори телефона.

— Колега — обясни той. — Приключих един случай. В понеделник трябва да съм в съда в Ел Ей — взе кутийката и се намръщи. — Диетична кола, а?

— Друго няма.

— Щом няма, ще я изпия.

Дясното око на Джей Ти се беше затворило. Ник изпита угризение, задето го бе ударил толкова силно. Отиде до хладилника и извади пакет лед. Подхвърли го на Джей Ти.

— Няма да е зле да си го сложиш на лицето.

Джей Ти го погледна намръщено и не взе леда.

— Нищо ми няма. Удряш като момиче, Гренвил.

— Може би трябва да се погледнеш в огледалото, преди да критикуваш техниката ми. — Ник размърда пръстите си, които още го наболяваха. — Не си спомням кога за последен път съм удрял човек.

— Ами следващия път няма да е зле първо да видиш кого удряш.

— Видях само, че Кайла се бори с теб. Помислих си, че е или Евън, или крадецът.

— Което повдига други интересни въпроси — Джей Ти погледна Ник замислено. — Защо си толкова благосклонен към жената, която е помогнала на Евън да те ограби?

— Защото Кайла е жертва. Повярвала е на Евън. Не е знаела нищо за живота му. Не е подозирала, че да мами хора за него е начин на живот.

— Сигурен ли си, че Евън не й е подметнал нещо или пък че не й е предложил дял от плячката? Омъжила се е за негодника две-три седмици след запознанството. Това нормално ли е? — попита той.

— Да, за жените — отговори Ник. — И не ме питай защо?

— Да речем, че съм съгласен.

— А с теб какво се случи? Последното, което чух, е, че градиш професионална футболна кариера.

— Е, да, но нещата се промениха — отвърна Джей Ти.

— Още не мога да повярвам, че работиш във ФБР. Винаги си мразил някой да ти нарежда какво да правиш. Все казваше, че никога няма да облечеш костюм и да работиш от девет до пет. Какво стана?

— Какво ли не. Дълго е да ти разказвам.

Ник долови болка в гласа на стария си приятел, но очевидно той не искаше да говори за своите огорчения. А Ник никога не си пъхаше носа в чуждите дела.

— Евън знае ли, че го преследваш? — попита Ник, вместо да любопитства за личния му живот.

— О, и още как. Всъщност преди няколко години той лично ме покани в неговата игра.

— Какво искаш да кажеш?

— И на двамата ни има зъб, Ник — Джей Ти го погледна красноречиво и замълча, за да вникне Ник в смисъла на думите.

— Наистина ли? На теб какво ти направи?

— Преди няколко години съсипа баща ми. Татко беше комарджия и вярваше, че с едно щастливо хвърляне на заровете или като уцели шестица на конните надбягвания, ще забогатее. Евън го зарибил с фантастично печеливша комбинация, която сам бил съчинил. Разбрах едва когато историята бе напълно приключила и баща ми бе изгубил всичко, включително и дома си. Майка ми обвини баща ми, че е слабохарактерен и че повече няма да се заблуждава с глупави мечти. Напусна го и отиде да живее у сестра си — Джей Ти се загледа в кутията с кола, сякаш там се съдържаша отговорите на съществуването. — Три седмици по-късно баща ми се самоуби. Евън не е натиснал спусъка, но все едно че го е направил — когато вдигна глава и срещна погледа на Ник, очите му бяха безмилостно студени. — Ще тикна Евън в затвора дори с цената на живота си.

Ник се потресе от ужасяващата история. Джей Ти постоянно се караше с баща си, който му беше и футболен треньор. Тази комбинация предизвикваше понякога яростни изблици. Но независимо

от многото спорове Ник знаеше, че Джей Ти много обича баща си. Евън също го знаеше. Проклет да беше!

— Съжалявам за баща ти. Ще ти помогна да арестуващ Евън — каза Ник. — Ще си плати за всичко.

— Да, ще си плати — рече Джей Ти. — И като сме се заприказвали по семейни въпроси, как е Джени?

Въпросът притесни Ник. Историята на приятеля му му напомни, че отмъстителността на Евън не знаеше граници.

— Тази сутрин говорих с нея. Каза ми, че от години не се е чувала с Евън, но неотдавна започнала да получава подаръци по пощата анонимно и допуска, че по всяка вероятност са от него. Не мога да понеса мисълта, че я следи. Полудявам, като виждам, че не го е намразила след всичко, което ѝ причини. Кайла поне разбра какъв е Евън. Защо Джени не го разбира?

— Тя се влюби силно. Първа любов и други такива тъпотии. Знаеш как е.

Ник не беше сигурен, че знае. Имаше приятелки, но никога не беше срещал жена, с която да пожелае да умре и без която да не може да живее. Също така беше пряк свидетел какъв обрат взима понякога любовта, както се случи с родителите му и с Джени. Що се отнасяше до него, прилошаваше му от чувства.

— С какво се занимава Джени сега?

— Подстригва коси.

— Омъжена ли е?

— Не. Срещаше се с един мъж, но се разделиха. Не зная защо.

Ник се върна мислено назад, когато сестра му имаше толкова многообещаващи перспективи.

— Можеше да постигне, каквото си пожелае, нали знаеш? Беше много умна, отлична студентка. Искаше да стане лекарка. Ако не беше напуснала колежа, ако не се беше влюбила в Евън, животът ѝ сигурно щеше да е различен.

— А тя какво казва?

— Твърди, че била щастлива — Ник сви рамене. — Не се оплаква, така че не зная дали това е истината.

— Ще намина да си поговоря с нея.

Ник кимна.

— Според теб в опасност ли е?

— Абсолютно — отвърна той направо. — Всеки около теб е в опасност. Ако Евън иска напълно да те унищожи, няма да ти свие само портфейла.

— Каза, че от години му дишаш във врата. Защо не си го хванал досега?

— Беше по-добър — призна Джей Ти, — но сега играта се преобърна на лична основа и той може да е направил опасна грешка.

— Каква?

— Като се е навъртал около теб и Кайла, за да ви дебне, да е действал прибързано.

— Или не се е покрил, защото е намислил и нещо друго, или не е задигнал онова, което преследва. Ето защо е ровил в тази къща.

— Не съм сигурен, че той е тършувал тук. Не ми изглежда като негово дело.

— Мислиш, че е случаен крадец ли? — попита Ник недоверчиво.

— Не, според мен е свързано с Евън. Но още някой е в играта. Трябва да разберем кой.

— Да не би да има съучастник? Какво друго научи за Евън? От години не съм го виждал. Ти очевидно имаш новини.

— Истинското му име е Евън Джоунс. Взел е името Чедуик, когато е бил тийнейджър. Мислел е, че така ще звучи по-тежкарски. Баща — неизвестен. Майката умира от свръхдоза, когато Евън е бил на осем години. Изпращан е по разни домове от системата и на петнайсет се е озовал на улицата, където е оцелявал с измами и кражби. Променил името си, дегизирал се и се превърнал в човека, който е искал да бъде.

— Този път не се е дегизирал. Кайла ми показва снимка, на която са заедно с Евън. Така го разпознах. Още не разбирам по какъв начин онова, което ми причини, е свързано с взетото от Кайла.

Джей Ти отговори:

— За мен е много любопитно, че стара история със съкровище е свързана с часовника, взет от Евън.

— Както изглежда, първият собственик на часовника е Джони Бландино — член на банда, която тероризирала Сан Франциско в края на петдесетте. Бил е затворен в Алкатраз. И обърни внимание: той и неговите другарчета направили опит за бягство пет години по-късно,

но на брега бил изхвърлен само един труп. Не е бил на Джони. Повече никой не го е видял, както и златните монети.

— Ще проверя. Тези монети сигурно днес струват много.

— Точно така. Което ме навежда на мисълта, че Евън знае къде да търси тази плячка, иначе защо ще си създава толкова главоболия заради някакъв стар сребърен часовник. Въпреки че — добави той с въздишка — на него е гравирани надпис: „На рая ни очакват.“ Може да е шифър или указание.

— Определено си заслужава да се разровим около това, макар да съм склонен да вярвам, че Евън е взел часовника заради самия часовник. Той си пада по семейни ценности. И по-рано е взимал подобни вещи от други хора, но те не са били ключ към скрито съкровище. Особено е пристрастен към гравирани предмети. Не съм психиатър, но един психоанализатор ми обясни, че Евън навярно винаги се е чувствал отритнат, аутсайдер. Като придобива нова самоличност, като се превръща в най-различни хора, подхранва фантазията си, че не е без корени, че принадлежи към някакъв кръг. Сдобиването със семейни ценности допълва картината в съзнанието му.

Ник се замисли върху това. Предположи, че има смисъл по ексцентричен начин. Не че му пукаше дали Евън има семейство или не. Не всеки сирак става престъпник. На Евън трябваше да се търси отговорност за действията му. А възможно ли беше предположенията му да са безпочвени и Евън наистина да е искал само часовника?

Независимо от това рационално обяснение инстинктът му подсказваше, че нещо не се връзва. Планът е бил твърде претенциозен, твърде сложен и защо Евън още се навърта наоколо, ако това е всичко, което е търсел?

— Знаеш ли, Ник, не мога да повярвам, че не си взел предпазни мерки за банковите си сметки — прекъсна мислите му Джей Ти. — За мен ти беше мозъкът на нашата група. Никога ли не си чувал за парола?

Ник не се зарадва на забележката.

— Живея сам. И през ум не ми е минавало, че трябва да заключвам компютъра си. Повярвай ми, ще имам обица на ухото и си научих урока.

— А през последните няколко години какво прави? Доколкото разбирам, никоя не е успяла да ти надене брачните окови.

— Разбира се, а при теб как е?

— Бях женен няколко години. Нещата тръгнаха на зле и ставаха все по-зле — очите му станаха непроницаеми. — Както и да е — свърши. Вече съм свободен. С работата ми върви повече.

Ник също харесваше свободата. Поне през повечето време. Сега, когато спестяванията му бяха източени, започна да осъзнава, че никога не е ценял достатъчно сигурността, която си бе изградил и която му позволяваше да пътува колкото си иска. Трябваше да намери начин да си върне живота.

— Аз тръгвам — каза Джей Ти, като се изправи с въздишка и се протегна. — Трябва да летя за Ел Ей. После ще работя по случая. Връщам се във вторник и ще бъда изцяло на твое разположение — извади визитна картичка и я подаде на Ник. — На този номер можеш да ме откриеш по всяко време — Ник посегна да я вземе, но той я отдръпна. — И още нещо. Искам да стоиш настрана, Ник. Не се опитвай да издирваш Евън на своя глава. Вече не е деветнайсетгодишен хлапак. Опасен е. Никой от нас не знае на какво е способен.

— Благодарен съм ти за загрижеността, но не мога да стоя със скръстени ръце, докато Евън харчи парите ми.

— Помисли си какво се случи последния път. Опита се да бъдеш герой и Джени едва не загуби живота си.

Ник пламна при спомена. Беше се втурнал глупаво и безразсъдно. Джени беше ранена заради него. Години наред се обвиняваше.

— Подобно нещо повече няма да се случи — обеща той.

— Остави аз да се погрижа. Това ми е работата — да хващам лошите.

— А няма ли да се възползваш от моята помощ. Той ти се изплъзва от толкова време — Ник не преставаше да подчертава този факт.

Джей Ти се намръщи.

— Ще го заловя... ако трябва с цената на живота си. Само не искам ти да плащаш такава цена, Ник.

„Драконовата пагода“ беше известен ресторант в китайския квартал. Евън подмина официалната зала и се заизкачва по стълбите към трапезарията за специални гости. Двама мъже с черни костюми го пресрещнаха до вратата. Единият застана бързо пред него.

— Партието е частно — каза той.

— Аз съм поканен. Евън Чедуик. Върви да съобщиш.

Единият се шмугна в стаята, а другият го погледна свъсено. Евън не се плашеше. От мускули никога не се бе страхувал. В края на краищата побеждаваше мозъкът. Първият мъж се върна в коридора.

— Можеш да влезеш — съобщи и задържа вратата.

Евън друго не бе очаквал.

Стаята изглеждаше призрачна на светлината на свещите. Дебели завеси бяха спуснати пред прозорците. „Толкова превзето — помисли си той, — сякаш на някого му пука кой използва стаята.“ Тя не беше само богата, мъчеше я и параноя. Точно този елемент на лудост в характера ѝ му харесваше. Другото в нейната драма го отегчаваше. Но тя го предизвика да се състезават, а на такава игра на късмета никога не е бил способен да устои.

На масата имаше двама мъже. Когато той се приближи, те се изнизиха без поздрав и без обяснение. От своите мъже тя винаги изискваше подчинение, но той не беше неин.

Изчака, докато останат съвсем сами. Не си направи труда да седне. Нямахше намерение да си губи времето.

— Някой е нахлул в къщата на Кайла Шеридан — много внимателно следеше нейната реакция. Освен досада и безразличие друго не забеляза. Преструваше ли се или наистина не я интересуваше?

Тя вдигна чашата си и отпи от виното.

— А мен защо да ме е грижа?

— Защото не съм бил аз — той направи пауза. — Ник и Кайла ходиха днес в магазина на Рики. Знаят за часовника.

— Глупак! Трябваше да ѝ свиеш и друго, освен часовника, за да не се досети за истинските ти намерения. Ако ѝ беше откраднал бижута, даже пари, нямаше да има за какво да се хване.

Никой не го бе наричал глупак.

— Зная какво правя — каза той, като се сдържаше да не избухне. Щеше да очаква удобен момент, за да я накаже за тази забележка. — Не искам да ти се меся. Ако си изпратила някой друг...

— Значи това ми е било угодно.

— Не, това ще бъде твоят край.

Тя се засмя:

— Нима си въобразяваш, че ти командваш? Колко сладко и изключително наивно!

— Аз командвам. А ти имаш нужда от мен повече, отколкото аз от теб. Ще работим както наредя аз или изобщо да не се захващаме. Веднъж вече ме прати за зелен хайвер.

— Така се наложи. Трябваше да изключим тази част от семейството.

— Беше загуба на време. Отсега нататък ще следвам своя инстинкт, не твоя. А сега искам отговор на моя въпрос.

Настъпи напрегнато мълчание. После тя проговори бавно и отмерено:

— Друг не съм пращала.

Отговорът ѝ не се хареса особено на Евън. Ако тя не беше предприела действията, кой тогава? Още кой влиза в неговата игра?

— Тогава ще открия натрапника.

— Открий го. Времето изтича. И без повече грешки. Ако Ник Гренвил или Кайла Шеридан се изпречат на пътя ми, ще ги елиминирам — с теб или без теб.

Евън не сметна за нужно да отговори. Ник и Кайла нямаше да пречат. Те бяха неговите марионетки. Той даваше тон и поръчваше музиката. Ако искаше да танцуват, щяха да танцуват. Ако пожелаеше да умрат, щяха да умрат.

8

Беше почти един часът през нощта, а Кайла още не заспиваше. Подреди цялата къща и най-вече спалнята, но не можеше да забрави погрома, който завари. Чекмеджетата на скрина бяха изпразнени, а дрехите бяха захвърлени върху леглото. Бижутата ѝ бяха разпилени, но за нейна най-голяма изненада нито едно не бе откраднато. Гардеробната ѝ, бюрото, дори кошът за пране бяха претършувани и всичко бе пръснато по пода. Не можеше да проумее какво бяха търсили. Евън вече бе задигнал часовника. Какво ли друго би го интересувало?

Заповяда си да забрави за него. Имаше нужда от покой, от сън. Идваше нов ден. Можеше да започне наново, да обмисли нещата.

Чудеше се дали Ник спи. Отказа да я остави сама в къщата и въпреки че тя се възпротиви без особен ентузиазъм, тайничко си отдъхна, когато той остана. Беше ужасена. Бяха нахлули с взлом в дома ѝ, бяха нарушили личното ѝ пространство. Някой беше докосвал вещите ѝ, бельото ѝ. Потръпна от тази представа и се почувства още по-неспокойна. Сенките и бледите петна лунна светлина, проникваща през щорите, заиграха по стените като ужасяващи чудовища. Часовникът на нощното шкафче тиктакаше като таймер на бомба. И най-слабото проскърцване ѝ се струваше като прокрадващи се стъпки. Евън ли бе застанал отвън пред вратата?

Изрита завивките, легна по гръб и се загледа в тавана. Мислите ѝ се насочиха към Ник и Джей Ти. Тримата бяха живели заедно като студенти и сега отново бяха събрани заедно. Едва ли беше съвпадение. Трябваше да попита Ник дали няма и някой друг, например забравен съквартирант, който да се появи ненадейно. Ще го разпита по-подробно какво се е случило в университета. Непременно трябваше да разбере защо Евън търси отмъщение и докъде би стигнал, за да се почувства удовлетворен. И още — защо тя се оказа в центъра на тяхната стара вражда.

Не беше ли тя само утешителна награда? Дали не се бе оженил за нея само за да затегне повече въжето около врата на Ник? Евън интересуваше ли се изобщо от часовника? Може би просто го беше харесал и го беше задържал за себе си. Венчалният си пръстен не задържа. Беше го зарязал в джоба на сакото, което захвърли на боклука в казиното. Поне да го беше заложил, не че струваше много, но все пак бе различно. Може би семплата златна халка не е била достатъчно изискана за Евън.

Откъде да знае? За нея той беше непознат. Не можеше да повярва колко бързо се люшна от любов към омраза — двете страни на една и съща монета. Разбира се, лъжите и измамите бяха причина за преобръщане на монетата. И някъде по този път гневът отстъпваше място на унинието и тревогата. Евън повече не я засягаше, тъй като не беше истински, беше само една илюзия. Беше станал „мъжът на мечтите й“. Едва сега го разбра.

Споменава нещо, което харесва, и той внезапно й го осигурява. Беше чаровно и в ретроспекция ослепително ясно. Не би могла да сътвори по-идеален мъж дори с магически жезъл.

Е, приключи, свърши, край. Сега искаше само две неща — да си върне часовника и да вкара Евън в затвора. И тогава наистина можеше да продължи напред.

Пак се завъртя в леглото. Дочу силно думкане от съседната стая. Рамката на леглото ли се блъскаше в стената или ставаше нещо страшно. После дочу и гласа Ник ли? По телефона ли говореше или имаше някой в спалнята? Стомахът й се сви на топка. Питаше се дали нещо друго не се е случило. Загледа се във вратата. Съжаляваше, че не я заключи.

Нямаше нищо, си каза тя и притаи дъх, докато всичко не утихна. Просто въображението й я изплаши. Време беше да заспива.

Стисна очи. Опита се да си представи място, което я правеше щастлива. Обичаше брега при залез-слънце с великолепните отблясъци на всички цветове... небето, океана, слънцето в една обща картина. Виждаше я във въображението си — жълтото, преливащо се в оранжево и червено, водната повърхност, искряща на чезнещата светлина, горещината, обземаща тялото й, когато усещаше устните на Ник близо... „Я почакай, така не бива!“ Постара се да върне картината на океана, на залеза, но не можеше да се пребори със спомена за

целувката им, тази глупава, прибързана, гневна целувка, която запали пламък, който не можеше съвсем да угаси.

Адреналинът и страхът от неизвестното изостряха сетивата ѝ. Не беше виновен Ник, нито пък тя. Такава беше ситуацията, мърмеше се тя строго. Трябваше ѝ само сън.

Ник се мяташе и се въртеше, потънал в дълбок сън. Не искаше да отива там. Не искаше да си спомня онази нощ, но подигравателните сини очи на Евън го мамеха назад.

Слиза по стълбите в мазето на тяхната сграда, тъй като знае, че Евън урежда там игра на карти. Тази вечер ще докаже, че Евън е лъжец и крадец. Трябва да спаси Джени от самата нея. Не е наясно колко много начини за печелене на пари е измислил Евън, поради което не знае има ли изобщо време да спи този тип. Организира служба за почистване само от жени, като изпраща мнимите чистачки по спалните, само че те предлагат много повече услуги от едно почистване, а Евън прибира парите.

Джени не му вярва за проститутките на повикване, за финансовите пирамиди, за продажбата на изпитни тестове, за контрабандата на дрога. Кара го да се закълне, че е измислил всичко, че е готов да каже какво ли не, за да ги раздели.

Джени не познава мъжа, с когото спи. Тя е мило, невинно момиче и мисли, че Евън е добър, но Ник сега знае, че няма нищо добро у копелето, което наричаше свой приятел през изминалите шест месеца.

Казва на Евън да стои далеч от Джени. Той му се изсмива в лицето. Джени не желае да вижда повече своя брат.

На Ник не му остава друго, освен да смачка фасона на Евън. Отива в полицията. Отговарят му, че ще разследват случая. Толкова време не може да чака. Отваря вратата и вижда шест момчета около маса за игра на карти. Куп пари и чипове показват, че Евън печели. Но не за дълго.

Евън му се ухилва, сякаш са приятели, но не са.

— Той маме — заявява Ник. — Картите са белязани. Мога да го докажа.

Всички започват възбудено да говорят, всички, с изключение на Евън. Погледите им се срещат. Евън се изправя.

Внезапно сблъсъкът вече не е само помежду им. Влиза Джени и пита какво става. Едно от момчетата скача.

— Евън мами, краде парите ни — казва с разширени зеници от нещо, което е пил или пушил.

Ник вижда ножа и в същото време Джени, която застава пред Евън.

Той крещи „не“, а в това време ножът я пробожда. Докато отиде до нея, тя се строполява на земята. Блузата ѝ е цялата в кръв, очите ѝ са широко отворени и потресени.

— Дръж се — говори ѝ той. — Обадете се на 911 — изкрещява, но всички бягат, в това число и Евън. Спира се само за да му се подиграе още веднъж:

— Виж какво ѝ причини. Ти си виновен.

Ник се обръща към сестра си: отчаяно желае да я спаси. Очите ѝ трепват и се затварят. Отново закрепва:

— Не! Не можеш да умреш. Не умирай — оглежда се като обезумял, но в стаята няма никого. — Помощ! Помощ!

Наоколо не се вижда жива душа. Сестра му е ранена, и то по негова вина. Опитва се да се изправи, за да излезе. Не може да помръдне. Прикован е, хванат е в капан, а Джени умира. Крещи от отчаяние. Трябва да спаси живота ѝ. Трябва.

Кайла си помисли, че някой е нахлул в къщата и напада Ник, но той сънуваше, мачкаше завивките и като че ли се бореше за живота си. Тя протегна нерешително ръка. Той я отблъсна.

— Ник, събуди се — каза високо.

— Помощ! Доведете помощ! — повтаряше той и се силеше да стане от леглото.

Кайла докосна рамото му. Кожата му пареше и лепнеше. Той дишаше тежко, като че ли бягаше маратон насън. Косата му се бе сплъстила от пот. Тя го раздруса. Той примигна, грабна ръката ѝ и бързо седна.

— Недей — каза обезумял. — Не се опитвай да ме спреш.

— Ник, сънуваш. Това съм аз, Кайла.

— Джени умира.

— Джени не е тук. Аз съм. Хайде, Ник, събуди се.

Погледът му бавно започна да се прояснява.

— Кайла — прошепна.

Ръцете му горяха в нейните. Трябваше да ги отдръпне, но не искаше да го стряска отново, преди да се е разбудил напълно.

— Какво сънува? — попита тихо тя.

Той се замисли за миг.

— Джени. Господи! Джени беше. Виждах как умира.

— Джени е сестра ти, нали?

Той кимна.

— Онази вечер не очаквах да бъде там. Не очаквах да бъде ранена. Имах намерение да смачкам Евън, не нея. Тя застана пред него. Прободе я в гърдите. Изгуби много кръв. Беше по мен — по ръцете ми, по дрехите ми — замълча, унесен в спомени. — На линейката ѝ трябваше цяла вечност, за да дойде.

— Но нали не е умряла? — каза Кайла, за да му припомни този важен факт.

Ник преглътна.

— Не умря, но беше на косъм. Издъних се. Не я защитих. Бях големият ѝ брат. Моя работа беше. Провалих се.

Кайла долови горчивото самообвинение в гласа му. Ник беше мъж, който не обичаше да се проваля, мъж, отдаден на семейството си. Възхищаваше му се за това.

— Опитал си. Повечето хора и толкова не правят.

— Аз не съм „повечето хора“. Да се опитам никак не е достатъчно.

— Понякога така се получава.

Погледна го в очите и забеляза промяна в израза им. Вече не гледаше зашеметено. Напълно присъстваше в настоящия момент. Галеше ръцете ѝ. Яките му мускулести гърди, покрити с тъмни косъмчета, бяха на сантиметри от нейните гърди, които почти се бяха измъкнали от деколтето на нощницата ѝ. Беше изтичала при него, без да си облече халат, и едва сега осъзна колко оскъдно е облечена.

Ник плъзна поглед от лицето ѝ към шията и после към гърдите ѝ. Усети как зърната отзивчиво щръкват, а по гърба ѝ полазват тръпки, не от студ, а от плам. Отмести поглед, но това не я спаси. Харесваше

нежните косъмчета по гърдите му, които се спускаха по плоския корем и изчезваха под боксерките, където се виждаше смайваща издуптина.

— Аз... аз си отивам — разбърза се тя.

Той задържа ръцете ѝ.

— А трябва ли?

Трябваше ли наистина? Мили боже, защо въпросът ѝ се стори толкова труден?

— Остани — прошепна Ник. — Можем да... поговорим.

Толкова бавно се наведе напред, че имаше прекрасната възможност да се отмести и да прецени избора си, да каже „не“, ако не го желаше. Но с тяло, пламнало от очакване, не можеше да мисли.

Той целуна ъгълчето на устните ѝ и прокара език до другото ъгълче. Това докосване само я разпали да иска още.

„Само една целувка — каза си тя. — Нима някой ще пострада от това?“

Неговите устни бяха горещи и чувствени. Тя усети, че се разтопява. Той обхвана тила ѝ с ръка и я притегли по-близо, пръстите му се заровиха в косата ѝ, докато опитваше вкуса на устните ѝ отново и отново. Всеки път искаше да се отскубне и всеки път се притискаше към него. Отказа да мисли. Не беше в състояние. Да чувства беше толкова по-прекрасно.

Устните му изоставиха нейните и се плъзнаха бавно по страната ѝ, сякаш да я изследват. Езикът му обходи раковината на ухото ѝ, после една сладострастна точка на шията ѝ и се спря върху артерията, която бясно пулсираше. Нежно захапа кожата ѝ, сякаш я беляза със страст. Усети как напрежението расте и у него, и у нея.

Сетивата ѝ издаваха противоречиви команди: „Бързо, по-бавно, бързо.“ Самозалъгваше се, че не го иска, но всъщност го желаше. При това докрай.

Нежно обхвана гърдите ѝ, като с пръстите си дразнеше връхчетата. Плъзна устни още по-надолу. Тя зарови ръце в косата му, докато той я разгалваше и търсеше с устни гърдите ѝ. Тук вече се задържа повече, с гальовно внимание първо към една, после към другата. Възбудата му се предаваше и на нея, докато не обезумя.

Той я обърна по гръб. Очите му срещнаха нейните с въпрос, на който тя отговори само с жест. Той повдигна крайчето на нощницата ѝ. Тя му помогна да я съблече и се отпусна върху възглавниците, а

устните му отново намериха гърдите ѝ, после обходиха пъпа ѝ. Ръцете му се бавиха цяла дълга секунда с бикините ѝ. Искаше го там. Искаше го навсякъде.

И тя желаше да докосва Ник, както той нея, но той се отдръпна и след това се намести между бедрата ѝ. Задъха се от нежните виещи се косъмчета, които откри там. А тя замря в агонията на очакването. И тогава езикът му срещна нейния, устата му, пръстите му. Тялото ѝ вибрираше тръпнещо. Почувства растящото напрежение у себе си и в унес го умоляваше да спре, умоляваше го да продължава.

Гали я и я целува, докато не закрепця името му, и тогава пак се притисна към нея, намествайки превъзбуденото си тяло между гладките ѝ влажни бедра, целувайки страстно устните ѝ. Тя задърпа боксерките му, тъй като не искаше да усеща никаква преграда помежду им. Улови лицето ѝ, очите му горяха от желание. Видя въпрос там.

— Не питай — прошепна тя. — Нищо не казвай.

— Защо не помислиш? — попита той, като пренебрегна молбата ѝ.

— Определено не желая да мисля.

— Сигурна ли си?

— Да. Само ме люби, Ник.

Той се отдръпна и тя се опита да го сграбчи за ръката.

— Къде отиваш?

Ник се пресегна да вземе джинсите си от стола и извади презерватив. „Предпазни мерки. Отлично, поне един от нас мисли.“

Той много бързо си надяна презерватива и се върна в леглото, притисна я върху възглавницата и се плъзна в нея, преди тя да се усети. Погледът му се впи в нейния и освен желание, копнеж, страст, друго там нямаше. Беше достатъчно. Отне дъха ѝ с друга целувка: Извиваха се, сякаш бяха един човек, всеки тласък ставаше по-дълбок и по-силен, докато тя изгуби представа докъде свършваше тя и откъде поемаше той. Обви крака около кръста му, ръце около тила му, наслаждавайки се на силата, с която правеше любов, на енергията, на страстта, и когато и двамата стигнаха кулминацията, тя закрепця — благословен, безпаметен полет.

Няколко мига останаха вкопчени, после Ник се отпусна на една страна, като обгръщаше с ръка раменете ѝ. С глава, положена върху гърдите му, чуваше как сърцето му бие силно и равномерно. Кайла

затвори очи и се почувства на сигурно място като в топъл пашкул. Най-накрая успя да заспи.

В събота сутрин телефонен звън събуди Ник. Отне му известно време, за да отбележи факта, че се намира в стаята за гости на Кайла, в леглото, но къде беше самата Кайла? Завивките бяха измачкани, свидетелство за тяхната страст, но нея я нямаше, а мястото ѝ в леглото вече беше изстинало. Той се надигна и се пресегна да извади от якето си телефона.

— Ало — изръмжа той.

— Джен е — каза сестра му.

Веднага се разсъни, щом чу гласа ѝ. Сърцето му се разтуптя.

— Какво се е случило?

— Нищо. Мислех си за Евън и за неговото семейство и обкръжение... опитвах се да си спомня нещо, което би ти помогнало, както ме помоли — додаде тя, сякаш отбранявайки се.

Ник пое дълбоко дъх и седна в края на леглото.

— Казвай!

— Един ден Евън ме заведе на пистата до Голдън Гейт. Запозна ме с мъж на име Уил. Евън ми каза, че когато като дете живеел на улицата, Уил го прибрал и бил единственият човек, който някога изобщо го е било грижа за него. Бил научил Евън на всичко, което знаел. Това ще ти помогне ли?

— Сецаш ли се за фамилното име на този тип? А как изглеждаше?

— Имаше татуировки по ръцете. Беше доста грамаден и зле облечен, като човек, който не е имал много късмет. Лицето му беше червено като на пияница. Това е, което си спомням. Въпреки всичко се държа любезно. Потупа Евън здраво по гърба и ми обясни какъв страхотен човек бил той. Изглеждаха много близки.

— Дай ми име, Джен — настоя Ник.

— Не си спомням фамилното, но той имаше някакъв прякор — Лъки Седмицата. По общо мнение винаги печелел на седмото надбягване. Евън каза, че бил легендата на хиподрума.

Ник не знаеше за какво ще му послужи тази информация, фактите бяха отпреди дванайсет години. Как да открие някой си Уил на

хиподрума? Изгледите за успех бяха малки. Но все пак този Уил е бил известен. Може би ще се намери човек, който да се сети за него.

— Е, добре ли е, че ти се обадох? — попита Джен. — Безполезни ли са сведенията ми?

— Разбира се, че е добре. Благодаря ти.

— Научи ли нещо ново?

— Появи се Джей Ти Макинтайър. Помниш ли го? Знаеш ли, че сега работи за ФБР?

— Сериозно ли говориш? Джей Ти! Господин Бунтар-без-кауза ли?

— Точно същият. Очевидно сега има кауза и тя е Евън. От няколко години е по следите му, но Евън постоянно подменя имената и самоличността си. Между другото, Джей Ти пита за теб.

— Така ли! Сигурно иска да разбере дали не съм лапнала отново по Евън, нали? — попита ядосано тя.

— Едва не умря заради него. Снощи сънувах как заставаш пред ножа. Евън те изостави кървяща.

— Той се е обадил на 911.

— Съмнявам се.

— Сам ми го каза — заяви тя убедено. — Зная. Аз го попитах.

— По всяка вероятност е излъгал. Той избяга, за да се покрие.

— Знаел е, че ще се погрижиш за мен, както и направи — рече Джен. — И не вярвам, че е искал да ме рани. Онази вечер дойдох неочаквано. Търсех теб. Имах чувството, че се опитваш да докажеш нещо.

Думите ѝ му припомниха колко безразсъден е бил.

— Трябваше да послушам ченгетата.

— Сигурно. Но всичко приключи отдавна.

— И аз така си мислех, но съм грешал.

— Трябва да отивам на работа. Обади ми се, ако научиш нещо — тя се позабави, преди да добави: — Ник, и се пази. Може да съм вярвала, че Евън има и добра страна, но сега пораснах и... ами, макар и да си мисля, че той никога не би ме наранил физически, за теб не съм сигурна.

— Не подценявай Евън, щом и ти си замесена, Джен. Ако те потърси, веднага ми се обади, разбрахме ли се?

— Дочуване, Ник.

Ник затвори телефона доста разтревожен. Досети се, че Джен не обеща да му съобщи, ако се чуе с Евън. Надяваше се да не сглупи и да реши, че сама би могла да го възпре. Обмисли следващите си действия. Имаше нужда от душ и после да се облече. След това имаше нужда да намери Кайла. Нямахше представа какво мисли за изминалата нощ, но самият той, щом погледнеше към леглото, настръхваше от удоволствие. Беше дяволски хубаво, но къде, да му се не види, му беше умът?

Проблемът беше, че умът му се беше изпарил. На нея също.

А дали не грешеше по този въпрос? Хрумна му, че Кайла първа го целуна, за да си го върне на Евън или да докаже нещо. Затова ли прави любов с него? За да натрие носа на Евън ли? Тази мисъл остави горчив вкус в устата му.

Предчувстваше, че тъкмо сега добави още едно усложнение към и без друго объркания си живот.

Колата беше твърде малка, твърде дискретна и още повече задушевна. Кайла улавяше с всяко свое сетиво излъчването на мъжа до себе си — мириса му на мускус, ментовия му дъх, невероятното му тяло, същото, което виждаше голо и великолепно, щом затвореше очи. Само дете не биваше да затваря очи, тъй като той седеше до нея. Опитваше се да насочи вниманието си към онова, което са планирали, но можеше да мисли само за нощта, която прекараха заедно, безразсъдната, импулсивна, страстна нощ. Струваше й се невероятно, че е правила любов с него. Не че беше любов. Беше секс и толкова.

През тази нощ всичко изглеждаше толкова естествено и искрено, а в момента изпитваше нещо повече от смущение, дори известно отчаяние. Копнееше да сложи ръка на стегнатото му бедро, да го погали, да се притисне към него и да си открадне целувка. Стисна ръцете си, умът й усмири тялото й. Наистина се налагаше да започне да мисли логично и разумно, без емоции. По едно време изпъшка. За съжаление звукът привлече вниманието на Ник. Тя веднага се загледа встрани, за да избегне острия му поглед, изплашена от онова, което би видяла в неговите очи... и още повече изплашена какво той би видял в нейните.

— Как е? — попита той.

— Отлично.

Ник барабанеше нетърпеливо по кормилото, докато чакаше на един светофар. Взеха нейната практична хонда, като оставиха поршето в гаража на Ник. Тя се чувстваше по-удобно в тази кола, а подозираше, че той също я предпочита. Поршето определено беше кола тип „Евън“. Тъй като не ѝ беше до шофиране, остави на Ник това задължение. Достатъчно грижи си имаше на главата, за да се тревожи и за трафика.

— Много си мълчалива — отбеляза той.

— Изненадана съм, че си го забелязал.

— Аз също съм изненадан — призна той, като ѝ хвърли кос поглед — и любопитен.

— Не искам да говоря за изминалата нощ.

Изплаши се да не би в разговор помежду им да се разкрият нежелани неща. На студената светлина на деня разгледа възможността той да е правил любов с нея, за да отмъсти на Евън. Този факт ѝ бе крайно неприятен, но вероятно беше така. Ако се потвърдеше, не се чувстваше достатъчно силна да го понесе.

— Добре — съгласи се той. — Няма да говорим.

— Тогава да поговорим за сестра ти.

Той се смръщи.

— Какво мога да кажа? Джени е загадка за мен, особено що се отнася до Евън. Като че ли не възприема истината, че той е зъл човек.

— Значи не е така недоверчива като теб.

Той кимна.

— Не е, тя е повече оптимист. Изглежда, жените са си такива.

— Ами това е много общо казано.

— От моя опит съдя, че жените витаят в облаците, докато мъжете са по-заинтересувани от света. След като баща ми ни напусна, майка ми години наред го чака да се върне. Защо искаше да живее с този лъжлив задник, не зная. Джени тъгува за Евън месеци, може би години, след като се разделиха.

— Какво се случи, след като той я рани?

— Полицайте заловиха Евън. Двамата с Джей Ти бяхме основните свидетели срещу него. Натрупаха се безброй обвинения. Установи се, че е организиран много и най-различни мошенически операции. Беше осъден на затвор за около две години. Трябва да е излязъл горе-долу по времето, когато се дипломирахме.

— Интересно съвпадение. Сигурно се е почувствал измамен от теб заради този момент.

Ник грубо се изсмя:

— Той не заслужи този момент. Влязъл е с измама в университета. Нищо при него не е истинско.

— И защо? Искам да кажа, защо му е притрябвал университет, след като няма интерес да научи каквото и да било?

Ник не отговори веднага.

— Подозирам, че е искал да получи самочувствие. Джей Ти снощи ми каза, че според психологическия портрет на Евън той винаги се чувства аутсайдер, хлапе, което наднича отвън през прозореца, за да наблюдава щастливо семейство. Понякога намира и семейство, за да се намести в него.

— Или пък обстоятелства като университет и студентско братство — допълни тя. — Има смисъл. Кой е този човек, за когото сестра ти си е спомнила?

— Някакъв тип, който изглежда е имал влияние над Евън, когато е бил малък. Стори ми се от разказа, че е неудачник, и ще бъде цяло чудо, ако изобщо някой го познава.

— Поне правим нещо. Най-лошо е да чакаш. След като Евън изчезна, прекарах две седмици в очакване телефонът да звънне или вратата да се отвори, или да получи писмо. Бях сигурна, че има логично обяснение — тя се усмихна на себе си, осъзнавайки какво каза. — Предполагам, че съм като жените, които познаваш — много големи оптимистки, когато става въпрос за мъже.

Той ѝ отправи толкова интимен поглед, че тя веднага се пренесе в нощта, когато голите им тела бяха сплетени. Нима си мислеше, че иска нещо от него? Допусна, че е така. Но тя не искаше нищо. Дали не се самозалъгваше? Изхвърли моментално това предположение от ума си.

Ник отвърна поглед и след миг каза:

— Защо Евън? Какво направи за теб?

— Какво ли не. Едва сега осъзнах, че каквото и да пожелаех, той ми го даваше. Дебнал е какво казвам и веднага го е запомнял. Мислех си, че просто е внимателен... грижовен. А той ме е разигравал. Давал ми е точно каквото съм искала, така че да взема каквото му трябва. Не зная защо не съм го разбрала.

— Защото не си гледала. Не можеш да се предпазиш от неприятел, когото не виждаш. Аз постъпих по същия начин, като оставих сметките си незащитени, тъй като не съм предполагал, че някой ще нахлуе в къщата ми. А трябваше. Евън се закле, че един ден ще ми отмъсти.

— Сигурна съм, че си го очаквал преди доста време.

— Станах небрежен — съгласи се Ник. — Забравих. Това повече няма да се случи.

Тя долови безмилостна решителност в гласа му и знаеше, че на всяка цена ще залови Евън, за да му отмъсти на свой ред. Запита се докъде би стигнал в желанието си.

— Пристигнахме — каза той и излезе от магистралата. Спря на паркинга зад хиподрума до Голдън Гейт и изключи мотора. — Е, чувстваш ли се късметлийка?

Когато Ник я заслепи с усмивка, определено почувства нещо, но това чувство нямаше нищо общо с късмета, а само с една друга дума, чиято начална буква също започваше с Л. А тя не бе споменавала думата любов.

9

Главната трибуна на хиподрума до Голдън Гейт беше огромна, на много нива, като най-долу имаше само зали за правостоящи, а по-нагоре бяха евтините места, изложени на слънцето, и най-накрая се намираха клубните секции за изискани обеда и вечери и стаи за частни залагания. Като решиха, че по всяка вероятност ще открият човек с прозвище Лъки Седмицата някъде около трибуната, си купиха евтини билети и сега обикаляха зоната за залагания, където комарджиите се подпираха до прозорците или регистрираха залозите си в апарати, подобни на онези в казината.

Излязоха навън и видяха как жокеите възсядат конете. Хората се трупяха покрай загражденията. Някои си отбелязваха нещо в програмата. Други вдигаха децата си, за да видят конете. Чуваше се музика. Гледката беше весела, изпълнена с енергия и възбуда.

Кайла се приближи до перилата, за да вижда по-добре. Беше хубав пролетен ден, подухваше слаб ветрец. Косата ѝ се вееше пред лицето. Опита се да я прибере зад ушите. Срећна погледа на Ник и тъкмо щеше да каже, че дългата коса е голяма беля, но желанието в очите му я спря. Усети лека тръпка в слабините. Искаше да се извърне, но не можа да си го наложи.

Той се пресегна и приглади настрана косата ѝ, после се наведе и я целуна по устните. Беше само докосване, въздушна милувка, която възбуди копнеж за още, но тя знаеше, че не бива. „Не го гледай — заповяда си тя. — Мисли за нещо друго.“ С усилие насочи вниманието си отново към конете. Беше благодарна, че Ник се отмести и остави известно пространство помежду им, сякаш и той съжаляваше за тази целувка. „Много добре.“ И той трябваше да се противопостави на тяхното привличане — сама нямаше сили да се справи.

Изминалата нощ беше грешка. Отидоха много далеч, при това много бързо. Не можеше да се преструва, че той я е придумал. Сама пожела да прави любов с него. Само че сега, в деня, последвал нощта,

трябваше да приеме факта, че взаимоотношенията им станаха съвсем неясни.

Каза си да не го прави, да престане с прекалените самоанализи и да не се вманиачава. Нямахше нужда от много умуване. Изминалата нощ си беше изминала. Нека така да си останеше.

Пое няколко пъти дълбоко дъх, за да се успокои, и се загледа в конете, които обикаляха, за да загреят. Трябваше да признае, че чистокръвните създания бяха изключително красиви. Някои изглеждаха нервни. Въртяха се и се дърпаха от дресьорите, други пък бяха спокойни, дори отегчени, като че ли стотици пъти бяха правили едно и също.

— Кой ти харесва? — попита я Ник.

— Не зная какво да гледам. А ти?

Той сви рамене.

— Нямам никаква представа. Предполагам, че има начин да избереш победителя, но на мен ми се струва много рисковано. Залагам на неща, които мога да контролирам.

Разбра го. Той не обичаше да оставя живота си в чужди ръце.

— Според мен няма да е хазарт, ако можеш да го контролираш — отбеляза тя. — Елементът на риск възбужда.

— Значи идеята да залагаме те възбужда? — изрече провлечено той.

Порочният блясък в очите му я възбуждаше несравнимо повече от конете, но нямахше намерение да го признава.

— Може да се окаже забавно — отвърна весело.

— Кой си избираш?

Докато конете минаваха като на парад пред тълпата, тя реши, че ѝ харесва осми номер.

— Онзи — посочи единствения сив кон в надбягването. — Защото е кобила и защото не е особено красива.

— Може би не е и особено бърза — той взе от земята една захвърлена програма и я разлисти. — А освен това не е и тя — разсмя се той. — Конят, който избра, се нарича Господин Безпогрешен.

— Не ти вярвам — грабна програмата от ръцете му. По дяволите, вярно е! — Подменям коня. Виж онзи — Визонът на Пат. Харесва ми. Звучи ми като силна, независима жена.

Ник се усмихна развеселен.

— Колко си готова да рискуваш?

Тя взе да рови в портмонето си.

— Пет долара.

— О, страшно залагане ще падне.

Тя му направи гримаса и отиде до един от апаратите. След минута се снабди с квитанция.

— Предчувствам, че ще имам късмет — каза тя. Беше трудно да останеш равнодушен. Въздухът трептеше от надеждите и мечтите на хиляди хора, които вярваха, че днес е щастливият им ден. Може би и нейният.

— Много добре, дано твоят късмет проработи, за да научим нещо за старото приятелче на Евън.

Отидоха на бара и изчакаха жена на средна възраст да изпълни поръчката. Беше яка на вид, около петдесетте, с набръчкано лице, на двете ѝ китки имаше татуирани котви. На табелката пишеше: „Кае.“

— Здравсти — усмихна ѝ се обезоръжаващо Ник. — Търсим някой познавач на коне. От онези, които се мотаят тук всеки ден, в дъжд и пек и като че ли не печелят толкова, колкото губят.

— Сладур, ти току-що описа половината от мъжете по надбягванията — каза тя засмяно.

— Един такъв се подвизава под името Лъки Седмицата. Това говори ли ти нещо?

— Как не. Знам го Лъки. От известно време не съм го виждала. Питайте Роджър. Той и Лъки вечно се влачат заедно. Кълнат се, че си имат таен метод за избор на кон. Твърдят, че жокеите им подавали знак преди началото на надбягването — тя посочи с глава към двама мъже, седнали на една близка маса. — Онзи с каскета е Роджър. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря — каза той и плъзна десетачка през бара.

— Заповядай по всяко време.

Ник се усмихваше на Кайла, докато се отдалечаваха от бара.

— Като че ли късметът ти работи.

— Или твоят.

Тя погледна към мъжете, които Кае посочи. Роджър явно беше над шейсетте, носеше каскет на плешивата си глава. Другарят му беше по-възрастен, със съсипано лице и треперещи ръце. Пред тях бяха

пръснати вестници, а те имаха вид на хора, потънали в много сериозна дейност.

— Извинете, вие ли сте Роджър? — попита Ник, когато застанаха до масата им.

Двамата ги погледнаха предпазливо.

— Кой каза, че съм аз?

— Барманката Кае.

— О, добре, щом сте приятели на тази кукличка, сядайте — той подритна стола до неговия.

— Чудесно. Надявам се да ми помогнете да открия един човек — каза Ник, а в това време Кайла седна. — Казва се Уил по прякор Лъки Седмицата. Познавате ли го?

Роджър и другият мъж се спогледаха.

— Разбира се, че познавам Лъки. Всички го познават. Тук той е легенда. Печели винаги на седем. Понякога си мисля, че крие жокея в джоба си, кълна се.

— Днес тук ли е? — попита Кайла.

— Няма го. От няколко месеца не се е мяркал, тъй ми се струва — отговори той. — Получи удар, късметът нещо му избяга.

Сърцето на Кайла се сви. Страхотно, тъкмо когато си мислеше, че са се добрали до нещо.

— Знаете ли къде да го намерим? — попита Ник. — Къде живее?

— Как му се викаше на оня хотел? — попита Роджър другаря си.
— Лъки къде е?

Другият мъж се замисли.

— С някаква птица беше името.

— С пеликан, тъй беше — каза Роджър и щракна с пръсти. — Около Шеста улица в Сан Франциско. Каква работа имате със стария Лъки?

— Искаме да го питаме за един от неговите приятели.

Роджър гръмко се разкикоти.

— Лъки няма приятели. Лош човек и винаги си е бил такъв. Обрал е собствената си майка, нали разбирате?

Съвсем подходящ за приятел на Евън, помисли си Кайла. Може би бяха на вярна следа.

— Не му вярвам на нито една дума — продължи Роджър. — Лъки не знае кое е лъжа и кое истина.

— Благодаря, ще го запомним — каза Ник и стана. — А случайно да познавате един приятел на Лъки, казва се Евън... висок рус тип?

Роджър сви рамене.

— Не, не го знам.

— А как е истинското име на Лъки? — попита Кайла.

— Уил Джейкъбсън — отговори Лъки.

Кайла също стана.

— Благодаря ви, че ни отделихте време — когато се отдалечиха, попита Ник: — Какво мислиш?

— Мисля си, че трябва да потърсим хотел около Шеста улица с пеликан в името.

— Още едно залагане с малки изгледи за успех.

— Дотук добре. Ей, твоят кон се състезава.

Хукнаха към пистата. Кайла затаи дъх от великолепната гледка на летящи лъскави хълбоци, на жокеи, борещи се за позиция, на превъзбудената тълпа, насърчаваща своите фаворити. Сивият кон водеше... Господин Райт. Да не би, след като не заложи на него, той да спечели?

— Вижда ми се, че нямаме изгледи за успех — промърмори Ник.

— Къде е Визонът на Пат.

— На опашката.

Тя се изправи на пръсти, за да вижда по-далечния край на пистата.

— Мисля, че напредва.

Коментаторът потвърди същото:

— Ето, на втора позиция излиза Визонът на Пат.

Кайла се вкопчи в оградата, докато конете правеха финалната обиколка. Копитата блъскаха земята, жокеите размахваха камшици. Изведнъж Визонът на Пат стремително зае челна позиция.

— Давай — крещеше Кайла. Визонът на Пат пръв пресече финала. — Спечелихме! Спечелихме!

Тя подскачаше и изведнъж се озова в прегръдките на Ник. Не разбра кой кого целуна, но тлеещата искра от предишната нощ пламна. Едната целувка беше последвана от втора, после от трета. Най-накрая тя се отдръпна, за да си поеме дъх, да си оправи косата, да си събере ума.

— Да вървим за печалбата — каза Ник със странен глас. — После ще решим какво да правим по-нататък.

Думите му прозвучаха някак заплашително. „Но той не говори за намеренията си в личен план“, помисли си тя. По-нататък им предстоеше да открият Уил, после Евън. След това... щяха да приключат.

Нервите на Ник бяха изопнати, когато излязоха от хиподрума. Опасяваше се, че този път приливът на адреналин няма нищо общо с информацията, която изровиха, или пък с печелившия кон на Кайла. Сърцето му се разтуптя заради Кайла, заради това, че не му излизаше от ума, че не преставаше да я желае. Ужасяваше се, че може да потъне в големите ѝ кафяви очи, в чувственото ѝ нежно тяло и никога повече да не изплува на повърхността.

Трябваше да се концентрира. Да спре да я докосва.

Преди всичко... трябваше да намери Евън. Нищо друго не беше важно. Беше наясно с този факт. За съжаление тялото му настояваше за друг обезпокоителен приоритет.

Не си бяха казали нито дума, откакто тръгнаха по магистралата. Кайла безкрайно дълго чопли нещо от джинсите си. Разбира се, беглият поглед към нейните джинси му напомняше едно-единствено нещо — страхотното ѝ дупе. Изкашля се и включи климатика. Имаше нужда от бързо охлаждане.

Натисна газта до дупка, нетърпелив да стигнат до тяхната цел.

— По дяволите това движение — измърмори той. — Нима крайбрежието е станало по-пренаселено, докато ме е нямало? Неделя е. Тези хора нямат ли си къщи?

— Денят е много хубав, за да си стоят къщи. А и зимата беше дълга. Обхванати са от пролетна треска.

„Може би аз не съм наред“ — помисли си той и погледна деликатните ѝ сладки, фини устни.

— Ник, не бива да ме гледаш така — прошепна тя.

Ръцете му трепнаха и колата закриволичи. Незабавно се стегна и загледа пътя пред себе си. Кайла беше права: трябваше да престане да я гледа така. Трябваше да открие Евън и да продължи живота си. И за

нея важеше същото. А от какво друго имаха нужда те двамата, нямаше да мисли.

Докато прекосяваха Бей Бридж на път към Сан Франциско, Кайла почувства облекчение, тъй като имаше за какво друго да мисли, освен за Ник. Щяха да търсят хотела и като го намерят, дано да открият и старото приятелче на Евън. Шеста улица беше доста дълга и колкото повече навлизаха в квартала, известен с публични и игрални домове, ставаше все по-занемарена. Бездомници и дрипави просяци висяха на всяка крачка. На някакво кръстовище един със знаци умоляваше за храна, други лежаха пред входовете, а на тротоара, почти изпаднал от бордюра, се беше изпънал човек. Кайла не беше сигурна жив ли е или мъртъв.

— Не съм идвала тук — обади се тя. — Ужасно е.

— Може би трябваше да те оставя вкъщи.

— Не се вманиачавай. Голямо момиче съм, посред бял ден е.

— Тук не е твоят изящен свят на стъклописи.

— И твоят не е, Ник, но съществува и не ме плаши. Ще направя всичко възможно, за да помогна. Толкова бях вгълбена в собствените си преживявания напоследък, че бях като сляпа.

Внезапно осъзна колко дълбоко е била погълната от въображаемия свят, измислен от нея заради Евън. Като че ли бе навлязла в здрачна зона, в друго измерение, където нищо не беше реално. Но сега се завърна.

— Мисля, че пристигнахме.

Ник посочи към четириетажна окаяна сграда, с едва крепяща се табела, която претендираше, че това е „Грандхотел Пеликан“. Нищо грандиозно нямаше в този хотел или пък в статуята на пеликан пред входа, използвана очевидно за писоар.

Кайла се погнуси, когато забеляза мъж да вдига ципа на панталоните си и да залита по пътя си.

Ник паркира наблизко. Хвана я за ръка, когато тръгнаха по тротоара. Няколко безделници ги сподиряха, просейки, но Ник ги прогони. За да успокои съвестта си, щеше да направи дарение на някой приют за бездомни, си каза Кайла. „Грандхотел Пеликан“ беше подслон за бедняци, както стана ясно веднага щом прекрачиха в

тъмното мрачно фоайе, просмукано с воня на алкохол и на какво ли още не, но останалите миризми Кайла нямаше особено желание да разпознава. След като попитаха за Уил Джейкъбсън, отегченият служител на рецепцията, който гледаше някаква игра по телевизията, измърмори:

— Шейсет и втора, шести етаж.

Изпитаха задоволство, че все пак се добраха до нещо, взеха асансьора и се изкачиха на шестия етаж. Вратата с номер шейсет и две се отвори при първото почукване и те се озоваха пред разрошен мъж, преминал шейсетте. Бялата му коса стърчеше на сплъстени кичури. Беше небръснат с посивели мустаци. Имаше нос, приличащ на патладжан, червено лице и замъглени сини очи. Носеше износена фланелка и долнище на пижама.

— Кой сте вие? — попита той с объркано изражение. — Не е Кенди. Кенди рече, че ще ми донесе обедата. Къде ми е обедът?

Кайла не знаеше как да отговори. Пристъпи по-близо до Ник, без да си даде сметка защо се чувства заплашена. Този мъж нямаше да ѝ посегне, но в цялата сграда като че ли витаеха призраци.

— Кенди идва след малко — каза Ник. — Искаме да говорим с теб. На теб ли ти викат Лъки Седмицата?

Устата на мъжа изведнъж се разшири в нещо като усмивка, погледът му се проясни.

— На мене. Кой ви каза? Носите ли почерпка на стария Лъки?

— Приятелят ти Роджър ни обясни къде живееш — рече му Ник. — Да влезем ли?

Уил се отмести и ги покани в разхвърляната стая, претъпкана със стари мебели и камари вестници. Изключи шумния телевизор, грабна куп дрехи и ги хвърли на земята, за да им направи място на продънения диван.

Кайла никога не беше виждала подобна дупка. Всичко беше извехтяло, счупено, нацърбено или избеляло. С изключение на... Внезапно се досети, че телевизорът е нов и че Уил има DVD. Цялостната картина обикновено ѝ убягваше, докато детайлите веднага ѝ правеха впечатление. И в този момент погледът ѝ веднага ги улови — мобилен телефон на масичката, ново одеяло, праметното върху облегалката на разнебитения диван.

Уил не беше съвсем изпаднал. Все отнякъде взимаше пари. От Евън ли? Сърцето ѝ се разтуптя. Може би бяха близо до целта си.

— Я кажете пак кои сте? — рече Уил. — Да не сте пак от онези... журналистите? Думичка няма да кажа, докато някой не ми плати разказа.

— И какъв е твоят разказ, Уил? — попита Ник меко, докато сядаше.

— Как да се намерят парите — каза той, като се приведе напред, сякаш се страхуваше, че някой ще го подслушва в собствения му апартамент.

Развълнуваният му глас жегна Кайла. За какви пари бръщолевеше той? Ако знаеше откъде да изкопае пари, нямаше да живее в тази дупка.

Старецът се облегна и ги погледна захилен.

— Ама аз не ща да ви казвам. Не съм глупак, нали виждате? Вас не ви познавам. А пък Ерик рече повече с журналисти да не се разправям. Ерик е умен. — Той се потупа по главата. — Умен е за сто души. Вижда всичко.

Ерик ли? Името започваше с „Е“, но все пак не беше Евън. Да не би това да беше истинското му име... Ерик... или един от многото му псевдоними?

— Не бих искал да ми кажеш къде са парите — каза Ник равнодушно. — Другите журналисти също ли питаха за парите?

— Аха, питаха за острова — махна той с ръка. — Старият Джоуел написа книга, дето разказва за всички бягства. Ама мен не почерпи, че всичко му снесох. Сега се фука като специалист по телевизията и между нас да си остане, той нищичко не знае. По онуй време беше нищо и никакъв пазач.

— Кой остров имаш предвид? — попита Кайла.

— Алкатраз, че кой друг.

— Алкатраз ли? — повториха Кайла и Ник в един глас. Спогледаха се бързо. Бяха дошли заради Евън, но Уил като че ли отново ги тласкаше към Алкатраз.

Старецът се обърна към нея и изведнъж погледът му стана объркан.

— Ти не си Кенди. Кенди има червена коса. Винаги съм си падал по червенокосите. Роза беше червенокоса. Моята червена, червена Роза

— очите му се насълзиха.

Кайла се зачуди дали е пил, или просто е стар и болен. Изглеждаше някак объркан.

— Много си падам по истории за острова — заяви тя. — Обзалагам се, че ги знаеш до една.

Той кимна и видимо се успокои.

— Тъй е. Бях там почти две години. На по-студено място не съм живял. Момчетата там бяха много лоши. Най-злите копелдаци, които съм срещал през живота си. Аз бях невинен. Само карах колата. Не знаех, че ще ограбват банка.

— Познаваш ли Джони Бландино? — попита тя. Ако Уил и гаджето на баба й са били по едно и също време в затвора, може би там беше началото на всичко.

— Познавах го. Ама той много не говореше. По-добър приятел ми беше Нейт. Беше страхотно бърлив — Уил се разкашля до задушаване. — Нейт ми каза всичко за техните планове, нали разбираш? Не можеше да си затвори устата и за две секунди. Тъй разбрах за парите. Тези момчета ги чакаше голямо богатство, когато излязат. И други мангизи също, мангизи, за които никой не знае. Знам повече, отколкото много хора си мислят — той отново се потупа по главата. — Що нещо има тук. Много мангизи. По някой път им изпускам дирите, това е.

— Значи Ерик търси парите — попита Ник. — Било е много отдавна. Досега някой може да ги е прибрал.

— Все щеше да се разчуе, ако бяха намерени — той се смръщи и се почеса по брадата. — Първо на първо момчетата може и да са си ги прибрали, разбираш ли? Бяха умни и силни. Нейт беше добър плувец. Като дете плувал в залива. Знаеше теченията. После вълните изхвърлиха на брега тялото на нещастния стар Франки. Сложиха го на двора да го гледаме и да си опичаеме акъла — той въздъхна. — Ама Джони и Нейт може и да са успели.

Кайла също се питаше дали мъжете не са оцелели. В такъв случай Джони никога не се е опитвал да намери баба й, за да й каже, че е жив. И защо не е потърсил часовника си, щом е бил толкова важен? Ако е останал жив, прибрал ли си е съкровището? Въпросите идваха един през друг. И необходимостта от отговори растеше.

Уил се огледа.

— Ерик обеща да се обади. Знаете ли къде е той?

— Надяваме се, че ти знаеш — отговори Кайла.

— Ерик е добро момче. Идва, грижи се за мен. Роза все казваше, че е специален и много умен.

— Говориш, сякаш скоро не си виждал Ерик — каза тя. — Ами ако е ранен или болен? Да го потърсим вместо теб, какво ще кажеш? — допълни, като се чувстваше най-голямата лъжкиня на света.

За щастие старецът като че ли съвсем изключи и нищо не забеляза.

— Ерик е добро момче — повтори той. — Само трябва да свие и другите часовници и ще дойде. Къде е Кенди? Ще повикате ли Кенди?

Кайла се стъписа, когато думата стигна до съзнанието ѝ — „часовници“. Повече от един ли бяха? За какво ставаше въпрос?

— Часовници ли? — попита рязко тя. — Повече от един часовник ли има?

Той изведнъж се вдърви и стисна устни.

— И дума не казвам. Хайде, вън. Да ви няма — той стана и отиде до входната врата, повтаряйки непрекъснато: — Вън, да ви няма.

Ставаше все по-неспокоен. Кайла съжали за въпроса си, но беше шокирана, че съществуват повече от един часовници.

— Всичко е наред — каза му Ник. — Успокой се. Тръгваме си, Уил. Всичко е наред. Кенди ей сега ще дойде.

— Кенди идва — каза Уил, като си тресеше главата. Щом излязоха, затръшна вратата.

Кайла си отдъхна и стисна Ник за ръката.

— О, боже! Имало повече от един часовник. Какво означава това?

— Означава още една нишка — отвърна той със светнали очи. — И още една следа. Евън сигурно търси останалите часовници.

— Сигурно са на другите мъже, които са били пратени в затвора заедно с Джони — досети се тя.

— И аз мисля същото — Ник натисна копчето на асансьора. Вратата се отвори веднага и те влязоха. — Знаех, че часовникът на баба ти е свързан с нещо. Знаех си.

— Не се увличай. Не знаем повече, отколкото досега.

— Знаем достатъчно.

— А аз си мислих, че си песимист.

— Не и днес — усмихна се той. Наведе се към нея и я целуна по устните.

Подът под краката ѝ се разтресе. В първия миг си помисли, че това е от целувката на Ник, и тогава подът пак се раздруса. Тя се задъха. Ник я стисна в прегръдките си и в това време асансьорът със скърцане спря.

— Какво става?

— Мисля, че заседнахме — каза той, а усмивката му помръкна.

— Не може да бъде.

Усети пристъп на паника. Не обичаше асансьори, особено стари, смърдящи, тесни асансьори в запуснати сгради.

— Поеми дълбоко дъх, Кайла. Добре сме. Сигурен съм, че асансьорът след минута ще тръгне.

— Сигурен ли си? — повтори тя. — Видя ли тази сграда, когато влизахме? Не мога да си представя, че през последните десет години до този асансьор е припарвал техник. Ами ако никой не разбере, че се е повредил?

— Наемателите ще забележат, че не работи, и служителят на рецепцията ще повика помощ — отсъди той съвсем логично. Ник я погали и ѝ се усмихна успокоително. — Нищо няма да ни се случи.

— Имам лошо предчувствие. — Тя се огледа. Имаше червен бутон за аларма, телефон нямаше. Натисна червения бутон, но не чу никакъв звук. — И той ли е развален?

— Не зная.

Тя го погледна раздражено.

— Бих предпочела утешителна лъжа.

Той се усмихна.

— Страдаш от клаустрофобия.

— Нима? Мислиш ли? Притеснява ме не толкова тясното пространство, колкото представата, че висим във въздуха на няколко въжета, които може да се скъсат и да полетим право надолу към смъртта си.

— Добре, но не това исках да чуя — той я привлече към себе си и силно я прегърна. — Няма да разреши нищо лошо да ти се случи, Кайла.

Тя зарови лице в гърдите му и въздъхна дълбоко. До него се чувстваше по-добре, силата му я загръщаше, подкрепяше. Знаеше, че

ще направи всичко, за да я защити, но не беше Супермен... или поне сърчен асансьорен техник.

Асансьорът отново се затресе и пропадна още. Тя се вкопчи в Ник.

— О, Господи! — шепнеше тя. — Това не ми харесва. Никак не ми харесва.

— Мисли за нещо друго.

— За какво например?

Той повдигна брадичката ѝ и я целуна отново.

— Не ми действа — избъбри тя още по-напрегната.

— Дай ми шанс — прошепна той, усмихвайки се, преди да я целуне още по-страстно.

С ласките си той постепенно прогони паниката от тялото ѝ. Завладя я желанието. Усецаше само една миризма — неговото ухание на мускус. Долавяше само един звук — неговото дишане. Чувстваше само неговата топлина.

И тогава асансьорът започна отново да пропада, този път стремително. Тя закрепця и се вкопчи в Ник.

10

Евън се изсмя, когато чу писъците на Кайла. Някои неща ставаха прекалено лесно. Издърпа лоста напред и асансьорът рязко спря. Сега увисна точно над третия етаж. Евън се измъкна и отиде във фоайето. Мъжът от рецепцията вече го нямаше, както беше предвидил. Старият Хенри никога не можеше да устои на чашка или на шумяща двайсетдоларова банкнота. Беше отишъл в най-близкия бар. Евън взе лист хартия от бюрото и надраска: „Не работи“. После закачи бележката на вратата на асансьора.

Изтича по стълбите до третия етаж и остави вратата на асансьора леко отворена. Под краката му се виждаха двайсетина сантиметра от горната част на кабината. Той коленичи, за да надникне през процепа. Кайла беше в прегръдките на Ник. Лицето ѝ бе пребледняло, а очите ѝ — ужасени. Но Ник изобщо не изглеждаше уплашен, само ядосан, особено след като разбра кой е виновникът.

— Как я карате?

— Евън — промълви Кайла потресена.

— Ти, гадно копеле — изруга Ник и се отдръпна от младата жена. — Какво, по дяволите, правиш?

— Нали ме търсехте. Ето ме — Евън видя как Ник се оглежда откъде да се измъкне, вероятно за да го удуши. Но не можеше да излезе. Евън се беше погрижил за това. Играеха по неговите правила.

— Радвам се да те видя отново, Кайла.

— И аз се радвам — озъби се тя. — Защо ме излъга? Защо се ожени за мен? Защо изчезна, без да кажеш дори една ругатня.

— Толкова много въпроси — подигра се той. Предполагаше, че ще бъде гневна, но беше изненадан от яростта в очите ѝ. За няколко седмици се беше променила. Той ли беше причината? Или Ник?

— По дяволите! Отговори ми. Заслужавам истината.

— Позабавлявахме се. Всичко свърши. От просто по-просто.

— Нещастник! Ти се подигра с чувствата ми. Бих те... цапардосала.

— Това вече не е хубаво, Кайла. Мислех си, че ще ти липсвам поне малко.

— Да ми липсваш ли? Аз дори не те познавам — отвърна тя. — Ти не си мъжът, който вярвах, че си.

— Никой не би могъл да бъде, скъпа. Такъв мъж едва ли съществува. Твърде много очакваш.

— И не ме наричай „скъпа“. Очевидно с теб съм паднала много ниско. Ти си най-голямото ми падение.

— Охо! Знаеш къде да удариш, за да заболи. Но истината е, че ти давах всичко, което искаше, а в замяна взех само един малък символ на твоята всеотдайност.

— Какво искаш, Евън? — прекъсна го Ник. — Вече всичко ми взе.

Евън се усмихна.

— Не всичко, Ник. Едва съм започнал.

— Защо чака досега?

— Защото сега имаш повече — отвърна съвсем просто той. — А имаме и недовършена работа, нали?

— Приключихме отдавна — каза Ник с убийствена решителност. — Няма да се измъкнеш безнаказано. Ще те спра.

— Опитай — разсмя се Евън.

— Знаем всичко — каза Ник. — Уил ни каза какво търсиш.

— Нима си въобразявате, че ще измамите измамника? — попита Евън. Съмняваше се, че Уил им е казал изобщо нещо, макар и да се подразни, че са го свързали с Уил. Сигурно Джени е казала на Ник. Тази мисъл го ядоса и той се намръщи. Джени му беше изменила. Трябваше да си поговори с нея по този въпрос. — Уил е стар човек — добави. — Още преди години изгуби разсъдъка си. Дрънка много безсмислици.

— На мен ми се видя с бистър ум — рече Ник.

— Е, ще ми се да остана и да си побъбрим, но ме чака работа, имам срещи — извади кутия бонбони от натурален шоколад с крем и я хвърли през процепа. — Любимите ти, Кайла.

Тя хвана кутията и я загледа, сякаш е бомба.

— Какво е това?

— В случай, че огладнееш — отвърна Евън. — Виж, не съм чак толкова лош.

И без да дочака отговор, затвори вратата на асансьора. Изправи се, слезе по стълбите и излезе на ярката слънчева светлина.

Силен гняв обзе Ник. Сдържаше се да не забележи Евън, но сега трябваше да го излее. Заби юмрук в стената. Но болката, която го прониза, с нищо не го облекчи. Погледна Кайла. Тя се взираше в кутията. Трепереше, а лицето ѝ бе призрачно бледо. Приблужи се до нея, взе кутията от ръцете ѝ и я захвърли на пода.

— Това не го искаш — каза той.

Тя се облегна на стената и обви ръце около себе си, като че ли ѝ беше студено.

— Добре ли си? — попита той.

— Не. Евън изглеждаше толкова... нормален. Но в гласа му звучеше невероятна злост — цялата трепереше и едва произнасяше думите. — По-рано не говореше така. Не се държеше така хладнокръвно, сякаш няма сърце. Не знаех, че е било примамка. Не знаех, че се преструва. Приех всичко за истина. Бях толкова глупава. Пет пари не е давал за мен. Когато го видях днес, не можах да го позная. Все едно никога не съм го срещала.

Ник я остави да говори. Трябваше сама да си изясни своето поведение, да се освободи от мъчителните преживявания и беше сигурен, че ще успее. И наполовина се бе справила.

Възхити се на начина, по който се държа с Евън — без да се стъписа, особено след като те бяха в изключително неизгодна позиция, а той им се подиграваше отгоре и без всякакво съмнение ги бе затворил именно той в асансьора. В момента Кайла бе потънала в своите мисли, но скоро щеше да се досети, че са като зазидани.

Преповтори си наум разговора с Евън. Той нищо не призна. Но фактът, че е знаел за срещата им с Уил, показваше, че ги е следил много отблизо. Вероятно е карал след тях.

Ник беше длъжен да си отваря очите на четири, да поглежда в страничното огледало, изобщо да не се отпуска.

Евън грешеше по отношение на него. Беше достатъчно интелигентен, за да влезе в играта. Трябваше да измисли как да вземе преднина пред Евън, вместо да го гони, за да го залови. Може би Евън още не беше намерил всички часовници. Може би времето не бе изтекло. Защото щом като Евън беше толкова обезпокоен, че да си прави труда да ги бави, значи са се добрали до нещо съществено.

— Какво ще правим? — обади се Кайла.

Ник се намръщи, когато я видя как трепери.

— Умираш от студ.

— Не би трябвало. Навън е топло.

— Ние не сме навън. Мисля, че изпадна в шок.

— Евън ни вкара в този капан.

Ник кимна.

— Според мен е искал да ни отстрани за известно време.

— И успя. — Опита се да се усмихне, но не се получи.

— До кога смяташ, че ще останем тук?

— Не зная.

Искаше да ѝ отговори по друг начин. Виждаше колко е изплашена.

— Може и бомба да е заложил в асансьорната шахта — продължи тя. — Ще излезе навън и ще я взриви.

Това не му беше хрумвало, но не биваше да изключва възможността Евън да е възнамерявал да ги убие. Евън заяви, че едва е започнал. Въпреки това...

— Ако ни хвърли във въздуха, играта ще свърши. Убеден съм, че не е готов за такъв безславен край.

— Е, това ме успокоява — каза Кайла.

Ник се зарадва, когато забеляза, че страните ѝ възвръщат цвета си. Тя се съвземаше.

— Сигурно сме на вярна следа, в противен случай Евън нямаше да си прави труда да ни бави. Това е хубавата новина.

— Страхотно. Тъкмо си мислех, че няма нито една хубава новина, а то имало. Вече се чувствам много по-добре.

— Виждам — той сложи ръце на раменете ѝ и се вгледа в очите ѝ. — Ще се измъкнем.

— Може би до края на деня. Но това е предупреждение.

— Да, така е. Не си длъжна да участваш, Кайла. Можеш да се откажеш по всяко време. Няма да те обвинявам.

— А ти?

— Ще тикна Евън в затвора.

Тя го изгледа.

— Толкова си уверен, а виж къде сме. Виж и къде е Евън. Той командва, не ние.

— Това ще се промени. Аз ще го променя — той замълча за миг.
— Вярвай ми, Кайла.

Тя поклати глава.

— Много ще ми дойде, точно сега да питам.

— Предполагам.

Би изличил недоверието в очите ѝ, но знаеше, че тя сама трябва да се справи.

— Как мислиш, има ли някакъв изход тук? Дали не мога да се промъкна през онзи отвор?

— Само няколко сантиметра е. Не е достатъчно широк — отговори той.

Тя погледна към тавана.

— Това там не е ли капак?

Капак беше, но Ник не можеше да скочи толкова високо, а в кабината нямаше даже и перила. Имаха само една възможност — Кайла да се качи на раменете му и да се опита да излезе през отвора. А после?

— Аз трябва да го направя, нали? — попита тя.

— Мисля си, че е по-добре да останем, където сме. Някой ще намине, ще оправи асансьора и той ще тръгне. Тук живеят хора.

— Пияници и несретници, за които на никого не му пука — възрази тя. — Ще прекараме тук часове — въздъхна дълбоко и той видя, че очите ѝ заблестяха. — Ще го направя. Знаем, че сме близо до етажа. Виждаме го.

— Няма да имаш сили да разтвориш вратата.

— Ами мога да опитам, нали? Ти ще ме повдигнеш.

Застанаха в центъра. Кайла сложи ръце на раменете му и стъпи на сплетените му ръце. Стигна капака и лесно го отмести, а над главата ѝ зейна тъмна дупка. Той я повдигаше по-нависоко, тя се протягаше, докато най-сетне се вкопчи в краищата на отвора и изпълзя на покрива на асансьорната кабина.

— Какво виждаш? — извика той, чувствайки се безпомощен и потиснат, че не той рискува живота си.

— Тъмно е, но виждам вратата. Точно до мен е. Ще се опитам да разтворя двете крила и да изляза.

— Внимавай. — Чуваше я как се движи, как сумти и ругае. — Какво става?

— Вратата не помръдва. — След минута се показа лицето ѝ. —
Какво да правя?

Преди да успее да ѝ отговори чу бръмченето на мотора. Кайла
изпъшка:

— Господи, движи се.

— Скачай — викна той.

— Не мога.

— Можеш. Скачай! Ще те хвана.

Тя падна върху него, той здраво я прегърна и двамата се свлякоха
на пода, а в това време асансьорът се спусна надолу. Тя загуби
представа за времето и когато след минута асансьорът спря, се
вцепени. Вратата се разтвори. Старият човек на рецепцията срещу тях
поклати глава с погнуса.

— Искате да се чукате, плащате си стая — отлепи някаква
бележка от вратата, на която пишеше „Не работи“.

— А сега чупката, измитайте се!

Кайла никога не беше изпитвала подобно облекчение при вида на
улица, град и дори на просяци. Спря се и въздъхна дълбоко. Ник я
прегърна през раменете.

— Добре ли си? — попита той.

— Ти ме хвана.

— Нали ти казах да ми вярваш.

— Да, каза ми — тя застана пред него и го целуна.

— Благодаря ти. Навън е толкова хубаво.

— Наистина е чудесно. Готова ли си да тръгваме?

— Напълно. Не искам никога повече да се връщам тук.

— Дано не ни се наложи.

Отидоха до колата ѝ. Докато Кайла закопчаваше предпазния
колан, се оглеждаше за Евън. Ник проследи погледа ѝ.

— Забелязваш ли нещо? — попита тя.

— Не, но вече трябва да бъдем по-внимателни — запали мотора.
— Ще те отведа вкъщи.

Предложението не ѝ допадна.

— А ти къде отиваш?

— Да видя дали ще мога да открия нещо повече за останалите часовници.

— Идвам с теб.

— Убедена ли си? Не изглеждаш съвсем добре.

— Добре съм. Само да не се налага да взимаме асансьор.

— Ще отидем в бижутерийния магазин — каза Ник, — за да говорим с Делорес.

Кайла кимна.

— Идеята ти е добра.

— След това непременно трябва пак да се срещнем с баба ти — добави Ник, докато потегляше.

Кайла беше наясно, че има право. Баба ѝ знаеше за Джони повече, отколкото им каза. Кого пазеше? Кайла? Себе си? Или паметта на Джони? Започваше да се съмнява, че баба ѝ я помоли да забрави всичко поради лични причини, които нямаха нищо общо с Кайла.

— Споменах ли какво поразително впечатление ми направи ти в асансьора? — попита Ник.

Тя го погледна изненадана.

— Поразително впечатление ли? С какво?

— С начина, по който се втурна да ни спасяваш.

— Но не успях.

— Направи всичко възможно. А Евън си въобразяваше, че ни е изплашил.

Възхищението в очите му я трогна и се почувства странно развълнувана. Преживяният стрес бе изчерпал силите ѝ.

— Не казвай нищо повече. Ще ме накараш да се разплача.

— Сега ли? — смая се той. — Сега ли ти се доплака?

Тя му се усмихна през сълзи.

— Женски номера. Но ти благодаря за комплимента. В края на краищата се оказа, че е трябвало само да чакаме. Следващия път ще бъда по-търпелива. Когато асансьорът тръгна, помислих си, че умирам. Не си спомням да съм била толкова уплашена.

— Повече никога не си го мисли.

— Няма — след известно мълчание попита: — А според теб не е ли редно да се обадим на Джей Ти и да му кажем за Уил и Евън?

— Ще му се обадим. Джей Ти отиде в Ел Ей, но ми остави телефонен номер. След като говорим с Делорес, ще го потърсим. Може

би от нея ще съберем още сведения.

Когато пристигнаха пред бижутерийния магазин, Кайла с изненада установи, че на вратата виси табела „Затворено“.

— Странно. Би трябвало да е отворено.

— Вътре има някой — каза Ник, надничайки през витрината. — Може би е забравила да обърне табелата. Виж дали е отключено.

Кайла натисна дръжката. Беше заключено. Тя почука. Появи се млада жена, която ги изгледа и после отключи. Очите ѝ бяха зачервени и подпухнали.

— Затворено е — каза тя.

— О! Аз... търсим Делорес. Няма да купуваме — обясни ѝ Кайла. — Искаме да говорим с нея. Да не се е случило нещо?

— Леля Делорес тази сутрин претърпя злополука — отговори жената. — В болница е и е в безсъзнание. Съжалявам, но ще трябва да дойдете друг път.

— Какво ѝ се е случило? — попита Кайла потресена.

— Никой не знае. Дошла е в магазина рано тази сутрин и сигурно е сварила крадец. Била е ударена и е изпаднала в безсъзнание.

— О, мила, толкова съжалявам — каза Кайла.

— Благодаря. Не зная колко дълго ще отсъства. Ще трябва пак да я потърсите.

Жената затвори и здраво заключи. На Кайла започна да ѝ прилошава.

— Евън е бил тук преди нас — каза Ник, факт, който тя не би отрекла. — Търсел е архивите или друга информация от Делорес.

Кайла се почувства ужасно.

— Ние сме виновни. Заради нас е ранена.

Ник се намръщи.

— Права си — рече той. — Ние доведохме Евън при нея.

Изпитваше силна вина, но усети, че Ник го преживява още по-тежко. Беше човек с изключително чувство за отговорност към близките си, дори към хора, които не познава. Почуди се как да го успокои.

— Възможно е Евън сам да я е открил, Ник. Часовникът е у него. Инициалите „Д. Р.“ са гравирани върху капачето! Сигурно щеше да дойде при всички случаи. Защо не помолим Джей Ти да провери в

полицията какво точно се е случило, дали нещо не е откраднато, архивите преравяни ли са и така нататък?

— Ще му се обадя от колата. Не искам някой да ни подслушва.

Кайла не пропусна да се огледа за Евън, докато се качваха в хондата. Не видя нищо подозрително, но това не означаваше, че той не е наблизо. Сякаш бе навсякъде. Сам ли действаше? Трудно би повярвала, че сам човек може едновременно да нахлуе с взлом в къщата ѝ, да удари Делорес и да ги затвори в асансьора. И всичко това само за двацет и четири часа. Така че кой друг беше замесен и защо?

Шарлот се взираше в сребърния чаен сервиз, който Елизабет Пазано постави пред нея. Навярно беше стогодишен. Беше красив, привличаше погледа, точно както на Елизабет ѝ харесваше. Елизабет се гордееше, че е богата, омъжена за преуспял бизнесмен, и че животът ѝ е хубав. Това ѝ беше мечта — да бъде важна личност — и както личеше по всичко, го беше постигнала.

— Захар? — попита Елизабет с хладен и не особено дружелюбен поглед. Показа се изключително любезна и не изрази дори учудване, когато Шарлот се появи на вратата ѝ без покана, но тя се съмняваше, че е особено радостна да я види.

— Не, благодаря.

Взе поднесената чаша и я остави на подложката от чисто сребро. Не беше нито жадна, нито гладна; беше разтревожена. Може би не биваше да идва, но беше късно за съжаления.

Елизабет се облегна във фотьойла и кръстоса стройните си крака. Наближаваше седемдесет, но беше облечена с изящен розов костюм „Армани“. Полата беше с подходяща дължина, чорапите — светли, лачените обувките — консервативни, но скъпи. Подхождаше толкова добре на голямата си двуетажна къща, че едва ли някой би предположил от какъв бедняшки квартал произхожда.

— Как си, Шарлот? — попита учтиво Елизабет. — Разбрах, че си овдовяла.

— Едуард почина преди две години.

Домакинята кимна. Преди години съпругът ѝ Робърт се срещаше по работа с Едуард и тогава се движеха в едни и същи социални среди.

В тези редки случаи не водеха нещо повече от незначителни разговори, но сега нямаше да бъде така.

— Един човек открадна часовника на Джони — каза Шарлот направо.

Елизабет примигна.

— Не разбирам.

Гостенката не сведе очи.

— Мисля, че разбираш.

Елизабет свъси вежди.

— Защо дойде? Джони умря толкова отдавна и с него всичко е погребано. Не желая да говорим за миналото.

— Дойдох, защото подозирам, че някой търси другите часовници. А за последен път видях часовника на Нейт да виси на твоята шия. Беше на рождения ден на Нейт, спомняш ли си? Ти се шегуваше, че е получил толкова много подаръци, от които ще има и за теб.

Две яркочервени петна избиха на страните ѝ.

— Нейт после си взе часовника — каза Елизабет с едва забележимо ехидно проблясване в погледа. Никога не си правеше труда да го прикрива, когато беше по-млада и се разсъбличаше на подиума.

Шарлот не беше склонна да ѝ вярва, но в момента се налагаше да се съгласи.

— А да знаеш какво стана с часовника, след като го затвориха?

— Нямам представа. Може би го е дал на сестра си Джанин. Доколкото си спомням, всичко негово остана у нея. Е, тя умря преди около пет години... от рак на белите дробове. Не може да се откаже от цигарите.

Шарлот се натъжи. Харесваше Джанин.

— А другите му сестри? Ти най-добре познаваше Нейт. Ако е искал часовникът да бъде пазен, на кого щеше да го даде? На Дейна ли?

— Мили боже, не! Нямаше никакво доверие на Дейна. Въпреки че тя може и да си е въобразявала подобно нещо. Спеше с нея, но това не означаваше, че не виждаше каква себична кучка е.

Шарлот беше забравила, че двете жени се мразеха. Често се влюбваха в един и същи мъж и Нейт беше един от тези мъже.

— Да не би да се опитваш да намериш парите, Шърли? Изминаха толкова години. Нима мислиш, че още никой не ги е открил?

Шарлот се намръщи, тъй като никак не ѝ хареса блясъкът в очите на Елизабет и не за пръв път се запита откъде е придобила богатството си. Само от съпруга ѝ ли идваше, или по някакъв начин бе сложила ръка на златните монети?

— Не търся пари — каза тя. — Опитвам се да защита семейството си. Моята внучка се забърка с един измамник, който е издирвал часовника на Джони. Подозирам, че е тръгнал по следите на златните монети и може би има съучастник.

— Е, след като е взел часовника на Джони, за какво се тревожиш?

Шарлот се двоумеше. Не можеше да каже истината на Елизабет. Не ѝ вярваше.

— Искам само да разбера какво става? Всички ние имаме минало, което бихме искали да скрием. Ако някой открие парите, кой знае какво още ще изрови?

— Със сигурност няма да е плячката от другите грабежи — каза Елизабет, като я гледаше право в очите. — Ти и Дейна сте се погрижили за това.

— Твоят мъж е жив. Искаш ли той да узнае точно каква е била връзката ти с Нейт, преди да го затворят? — продължи Шарлот.

— Ти изобщо не се тревожиш за мен — отговори Елизабет. — За себе си се тревожиш. Всички се чудеха как мъжете са се измъкнали от монетния двор толкова бързо и толкова лесно. Били се изпарили като дим. Ако не са били толкова глупави да си покажат лицата пред онези свидетели, щяха да избягат с монетите. Но бяха твърде известни за тяхно нещастие.

— Не разбирам в какво ме обвиняваш — рече остро Шарлот. — Но мога да те уверя, че нямам нищо общо с този грабеж.

— О, ти можеш да ме уверяваш, в каквото си щеш — махна презрително с ръка Елизабет. — Аз няма да ти повярвам. Сега може и да имаш съвест, но тогава нямаше. Всъщност винаги съм мислела, че парите са у теб. Или у Дейна. Как по друг начин ще финансира три нощни клуба? Не беше чак толкова добра стриптийзьорка.

— Дейна три клуба ли има? Мислех, че само „Илюзия“ е неин. Елизабет се подсмихна.

— Собственичка е на един нов южно от Борсата и друг до Бродуей. Сега е много богата — Елизабет се умълча.

— Всички успяхме, нали? Кой би помислил, че ще се спасим от онзи мрачен клуб и ще постигнем нещо в живота си? Въпреки че Дейна не отиде много далеч.

— Значи твърдиш, че часовникът на Нейт не е у теб.

— Наистина не е — Елизабет се поколеба, преди да попита: — Ти часовника ли търсиш... или картата?

— Карта ли? — повтори Шарлот, като не успя да потисне неспокойното потрепване на гласа си. — За какво говориш?

— Нейт обичаше да приказва много след секс. Казваше, че братът на Доминик му начертал карта, от която щели да забогатеят. Много ме разсмя. Поисках да ми я покаже. Но той, разбира се, не можа.

— Не съм чувала нищо за карта.

— И да беше чула, нямаше да ми кажеш. Защо дойде, Шърли?

— За да те предупредя. Ако часовникът е у теб, да се пазиш.

— Не е у мен.

— Тогава си тръгвам — Шарлот се изправи. — Освен ако не ми кажеш у кого може да е.

— А може би грешно си се насочила, Шърли. Ние бяхме лошите момичета за забавление на тези момчета. Имаше почтени момичета, всеки си имаше по едно такова, и по-специално Нейт.

Думите на Елизабет я сепнаха. В главата ѝ изплува отдавнашен спомен. Спряха до един цветарски магазин, недалеч от църквата „Сейнт Базил“. Нейт изтича вътре. Излезе зачервен като ученик. Джони го закачи за Ан-Мари. Нейт отговори, че не е смешно. Родителите ѝ го ненавиждали и никога нямало да си намери такова момиче.

— Знаеш за коя говоря — отбеляза Елизабет. — Разбрах очите ти.

— Не, не мога да си спомня — излъга тя. — Трябва да тръгвам. Благодаря, че ме прие.

— Няма защо.

— Пази се, Елизабет. Даже часовникът на Нейт да не е у теб, някой може да си помисли, че е. А ние знаем в какво превръща мъжете алчността.

— Ще те изпратя.

На Шарлот ѝ се искаше да беше имала повече време, за да подреди мислите си, преди да говори с Кайла отново, но когато се върна вкъщи, завари внучката си да я чака. Изглеждаше решителна и доста ядосана.

— Не знаех, че ще наминеш, Кайла — изрече весело Шарлот, като се опита да омаловажи посещението.

Но Кайла не се подведе.

— Трябва да говорим... още веднъж — каза Кайла. — И сега ще ми кажеш онова, което скри миналия път.

Шарлот остави чантата си и влезе в кухнята. Напълни две чаши с лед и наля бърбън до горе. Подаде едната на Кайла и отидоха в дневната.

— Ще имам ли нужда от това? — попита внучката.

— Мисля, че да.

Шарлот седна на един стол, а Кайла се настани на дивана. Внучката ѝ остави своята чаша на масичката, а тя отпи голяма глътка за кураж.

— Плашиш ме, бабо — каза Кайла. — Никога не съм те виждала да пиеш така посред бял ден. Трябва да ми кажеш. Не зная какво криеш, но виждам как те яде отвътре. Днес зная много повече, отколкото вчера. Неща, които беше длъжна да ми кажеш, но ги премълча, като например, че Джони Бландино, твоят любовник по онова време, е крадец и убиец и че е лежал в Алкатраз.

Една от най-големите ѝ тайни излезе наяве. Внучката ѝ беше научила истинската история на Джони. През всичките тези години Шарлот се беше мъчила да я крие от семейството си и сега беше потресена да я чуе изречена най-безцеремонно на висок глас. Сърцето ѝ се разтуптя. Отпи още една голяма глътка.

— Бабо — каза отново Кайла нетърпеливо и загрижено. — Какво става? Защо часовникът е важен? Има ли и други часовници? Ако е така, у кого са другите?

Въздъхна дълбоко, когато чу въпросите. Кайла вече знаеше толкова много.

— Добре, вярно е... всичко, което каза за Джони.

— А часовниците?

— Джони и приятелите му имаха по един. Какво се е случило с другите, нямам представа. Предполагам, че са останали в техните семейства.

— А те знаят ли, че са свързани с изчезналото от Държавния монетен двор съкровище?

Шарлот се покашля. Наистина не искаше да говорят за този последен обир.

— Не зная къде са златните монети, Кайла, и дали изобщо още съществуват.

Поне това беше напълно вярно.

— Бабо, моля те, повече не бива да си играеш на криеница — каза решително младата жена. — Снощи някой е нахлул вкъщи.

— О, не! — ахна Шарлот.

— О, да. Някой нещо е търсел, но не липсва нито един предмет, дори парите не са откраднати. Какво са търсели?

Тя загледа внучката си, за да се увери, че не е пострадала. Никога не би й хрумнало да изложи на опасност Кайла.

— Добре ли си? Не си ли ранена?

— Не. По това време не бях у дома. Върнах се и заварих хаос в къщата.

— Не можеш да останеш там. По-добре ела при мен или иди при майка си.

— Според мен по-сигурно е да си остана у дома, тъй като вече всичко е претърсено. Освен това мама има свой живот с второто си семейство. Ние почти не си говорим.

— Аз зная, че те обича по свой начин — каза твърдо Шарлот.

— Когато й е удобно. Не се тревожи, бабо. Отказах се от опитите си да я превърна в майката, която исках, и подозирам, че тя се е отказала да ме променя в дъщерята, която си е представяла.

Язвителният тон на Кайла натъжи възрастната жена, но тя си каза, че това отчуждение ще мине с времето.

— Мисля, че грешиш — рече тя. — Но за това ще говорим друг път.

— Съгласна съм, защото сега имам по-важни неща да ти казвам. Днес видях Евън.

Сърцето на Шарлот се сви.

— Какво се случи? Да не те е наранил?

— Не, всъщност ни се подиграваше, на мен и на Ник. Каза нещо в смисъл, че играта още не е свършила. Ако знаеш за каква игра става въпрос, трябва на всяка цена да ми кажеш, защото ще се заема сама да разбере и ще си създам още по-големи неприятности.

Шарлот кимна, тъй като ѝ бе ясно, че е време да свали още карти на масата.

— Ще ти кажа, каквото зная. Вече ти споменах, че Джони беше моята първа любов. Той беше добър човек, но беше объркан. Моля те да проумееш, че детството му е било много тежко. Баща му се е самоубил, когато Джони е бил само на осем години. Намерили го обесен в спалнята.

— Ужасно! — прошепна Кайла.

— Да, било е истински ужас — отвърна баба ѝ. — Майката на Джони останала с пет деца, а Джони бил единственото момче. Тъй като нямало към кого друго да се обърне за подкрепа, потърсил приятелите си. А те не били добри хора.

— Били банда престъпници — прекъсна я грубо Кайла. — Това е всеизвестно, бабо. Не разбирам защо не ми каза.

— Надявах се, че няма да се наложи. Искам да разбереш, че не съм била толкова безпътна, колкото сега ти се струва. Да, Джони имаше грехове. Но най-тежкият не е направил. По време на грабежа бяха убити двама пазачи, но там се провали Франки. Изнервил се. Паникьосал се. Стрелял, без да е необходимо. Било замислено чисто, безопасно и просто.

— Джони ли ти каза?

— Да.

— Бабо, как си могла да му повярваш? Ограбил е Държавния монетен двор. Тук няма нищо чисто, безопасно или пък просто.

Шарлот сви вежди. Не бе очаквала подобна реакция.

— Ще ме изслушаш ли иди ще ме съдиш?

Кайла се облегна и скръсти ръце.

— Ще те изслушам.

— Казвала съм ти колко строги и колко религиозни са били родителите ми. Но сега ще ти разкажа всичко за моето минало, за да разбереш защо съм живяла така. Израснах в селскостопански градец. Не ми бе разрешено да излизам. Да нося грим или да имам приятели,

беше изключено. Позволявах ми само да ходя на училище, на църква и понякога да помагам в бакалницата на баща ми. Аз исках повече... много повече и се разбунтувах — отпи глътка и продължи: — След като завърших гимназия, избягах в Сан Франциско. Мечтаех да стана танцьорка, но се оказа много по-трудно, отколкото си го представях — тя замълча при спомена за онези дни, изпепелени от безумни мечти. — За да съкратя разказа, ще ти кажа само, че какво ли не правех да получа някоя малка роля. За да се издържам, се хващах на всякаква работа. Запознах се с Джони, когато бях на двайсет и една. Помислих си, че по-красив мъж не съм виждала през живота си. Имаше пари, държеше се добре с мен, а аз бях изморена от бедността, от усилието да свързвам двата края, исках топла храна. Не, не оставай с погрешно впечатление — прибави бързо Шарлот, когато забеляза възмутения израз на Кайла. — Не съм се продала на Джони. Влюбих се. Джони също. Но той много пътуваше. Тогава нямах представа с какво се занимава. Нищо не питах. Но дълбоко в себе си знаех, че делата му са тъмни. После и аз се подведох. Когато парите се стопиха, срещнах една жена, която ми каза, че мога много да спечеля. Само трябвало да се разсъблека. Имала съм дадености, от които трябвало да се възползвам.

— О, бабо! — прошепна Кайла.

В очите ѝ отново се появи разочарование. Шарлот изпъна рамене и продължи:

— Бях отчаяна. Не можех да си платя наема. Не можех да се прибера и вкъщи. Моите родители ясно ми дадоха да разбера, че за тях съм мъртва. Така станах стриптийзьорка в един клуб на Бродуей. Първия път беше ужасно трудно. Бях изплашена, смутена. Но после се отдадох главно на танца. Музиката ме караше да забравям всичко около себе си. Не гледах публиката. Самовглъбявах се и изпълнявах номера. На подиума ставах друга личност. Вече не бях Шарлот, а „Сладката Шърли“. Сладката Шърли беше секси и много популярна. Когато Джони дойде в бара, се държа с мен като с царица. В действителност настояваше да напусна. Каза, че съм прекалено добра за този вертеп. Заяви още, че искал да се ожени за мен.

— Сгодихте ли се? — усъмни се Кайла.

— Не се стигна дотам. Но дори мисълта, че е пожелал, ме правеше щастлива. Беше през петдесетте години. Между добрите и

лошите момичета имаше ясна граница, а аз я бях прекрачила. Нито един уважаващ себе си мъж нямаше да се ожени за мен. А и не успях да попитам Джони за намеренията му. Нещата тръгнаха на зло, дори много на зло. Арестуваха Джони за грабежа в Монетния двор и го обвиниха в убийство. Бях съсипана. Не можех да повярвам, че е извършил подобно престъпление. Въпреки че Франки бе дръпнал спусъка, знаех, че Джони също е отговорен за смъртта на тези двама души. Не бях чак толкова омаяна, разбираш ли? Джони щеше да отиде в затвора, може би до края на живота си, и това почти ме погуби.

— Това ли е всичко, бабо? Цялата история ли ми разказа?

— Не, но почти свършвам. Искам да ти обясня защо ти дадох часовника.

— Вече зная защо. Искала си да се освободиш от спомените и да започнеш наново. Всъщност не можах да те разбера, защото аз обичам да пазя своите спомени. А ти — не. В това отношение си устроена по друг начин.

— Така е, но не само това е причината — ръцете ѝ трепереха, когато оставяше чашата си. — Не съм сигурна дали трябва да ти кажа истината. Тя ще промени всичко. Но пък съм стара, не се знае още колко ще живея. И след като часовникът е изгубен, а разни хора те преследват... Нямам право да те оставя уязвима.

— Кажи го, бабо, каквото и да е. Предпочитам да знам истината, отколкото да чуя още лъжи.

— Дано и след малко мислиш по същия начин — тя затвори очи, за да събере цялата си душевна сила. После ги отвори и се взря в Кайла. — Когато затвориха Джони в Алкатраз, не бях съсипана само от този факт, бях и бременна.

— Какво?

— Твоята майка...

— О, Господи! — младата жена скочи на крака.

— Джони е твой дядо, биологичен баща на майка ти.

11

Кайла загуби дар слово и вцепенена се взираше в баба си. Не можеше да повярва. Очакваше да научи нещо за Джони или за часовника, по подобна тайна и през ум не ѝ беше минавала.

— Ти... сигурна ли си?

— Абсолютно — отговори тихо Шарлот. — Бях бременна в третия месец, когато осъдиха Джони.

Кайла закрочи из стаята, съвсем замаяна. Имаше толкова много въпроси. Не знаеше откъде да започне.

— А дядо? — попита най-накрая. — Знаеше ли, че не е баща на мама?

— Едуард знаеше, че съм бременна — отговори спокойно Шарлот.

— И въпреки това се ожени за теб!

Баба ѝ кимна.

— Бяхме се сприятелили. Познавах един негов братовчед. Виждахме се извън другия ми живот. Той не ме познаваше като „Сладката Шърли“. За него бях Шарлот. Беше солиден и сърдечен мъж. Веднъж ме свари да плача и ме попита какво се е случило. Без да се замисля, му разказах цялата печална история. Предполагах, че ще ме осъди, ще се отврати заради това, че съм танцувала гола и съм спала с някого, без да съм била омъжена за него — два големи гряха по онова време. Но той не ме упрекна. Само ме слушаше и ме утешаваше. Друго не очаквах, но когато ми предложи да се ожени за мен, останах шокирана. Отказах, разбира се. Не беше честно да му стоваря чуждо дете, но той настояваше, че това е най-правилното решение — въздъхна и продължи: — Времената бяха други, Кайла. Нямах да мога да отгледам сама детето си. Не исках да го дам за осиновяване, но по този начин нямаше да мога да работя като танцьорка. Бях длъжна да намеря изход за себе си и за моето бебе.

Кайла осъзна колко трудно ѝ е било. Дори сега в гласа ѝ се долавяше отчаяние.

— Едуард продължи да настоява — допълни Шарлот. — И най-накрая аз се съгласих. Оженихме се след една седмица.

Настъпи дълго мълчание. Кайла разбираше, че трябва да каже нещо, но не знаеше какво. Още не можеше да повярва, че дядото, когото цял живот бе обичала, всъщност не ѝ е дядо.

— Това е... невероятно.

— Зная, че ти трябва време, за да го проумееш.

— Време ли? Всичкото време на света няма да е достатъчно.

— Зная, че прозвуча много лошо.

Шарлот въртеше брачната си халка. Кайла се загледа в нея. Спомни си как дядо ѝ подари на баба ѝ диамантен пръстен на трийсет и петата годишнина от сватбата им. Каза, че сеплата златна халка не била достатъчна. Сега разбра, че е била дадена набързо. И символ на какво е била? На любов ли? На приятелство, на дълг ли?

— Защо? Защо е пожелал да се ожени за теб? — попита Кайла. — Можел е да ти даде пари, за да ти помогне. Не е бил длъжен да се откаже от живота си заради теб и бебето.

— Едуард искаше бебето да си има баща и той да му бъде бащата. Освен това искаше да се грижи за мен. Беше почти десет години по-възрастен от мен. Беше готов за брак и деца. Убеди ме, че с времето можем да се обикнем. Щяхме да започнем с приятелство и щяхме да видим докъде ще стигнем.

— Значи никога не си го обичала. Омъжила си се само защото си била бременна, при това не от него. — Кайла озадачено клатеше глава. — Нищо не разбирам. И защо живея с дядо толкова дълго?

— Влюбих се в Едуард — отговори Шарлот. — Точно както той предвиди. Беше съвсем сигурен в това. Много години след като се оженихме, Едуард ми призна, че през цялото време ме е обичал, но не е искал да ме изплаши. Имах късмет. Той беше толкова великодушен, че ме взе каквато бях — опетнена и опозорена — тя се покашля. — Не се гордея с нито една от тези постъпки, Кайла. Както вече ти казах, някога животът ми беше друг. Но всичко, което е свързано с Едуард, е истина, единствената истина в живота ми.

На Кайла ѝ се искаше да ѝ повярва, но как би могла? Баба ѝ беше излъгала за нещо изключително важно, от съдбоносно значение за тяхното семейство. Какво доверие да ѝ има сега?

— Мама знае ли? — попита тя, като изведнъж се досети, че има още един човек, когото тази история засяга дори повече от нея.

— Не, не знае. И през ум не ми е минавало да ѝ кажа и няма да ѝ кажа.

— Длъжна си. Тя има право да знае. Трябвало е преди години да ѝ кажеш, когато разкриването на лъжата нямаше да е толкова убийствено.

— В действителност не беше лъжа — опита се да каже Шарлот.

— О, моля те, бабо, нали няма да започнеш да увърташ отново?

Шарлот сви устни.

— Едуард беше прекрасен баща на Джоана. Това не е лъжа.

— Но не е истински баща на мама.

— Кръвните връзки не са всичко на този свят — възрази Шарлот със стоманени нотки в гласа си. — Едуард беше до Джоана, когато плачеше нощем. Той я вдигаше и целуваше, когато падаше и си ожулваше коленете. Той присъства на дипломирането ѝ. Той я отведе до олтара. Направи всичко, което бащите правят.

Кайла седна. Дълбоко в душата си чувстваше, че баба ѝ е права, но още не можеше да възприеме неприятната мисъл, че няма кръвна връзка с дядо си. А Едуард го нямаше, за да разкаже своята версия. Трябваше да се оплани на думите на баба си, жена, която почти не познаваше.

— Ами витражите? — попита Кайла внезапно. — Дядо все казваше, че съм наследила фамилията ген. Но аз не съм, тъй като никога не съм го имала. В действителност аз не съм му внучка. Лъгал ме е, защото му е било пределно ясно, че няма как да приема каквото и да е в наследство.

— Престани, Кайла! Не опорочавай всичко — помоли я Шарлот. — Не превръщай всеки разговор с дядо си в лъжа.

— Всичко е лъжа. Внучка съм на убиец. Господи! Убиец! Ето каква кръв тече във вените ми.

— Не наричай Джони така — остро изрече Шарлот. — Да не си посмяла.

— И защо? Това е истината, а ти изведнъж се изплаши от нея — Кайла почувства, че не ѝ достига въздух. — Защо? Защо едва сега ми казваш?

Шарлот я изглежда.

— Заради часовника. Дадох ти го, защото принадлежеше на Джони, а аз исках да имаш нещо негово, дори да не знаеш, че ти е дядо. Мислех си, че всичко вече е наред. Минаха толкова много години. Часовникът повече на никого няма да потрѣбва. Но явно съм сгрѣшила.

— Да, сгрѣшила си.

— Осъзнах, че ще те въвлече в неприятности. Не искам да си уязвима, ако срещнеш случайно някого, който би заподозрял, че си внучка на Джони.

— И какво значение има?

— Не казвам, че има, но...

— Но какво?

— Приятелите на Джони бяха като семейство, като братя. Бяха много предани един към друг. Бяха израснали заедно в Норт Бийч. Заедно са прислужвали в „Сейнт Базил“ като деца. Имаха свои собствени правила за поведение. Но също така можеха да бъдат и безмилостни. Ако по щастлива случайност някой от тях е оцелял след бягството от Алкатраз, би направил невъзможното, никой друг да няма претенции към каквато и да било скрита плячка.

— Значи знаеш, че има скрита плячка — каза Кайла, решена да изкопчи истината. — Защото преди твърдеше, че нищо не знаеш.

— Каквото съм ти казала, е истина. Джони не искаше да ме излага на опасност. Колкото по-малко знаех, толкова по-добре.

— Как си могла да пазиш тайната толкова дълго? През тези петдесет години все се е случвало да се разколебаеш. Например, когато мама е забременяла с мен или пък при попълване на медицински данни.

— Слава богу, всички бяхме здрави — рече Шарлот. — От време на време ме изкушаваше мисълта да кажа и на двете ви, особено на майка ти. Но тя бе толкова привързана към баща си. Повече беше дъщеря на Едуард, отколкото моя, което е истинска ирония. Имаха сходни характери, мечти, цели. Разбираше я, насърчаваше я. Едуард беше героят на твоята майка. Възхищаваше му се, уважаваше го. И се стремеше да бъде като него. Не се осмелих да ѝ отнема всичко това.

Кайла се размисли. Баба ѝ е имала основание, но... Дали все пак майка ѝ не заслужава да узнае?

— Какво ще правим, бабо? Ще ѝ кажем ли?

— А налага ли се?

— Така мисля.

Кайла не беше доволна от тази перспектива. Новината щеше да извади майка ѝ от релси. Щеше да я разтърси. Щеше да бъде много болезнено за нея. Щяха ли по този начин да направят добро?

— Бихме могли да изчакаме.

— Страхуваш се, нали? Знаеш, че мама ще се разбеснее.

— Защо не ѝ кажеш ти?

— Докато ти си жива, никога. Това е твоя тайна. Ще ми се да бях убедена как е редно да постъпя. Отстрани изглежда толкова просто — кое е добро, кое е зло, да различиш черното от бялото — но всъщност всичко е толкова объркано и сложно.

Шарлот кимна.

— Преди да срещна Едуард, животът ми беше много объркан. Той сложи ред в него. Когато се омъжих, цялата драма остана зад гърба ми. Едуард беше много добър с мен, Кайла. Нямах как да не го обичам. А той не го изискваше. Не можех да дишам без него и никога не погледнах друг мъж. Любовта ни стана много силна. Не мога да уточня кога приятелството ни разцъфтя в любов. Не съжалявам, че се омъжих за него. След години можех да се разведа. Това вече на никого не правеше впечатление. Времената се промениха. Не останах с него заради Джоана. Не съм чак толкова благородна. Живях с него, защото след несигурните години на ранната ми младост беше хубаво да се чувствам сигурна.

— Чувството на сигурност не е любов. Прозвуча, сякаш си намерила топло местенце.

— В такъв случай не съм ти обяснила добре, защото моите чувства не са такива. През живота си се влюбваме по различен начин и изпитваме любовта различно. Ти дълго време обичаше предишния си приятел Дейвид. После обича Евън. А те двамата по нищо не си приличат.

На Кайла никак не ѝ допадна този обрат в разговора.

— Изборът ми и в двата случая беше лош и нека сега да оставим настрана моя неуспешен любовен опит.

— Исках само да ти посоча, че желанията ни и предпочитанията ни към определен човек се променят в зависимост от това доколко сме израсли и какви сме станали.

— Ако Джони не беше осъден и затворен, сигурно щеше да се омъжиш за него.

— И аз така си мислех. Но с годините разбрах, че това нямаше да се случи. Джони не беше човек за семейство.

— А знаеше ли, че си бременна?

— Да, точно преди да влезе в затвора, му казах. Беше щастлив. Заяви, че ще намери начин да се съберем.

— Моля? Нали е бил осъден на доживотен затвор, бабо?

— Да.

— Ами тогава как е щял да излезе и да бъдете заедно? — Кайла видя как баба ѝ се сепна. — Знаела си, че ще се опита да избяга.

— Не бях сигурна. Дори смятах, че е невъзможно, но той беше толкова уверен, когато ми каза, че един ден ще се върне. Обясних му, че няма да го чакам и ще направя каквото е необходимо за бебето. Той ми отвърна, че ме разбирал, но обеща, че отново ще се появи.

Кайла усети да я полазват студени тръпки. Беше ли възможно дядо ѝ да е жив? Трупът му не е бил намерен. Но ако е жив, защо не се е обадил?

— А сега ще направиш ли каквото те помолих? — попита баба ѝ. — Ще престанеш ли да търсиш часовника?

— Не мога. Освен това аз не търся само часовника на Джони. Търся и трите, защото са свързани, и станаха причина Евън да се намеси в живота ми. Само чрез тях двамата с Ник ще го заловим.

— Двамата с Ник ли? — повтори баба ѝ като ехо. — Та ти почти не познаваш този мъж. Неговите проблеми не са твои.

— Вече са, защото заедно попаднахме в капана. Бабо, ти направи каквото можа. Сега е мой ред.

Шарлот я изгледа.

— Добре. Тогава ще помагам. Обмислях къде биха могли да са другите часовници. Мъжете си приличаха в едно — не бяха близки със семействата си. Вярвах на приятелите си повече, отколкото на роднините си. Смятам, че затова Джони даде часовника си на мен, а не на някоя от сестрите си или на майка си.

— Съгласна съм, има смисъл. А другите типове?

— Нейт имаше много приятелки. Беше много хубав и много чаровен. Висяха в клуба с Джони и другите, а момичетата пърхаха около него.

— В такъв случай Нейт сигурно е дал часовника на някое от гаджетата си — предположи Кайла.

— Вече питах две от тях. И двете отрекоха. Вярвам им. Нито едната, нито другата вдъхват особено доверие, но едната ми припомни нещо. Били сме лошите момичета. Мъжете си имали и добри, почтени момичета. Нейт ухажваше някоя си Ан-Мари Дейвис. Беше по-малка от нас, едва осемнайсетгодишна. Работеше в цветарски магазин в Норт Бийч, собственост на семейството ѝ. Беше сладка, руса, съвършена бяла роза, както казваше Нейт, момиче, за което един мъж би пожелал да се ожени.

— Имаш ли представа какво се е случило с Ан-Мари?

— Зная, че магазинът съществува. Дъщерята на Ан-Мари Кони го управлява. Днес се обаждах. Не мога да кажа дали Ан-Мари е жива. Жената, с която говорих по телефона, работи там на половин ден. Имах намерение лично да отида, но може би ти ще свършиш тази работа.

— Защо си възнамерявала да отидеш там? Още от самото начало ме караш да престана да търся — отбеляза Кайла.

— Предчувствах, че няма да ме послушаш. Не искам да си навлечеш беда. Аз съм стара жена. Никой няма да се занимава с мен.

— А дали ми каза всичко? Осведомена си за миналото. Преживяла си го. Може би знаеш нещо, което не бива да знаеш.

— Ако беше така, отдавна щяха да ме погнат.

— Бабо, това си е твоя работа. Но очевидно има раздвижване, някой издирва часовниците, монетите. Именно тях всеки иска, нали?

— Не се досещам кого имаш предвид — каза Шарлот. — Но изчезнало съкровище винаги привлича ловци на късмет. Много се опитваха да намерят златните монети, но никой не успя.

— Добре — каза Кайла. — Време е да си ходя.

— Почакай. Искам да ти покажа още нещо.

— Наистина ли? Още нещо ли? — не повярва младата жена, изплашена какво ли щеше да чуе.

Баба ѝ отиде до едно малко бюро. Извади кутийка за пръстен и я отвори.

Кайла очакваше да види пръстен. Но вътре имаше миниатюрно ключе.

— Какво е това?

— Беше вътре в часовника. Има специално легло в корпуса на часовника. Струва ми се, че точно това са търсили при теб.

Кайла се взираше в тъничкото парченце метал, а в главата ѝ се завъртяха куп предположения.

— Не съм забелязала никакво легло.

— Има си начин да се отвори.

— Чудя се Евън знае ли, че вътре в часовника има ключе. А надписът? Другите часовници различни надписи ли имат?

Шарлот вдигна рамене.

— Мисля, че бяха различни, но не си ги спомням. Съжалявам.

— Това ли е всичко, бабо? Каза ли ми всичко, което трябва да зная.

Ако Кайла не я наблюдаваше толкова внимателно, щеше да ѝ убегне мигновеното колебание в очите на баба ѝ, но тя го забеляза и се ядоса.

— Казах ти всичко, което мога — отговори Шарлот.

Думите ѝ прозвучаха уклончиво.

— Ако не си, ще дойда пак — заплаши я Кайла.

— Идвай, Кайла, какъвто и да е поводът. Ти си моята внучка. Обичам те. Надявам се, че няма да го забравиш.

Кайла трябваше да се прибере вкъщи, но се страхуваше. И при Ник не можеше да отиде. Имаше нужда да премисли разказа на баба си, а информацията беше съвсем объркана, за да бъде сложена под микроскоп. Ник щеше да я разпитва най-подробно както обикновено. Щеше да я принуди да не бездействат, а тя не бе в състояние да направи нито крачка повече. Цялата ѝ семейна история за един час се преобърна. Ако можеше, щеше да върне часовника назад до деня, в който се запозна с Евън, и на поканата му да пият кафе вместо „да“, щеше да каже „не“. Щеше да избяга и никога повече нямаше да го види.

Навярно пак щеше да намери начин да открадне часовника, но нямаше да я засегне толкова много и толкова жестоко. Нямаше и да разбере, че се е интересувал само от часовника. Нямаше да разговаря с баба си и да научи старите позорни семейни тайни.

Не, не можеше да се прибере, така че започна да обикаля улиците, докато бензинът не свърши и часовникът не покажа полунощ. Денят приключи. Преживя го. По някаква причина това ѝ се стори важно, сякаш бе преодоляла голямо изпитание.

Когато най-накрая спря пред дома си, видя Ник да крачи по верандата. Изтича до колата, преди да е изгасила мотора и отвори стремително вратата.

— Къде, по дяволите, беше? Защо не ми отговаряш? Оставих ти десетки съобщения — каза гневно. Косата му стърчеше, сякаш я бе скубал.

Тя разкопча предпазния колан. Още преди да се е прибрал на мястото си, той я хвана и буквално я измъкна от колата. Раздруса я за раменете.

— Какво има, Кайла? Какво се случи? Евън ли срещна? Нарани ли те?

Все едно стреляше по нея с въпроси. А на кой от тях най-напред да отговори, след като не знаеше дали ще може изобщо да говори. Задушаваше се.

— Дявол да те вземе, Кайла, говори! Плашиш ме. По лицето ти виждам, че нещо лошо се е случило.

— Само секунда — промълви тя.

Той премълча следващия въпрос, но не я пусна.

— Боли ме — каза тя.

Престана да я стиска за раменете, но не я пусна.

— Говори! Ходих у баба ти. Каза, че отдавна си си тръгнала. Изглеждаше много зле, също като теб.

Кайла не се изненада, че е ходил там. Ник се чувстваше много по-спокоен, когато действаше, а тя бе обещала да му се обади. Не постъпи добре, като го остави в неведение часове наред. После изминалите няколко дни ѝ напомниха, че животът никога не е справедлив.

— Какво друго каза баба ми?

— Каза теб да питам. И аз те питам.

— Нека първо да влезем. Тук не мога. Евън сигурно ни наблюдава.

Ник вървеше след нея по алеята. Тя отключи, влезе в дневната и си отдъхна, когато видя, че къщата изглежда така, както я бе оставила.

Не беше я подредила, но нови поражения нямаше. Наистина какво ѝ струваше да я оправи, вместо да обикаля с часове из града. Взе иглите за плетене и видя, че плетивото ѝ е съсипано. Трябваше наново да започне пуловера. Толкова много неща в живота си трябваше да започне наново.

Ник задържа ръката ѝ, когато посегна да вземе нещо друго.

— Остави го — каза спокойно той.

Погледна го в очите и видя не само нетърпение, но и загриженост. Не беше справедлива към него. Заслужаваше да научи онова, което тя вече знаеше.

— Извинявай, че не ти се обаждах. Имах нужда да помисля.

— Предположих, че нещо ти се е случило. Дори позвъних на Джей Ти.

— Сега и ФБР ли ме издирва?

— Не. Поръча ми пак да му се обадя, ако до полунощ не се появиш. Ти си дойде две минути преди това.

— Часовникът в колата сигурно избързва. Мислех, че е минало полунощ и като се върна вкъщи, ще бъде нов ден и тогава всичко ще бъде различно.

Примигна изненадана, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Нямаше да заплаче, в никакъв случай. Но устните ѝ трепереха, започна да подсмърча.

— Кайла, какво се случи?

— Прегърни ме — прошепна тя. — Моля те.

Ник се колебаеше.

— Не ми се струва добра идея. Щом те докосна, не мога да се удържа и се увеличам.

— И въпреки това, моля те.

Ник разтвори ръце и тя замря в прегръдката му. Притисна глава към гърдите му и затвори очи. От много дълго време за пръв път се почувства защитена и като че ли повече нищо лошо нямаше да я застигне. Той усети необходимостта ѝ да бъде закриляна и още по-здраво я прегърна. После гласът му се връза в нейния покой:

— Кайла, това не отменя разговора ни.

— Не мога, Ник, сега не мога — промълви тя. Вдигна глава към него и го погледна. — Твърде много ми се насъбра.

— По-късно ще ми кажеш ли? — попита Ник.

Тя кимна.

— Обещавам. Но ще бъде... — гласът ѝ заглъхна, облиза устни, а погледът ѝ се плъзна върху неговите. В ума ѝ застина един щастлив, подлудяващ спомен.

— Ще бъде какво? — подкани я той.

Опита се да си припомни мисълта. Но беше в прегръдките на Ник и нямаше нужда да мисли.

— После — шептеше тя. — Ще говорим по-късно — опита се да го целуне, но той я задържа на разстояние от себе си.

— Защо? — попита той.

— Искам те — каза тя просто и съвсем естествено.

— Ти не знаеш какво искаш, Кайла.

— За всичко останало може би е така — потвърди тя, — но за това нямам никакви съмнения.

— Наистина ли?

Обви ръце около врата му, зарови пръсти в острата му коса. Само секунда се забави, за да му даде възможност да спори, но изглежда той нямаше какво друго да каже. И тя привлече главата му, и го целуна. Не се отдръпна, докато той не разтвори устни и не я прие точно там, където копнееше да бъде.

— Господи, Кайла, подлудяваш ме — прошепна Ник.

— Раздвоен съм. От една страна, те подозирам, че печелиш време, за да не ми отговориш или не желаеш да се замисляш. Възползваш се от мен, за да се разсееш.

— А от друга страна? — попита тя, тъй като не бе склонна да признае, че всичко, което той каза, е вярно.

— А от друга страна, не ми пука защо ме целуваш, а само продължавай.

— Да се съсредоточим върху тази страна — тя го хвана за ръка и го поведе към стълбите.

— По-късно ще ми кажеш всичко, което искам да знам — предупреди я Ник, докато тичешком се качваха към втория етаж.

— По принцип правя всичко, което пожелаеш — разсмя се тя, когато влязоха в спалнята.

Застана напред стаята и го спря, когато той пристъпи към нея.

— Почакай!

Остана неподвижна още секунда, после бавно съблече пуловера си и го хвърли на един стол. Плъзна ръцете си към закопчалката на сутиена отпред. Погледът на Ник следеше всяко нейно движение. Тя отново се поколеба.

— Никакви въпроси повече. Никакви сериозни мисли, Ник.

— Ако свалиш сутиена, смятай го за уредено.

Разкопча го и го остави да се смъкне през раменете ѝ. Ник само я гледаше вторачено и напрегнатият му поглед я караше да се чувства желана, обичана, излъчваща неустоима женственост. Смути се и щеше да покрие гърдите си с ръце.

Ник сигурно отгатна намерението ѝ, защото каза:

— Недей!

— Недей какво?

— Да спираш.

Бавно разкопча джинсите си и ги смъкна. Дочу как Ник затаи дъх. Господи, колко го харесваше примрял, изгубил дар слово. От устата му искаше друго, което не включваше дишане и говорене.

— Красива си, Кайла.

— А ти си далеч от мен.

— Това не е непоправимо.

Той се приближи, а пламналият му поглед поглъщаше тялото ѝ, обтягайки докрай всеки неин нерв, а дори не я бе докоснал. Замръзна на сантиметри от нея, а тя бе готова да приеме целувките му, ласките му и се подразни, когато нищо подобно не се случи.

— Какво има — попита тя.

— Не мога да откъсна очи от теб.

Дъхът ѝ секна от дълбокото вълнение в гласа му.

— И аз от теб. Но ти имаш прекалено много дрехи на гърба си.

— Да, наистина.

Съблече тениската си и я хвърли върху купчината нейни дрехи. Видът на голите му мускулести гърди я побърка. По тялото му нямаше грам тлъстина. Когато смъкна и джинсите си, остана поразена колко великолепен бе... и колко възбуден.

Вместо да я грабне, той приседна в края на леглото и за пореден път я изненада.

— Ела тук — прошепна и протегна към нея ръка.

Тя хвана ръката му и той я притегли към себе си. Обхвана я отзад и зацелува пъпа ѝ. Обзе я умопомрачително желание устните му да докоснат всеки милиметър от тялото ѝ. Но не искаше да бъде покорена. Искаше да покори по неин начин. Сложи ръце на раменете му и го бутна назад. Той се просна върху възглавниците, предлагащ пищна наслада. И това беше всичко, което искаше: удоволствие, радост и да изживее всяка секунда, все едно е последната в живота ѝ.

— Мой ред е — промълви тя.

Пред очите му падна воал, когато покри с ласки пениса му и когато след това устните заместиха ръцете ѝ. Стенанието му я възбуждаше. Галеше я по косата и я насърчаваше. Искаше да го доведе до кулминацията, но той внезапно се отдръпна.

— Заедно с теб — изрече той, като ѝ помогна да се изправи.

Прие го вътре в себе си. Той я изпълни с вълшебна топлина. Движеха се хармонично, докато страстта не ги доведе до пълна забрава и не притихнаха едновременно.

Настъпи нов ден с ново начало. Щяха заедно да го посрещнат. Кайла само се надяваше денят да е по-добър. А нима можеше да има по-лош от изминалия?

12

Джени отключи вратата на своя апартамент, запали лампата в дневната и се вцепени. На дивана се бе разположил като у дома си мъжът, който грабна сърцето ѝ преди повече от десетилетие. Висок, със слънчев загар, рус, с опасни сини очи и сексапилна уста, която изричаше главно лъжи, Евън изглеждаше точно както си го спомняше. Но беше по-възрастен. Имаше бръчки по челото и около устата. От момче бе станал мъж. В очите му прозираше нещо повече от младежко непокорство.

Докато бавно се изправяше, пулсът ѝ лудо се разтуптя.

Защо, за бога, бе дошъл? Какво ли щеше да поиска от нея? Страхуваше се да зададе и двата въпроса.

— Здравей, Джени.

Гласът му я върна във времето, когато копнееше да го чува всяка секунда от деня. Той беше първата ѝ любов, първият мъж в живота ѝ, първият, на когото се довери, и първият, когото намрази. Трябваше да си припомни омразата и лъжите, каза си тя твърдо.

— Как влезе? — попита тя.

Той сви рамене.

— Има ли значение?

— Какво искаш?

— Ти си казала на Ник за Уил, нали?

Евън направи крачка към нея. Тя неволно отстъпи. Опря длани на вратата и за част от секундата ѝ мина мисълта да се опита да избяга. По всяка вероятност щеше да я хване. Това щеше да го вбеси. Може би беше по-разумно да не мърда, да се държи спокойно и да го заблуди.

— Никога не си била толкова напрегната в мое присъствие — отбеляза Евън, а очите му се помрачиха от разочарование и яд. — Ник ти е промил мозъка.

— Дал си му основателна причина да го направи, и не преди дванайсет години, а само преди една седмица. Ограбил си спечелените му с труд пари. Съсипал си го.

— Не още — каза той.

Не ѝ хареса скритата заплаха.

— Защо не го оставиш на мира? Защо не забравиш за нас? Не ти ли е достатъчно, че открадна парите му и сломи сърцето ми — почувства, че е важно да му напомни този факт.

Погледът му омекна.

— Винаги си била толкова сладка, толкова невинна, толкова красива.

Погали с пръст страната ѝ. Тя се стегна, за да не се разтрепери, но той навярно забеляза, защото отпусна ръката си, а тонът му стана груб, когато каза:

— Променила си се.

— Ти също. И двамата пораснахме.

— По-рано никога нямаше да ми измениш и да разкриеш пред Ник моите тайни — преди да продължи, настъпи дълго напрегнато мълчание: — Повече не го прави. Не ме карай да полудявам.

Джени ужасена предчувстваше, че той вече е луд и е преминал тънката граница от здравия разум към лудостта, между които винаги се бе люшкал. Знаеше, че има тъмна страна, но едва когато всички лъжи излязоха наяве, разбра в действителност колко тъмна е тази страна.

— Ти си враг на самия себе си, Евън. Занимаваше се с мошеничества. Извърши престъпление. Ако Ник не те бе разобличил, някой друг щеше да го направи. Беше само въпрос на време.

— Заради теб ме разобличи — каза Евън. — Ти обърка нещата.

Тя поклати глава.

— Не, аз те защитих. Не вярвах, че вършиш онова, в което те обвиняваше. Смятах, че Ник е несправедлив, а ти си набеден. Не той промени отношението ми към теб, а ти сам със своето поведение.

Евън примигна, сякаш се смути. Имаше ли дупка в бронята му? Съществуваше ли начин да се добере до този хлъзгав и толкова студен човек?

— Не си ли спомняш колко те обичах? — притисна го тя. — Бих умряла заради теб. И почти умрях.

— Не исках да те раня. И това беше грешка на Ник.

— Беше толкова отдавна. Забрави, Евън. Остави на мира Ник. И мен остави.

— Това не мога да направя. Ти трябва да разбереш колко ме бива.

— И защо е толкова важно за теб?

— Защото наистина е важно. Защото ти си единственият човек, който е бил важен за мен.

Тя бързо и импулсивно въздъхна, после поклати глава.

— Не го казвай.

— Истина е, Джени.

— Не, не е. Ти нямаш сърце. Ако имаше, щеше да оставиш Ник на мира.

— Не мога да го оставя и не защото заради него ме изхвърлиха от университета, или защото свидетелства срещу мен, а защото той ми отне нещо друго — впи погледа си в очите ѝ, за да я принуди да признае истината.

— За това не искам да говоря.

— Ник не знае, нали? През всичките тези години ти си пазела нашата малка тайна.

— Върви си — каза тя.

Настъпи мълчание. Тя натисна дръжката на вратата зад гърба си и я разтвори широко. Нямахше представа как да постъпи, ако той откаже да си отиде.

— Много добре, Джени. Тръгвам си. Но ще се върна. Двамата с теб още не сме приключили.

— О, колко хубаво — каза Кайла, когато Ник ѝ поднесе кафе в леглото. Беше едва осем часът сутринта, а той вече се бе изкъпал. Косата му беше влажна, лицето — свежо. Отпи глътка и с удоволствие установи, че е силно и горещо. — Страхотно е.

Той се наведе и я целуна по устните, после облиза своите.

— Ммм, вкусно.

— Защо не пиеш от твоята чаша?

— Тази ми харесва повече.

Той си открадна още една целувка, този път по-продължителна, която възбуди у нея споменът за преживяната им страст. Искрите още тлееха. Малко ѝ трябваше да ги възпламени. Но Ник се отдръпна и облече тениската си.

— Накъде си се разбързал? — попита тя. — Работа ли имаш?

— Да, имам. Останаха ми няколко дни отпуска й ще мина през работата си, за да уведомя, че ще отсъствам. Но преди това ще ми разкажеш за какво си говорихте с баба си.

Тя се облегна и въздъхна.

— Надявах се, че всичко е само лош сън.

— Хайде, изплюй камъчето. Какво ти каза, та те разстрои толкова много?

— Откъде да започна? — избъбри тя. — Дълга история.

— От началото, разбира се.

— Добре. Баба ми ми разказа за връзката си Джони. Когато са го осъдили и затворили, тя е била бременна и той е бащата на майка ми.

Забеляза изумлението в очите му.

— Сериозно ли говориш?

— Да, съвсем сериозно. Джони Бландино е биологичният баща на моята майка, от което следва, че е мой биологичен дядо.

Колкото и пъти да го изричаше на глас, все не й се вярваше.

Ник тихо подсвирна:

— Виж ти!

— Мога още веднъж да повторя. Роднина съм на ужасен престъпник вместо на уважаван banker, който освен това беше и прекрасен дядо. — Очите й се напълниха със сълзи. Трябваше да се придържа към фактите, а не към емоциите. С тях щеше да се справя по-нататък.

— Съжалявам — след кратко мълчание Ник прибави: — Но това няма да промени истината коя си ти, Кайла.

— Няма ли? Цял живот съм имала някаква представа за произхода си... откъде съм наследила очите, усмивката или носа. Беше ми внушено, че у мен се е предало и умението на дядо ми да прави стъклописи. Била съм наследила семейния ген — така казваха всички, а това е лъжа. Не съм наследила никакви артистични заложби, по всяка вероятност само талант за касоразбивач, но още не съм го открила — забеляза, че Ник леко се усмихна.

— Не е смешно, Ник.

— Не, разбира се. И няма значение кой е дядо ти. Фактът, че талантът ти не се е предал от него, не го омаловажава. Дори е по-ценен, защото си е само твой. Притежаваш го. Няма как да се изпари.

— За разлика от всичко останало. Всеки път, щом се огледам, моят свят се преобръща. Като че ли съм във въртележка, от която не мога да слеза. Но има и друго, което навярно за теб ще бъде по-интересно от моята семейна история.

— И какво е то?

— Ще стана, за да ти покажа нещо. В чантата ми е. Мисля, че я оставих в дневната — Кайла се измъкна от леглото, облече халат и заслиза по стълбите. Ник тръгна след нея. Намери чантичката си в дневната и извади кутийката за пръстен. Отвори капачето и каза: — Това ключе има специално легло в корпуса на часовника. Баба го е извадила оттам.

Ник взе ключето и го заразглежда.

— Виж ти. Предполагам, че баба ти не знае какво отключва.

— И да знае, не се издаде. Твърди, че всичко ми е казала, но аз не съм съвсем сигурна. Струва ми се, че сподели само необходимото според нея в момента. Когато се развиках, че са разбили дома ми, и не зная дали няма отново да нахлуят, тя ми даде това ключе.

— И защо го е извадила от часовника?

— Ще трябва да я попитам.

Ник се замисли върху новите факти.

— Чудя се дали Евън е открил, че има ключ и че липсва от часовника.

— Ако знае, ще се върне тук да го търси.

— Сигурно и другите часовници са направени по същия начин — с тайно ключе — разсъждаваше Ник. — Което означава, че отключват нещо. Врата ли е? Или сейф?

— Толкова е мъничко. Всъщност прилича на ключето, с което заключвах дневника си.

Очите му светнаха.

— Това е идея. Дали не служи за същото нещо?

— Не ми се вярва буйни и груби типове като Джони да си водят дневник. Това го правят тринайсетгодишните момиченца.

— Наистина. Друго има ли?

Тя кимна.

— Баба каза, че Джони и приятелите му си приличали в едно нещо: вярвали повече на приятелите, отколкото на семействата си. Тя смята, че ако часовниците са наследени, не е по кръвна линия. Ето

защо Джони е дал на нея часовника, а не на някоя от сестрите си или на майка си.

— Съгласен съм. А тя има ли представа кои са тези приятели?

— Спомни си, че Нейт се срещал с някоя си Ан-Мари Дейвис. Семейството ѝ притежава магазин за цветя, намира се в Норт Бийч и сега се управлява от дъщерята на Ан-Мари. Не знаем дали самата Ан-Мари е жива и дали дъщеря ѝ знае нещо, но можем да отидем и да проверим.

— На всяка цена ще отидем — каза той и ѝ се усмихна. — Браво на теб.

— Благодарни на баба ми, не на мен. Тя свърши голямата работа, което е най-интересното, след като настоя да се откажа.

— И какви обяснения даде?

— Искала да ме предпази. От какво не каза.

— Кайла, защо не се облечеш? Ще минем през моята служба и после ще отидем в цветарския магазин. Може и да извадим късмет.

Оказа се, че са късметлии. Кони Дейвис беше в магазина и тъй като не бе чувала да се споменават някакви часовници, се обади на майка си, която не само бе жива, но и в добро здраве. Живееше в Сан Франциско и се съгласи да ги приеме.

В ранния следобед Ан-Мари ги покани да влязат в дома ѝ, който се намиреше в Президио Нйтс, най-люксовата част на града.

Жената беше дребна и деликатна, на около седемдесет години, със стеснителна усмивка и изискани маниери. След като се запознаха, им предложи закуска, но те отказаха и тя ги въведе в гостната. Кайла остана поразена от красивата елегантна подредба със скъпи старинни мебели и много хубави картини.

— Кой е художникът? — попита. — Виждам, че повечето са нарисувани от една и съща ръка.

— Аз съм — отговори домакинята. — Дилетантка съм и рисувам, когато имам време — погледна ги с очакване. — Не разбрах добре защо ме търсите. Кони ми каза, че искате да ме попитате за човек, когото някога съм познавала. Прозвуча ми доста мистериозно.

— Спомняте ли си мъж на име Нейт Кармело? — попита Кайла.

Лицето на Ан-Мари внезапно помръкна.

— Нейтън Кармело. Много отдавна не съм чувала това име. Защо сега се интересувате от него?

Кайла се колебаеше как да ѝ обясни. Започна с най-лесния отговор:

— Моята баба е Шарлот Кънингам Хърш. Може би я познавате като...

— Сладката Шърли — каза Ан-Мари. — Спомням си името. Нейт постоянно говореше за нея. Беше гадже на Джони.

Ник и Кайла бързо се спогледаха.

— А Нейт беше ли ви гадже?

Тя се засмя.

— Не. Баща ми се отнасяше към мен доста строго, а Нейт беше от лошите момчета. Но пък беше толкова красив. Много го харесвах — гласът ѝ заглъхна и тя сякаш потъна в спомени.

Ник се покашля, за да привлече вниманието ѝ.

— Казахте, че Нейт е бил лошо момче. Знаете ли, че е осъден за убийство?

— Франки е бил виновен. Изнервил се. Не са имали намерение да убиват, когато и да било.

Същото разказа и баба ѝ, помисли си Кайла. Поне едно нещо съвпаднаше.

— А случвало ли се е Нейт да ви покаже джобен часовник? — продължи Ник. — Сребърен, носил се е на верижка и на него е гравирана сентенция.

— Да, виждала съм го. Защо питате?

— Защото моята баба имаше същия — отговори Кайла. — Съвсем наскоро ми каза, че е бил на Джони. Работата е там, че един човек го открадна от мен, преди да науча историята му. Мисля, че тази личност се опитва да открие и другите часовници.

— Защо?

— Защото е възможно тези часовници да водят към изчезналите от Държавния монетен двор златни монети след грабежа, организиран от Джони, Нейт и Франки през петдесетте години.

Очите на Ан-Мари се разшириха.

— Как биха могли часовниците да покажат къде са парите?

— Не знаем. Може би чрез надписите — отговори Кайла. — А да знаете какво е станало с часовника на Нейт, след като са го затворили?

Домакинята се размърда неспокойно.

— Нейт обичаше този часовник. Казваше, че е символ на тяхното братство. Те бяха много близки, много привързани един към друг. Бяха израснали заедно, нали разбирате? Запознах се с Нейт в църквата. Ходеше всяка неделя. Пеехме в хора. Имаше великолепен баритон.

Кайла искаше да я прекъсне и да я помоли да ѝ отговори на въпроса. Но съобрази, че от приказките на Ан-Мари биха могли да научат нещо повече. Погледна към Ник, но той едва забележимо сви рамене, като че ли я насърчаваше да постъпи както намери за добре. Кайла реши да смени тактиката.

— Доминик Рики ли изработи часовниците за Нейт, Джони и Франки? — попита тя.

— О, да. Доминик беше много изкусен часовникар. Това беше семейният занаят. Нейт ме води два пъти в магазина. Молеше ме да си избира венчален пръстен. Беше глупаво. Ние никога нямаше да се оженим.

— Доминик и Нейт са били съученици, нали? — обади се Ник.

— Да, Доминик беше добър приятел, но Нейт не беше така близък с него, както другите двама. Доминик имаше жена и деца. Ожени се много млад, веднага след завършване на гимназията. Държеше се много по-уравновесено от другите момчета. Беше много тъжно, когато почина. Лоренцо, синът на Доминик, толкова плака. Още е пред очите ми малката сладка дъщеричка на Доминик, Долорес, която сипеше розови листенца върху ковчега. Не бива едно дете да погребва толкова млад баща.

— А Нейт? Сигурно е бил много разстроен — подметна Кайла.

— Нейт го нямаше. Никой от братството не присъства. По онова време се криеха. Случи се точно след обира.

— Да разбирам ли, че Доминик не е взел участие в нито едно от техните престъпления? — попита Ник. — И по-специално в онзи грабеж на Монетния двор.

— Не, не е участвал — жената поклати глава. — Доминик стоеше настрана. Само тримата го извършиха. Досещах се, че се готви нещо. Нейт беше много потаен и все говореше за някакво голямо богатство. Казваше, че ще можем да избягаме и от никого няма да имаме нужда, тъй като щял да има достатъчно средства да ми осигури живота, на който съм привикнала. Трябваше да се опитам да го спра.

Усещах, че е затънал дълбоко. Знаех, че има добро сърце, но също така знаех, че обича Джони и Франки, а те бяха по-алчни от него. Колкото по-лоши неща вършеха, толкова по-лесно им се струваше да продължат. Умолявах Нейт да скъса с тях, но той твърдеше, че са му братя и щял да даде и живота си за тях. В края на краищата мисля, че направи точно това.

— Според вас никакъв шанс ли няма да е оцелял след бягството?
— попита Кайла. — Не е ли възможно да е доплувал до брега?

— О, не! — Ако беше... ами вярвам, че щях да зная. Безумно се надявах на чудо, но мина време — тя сви безпомощно рамене. — Рано или късно надеждите угасват.

— Може би на никого не се е обадил — предположи Ник. — Не е искал да рискува отново да го заловят.

— Аз щях да зная — каза Ан-Мари, този път много по-твърдо.

— Още не сте отговорили на моя въпрос — настоя Кайла. — Имате ли представа какво е станало с часовника на Нейт?

Ан-Мари се подвоуми отново.

— Наистина ли е важно?

— Да — отвърна Кайла. — Ако е у вас, който го търси, ще ви открие. Освен това той не е добър човек. Не зная докъде ще стигне, за да го вземе, и дали би посегнал на някого. Той е измамник, крадец с много дълго досие. Знае, че часовниците ще го отведат до съкровището, в това сме сигурни. А както сама отбелязахте, алчността подтиква хората към ужасни постъпки.

Възрастната жена я загледа, преценявайки я.

— Добре. Ще отговоря на въпроса ви. Нейт ми даде часовника, преди да го залови полицията. Искал да имам нещо от него, което винаги да нося със себе си, и макар да не можем да бъдем заедно, ще бъдем свързани.

Кайла усети тръпка на възбуда. Историята на Ан-Мари беше съвсем сходна с тази на баба й.

— Нейт каза, че един ден ще се върне и ще си го вземе. Това, разбира се, не се случи. Години по-късно подарих часовника на сина си за двайсет и първия му рожден ден. Той почина миналата година само на четирийсет и осем. Загина при трагична автомобилна катастрофа. Вещите му останаха при моите внучки. Часовникът трябва да е у тях, ако не са го изгубили. Не зная. Бях забравила за този часовник.

— Можем ли да разговаряме с внучките ви? — поинтересува се Ник.

— Ще им се обадя и ще ги попитам.

— Много е важно — добави той. — И колкото е възможно по-скоро.

— Веднага ще позвъня. Ще ме извините ли? — те кимнаха и тя излезе.

— Открихме втория часовник — възкликна Кайла. — Просто не ми се вярва.

— Още не сме го открили.

— Да кажем, че сме близо, по-близо от Евън, защото той ще го търси в семейството на Нейт. Навярно дори не знае за Ан-Мари.

Ник изведнъж се намръщи. Стана, отиде до прозореца и огледа улицата. Кайла се притесни.

— Не ми казвай, че е отвън.

— Никого не виждам. Хвърлях по едно око, докато идвахме насам. Почти съм сигурен, че никой не ни следеше.

— Почти сигурен не означава абсолютно сигурен — отбеляза тя.

Той я погледна ядосано.

— Ти също можеше да поглеждаш.

— Не казвам, че щях да бъда по-внимателна. Само се тревожа. Евън като че ли е наясно къде отиваме даже преди ние да знаем.

Ник пусна пердето.

— Да, бе, същински фокусник... Хари Худини.

— Доказано лошо момче — каза Кайла. — Приляга идеално към групата на тези типове — Джони, Нейт и Франки. Точно както моята баба и дори като Ан-Мари си изгубих ума по един негодник. Виждах онова, което ми се искаше. Наистина бях оглупяла.

— Много си добра, струва ми се — каза Ник — Лесно се доверяваш.

— Може би.

— Но в края на краищата баба ти е случила със страхотен мъж. И Ан-Мари е имала късмет. Мъжете отиват в затвора и загиват при опит за бягство. Жените си уреждат живота и го изживяват в охолство.

— Всичко е по местата си — съгласи се Кайла. — Доброто тържествува над злото... докато в картинката не се появява Евън.

Питам се Уил ли го е запалил, като му е казал за златото и часовниците.

— Възможно е. Бил е заедно с момчетата в затвора. Вероятно знае толкова, колкото и всеки останал жив.

В това време Ан-Мари се върна.

— Успях да говоря с моята внучка Лайза — каза тя. — Спомни си, че е виждала часовника измежду нещата на баща си, но отиваше на работа и чак довечера ще провери.

— Можем ли да я посетим и да разговаряме с нея? — попита Ник.

— Съобщих ѝ имената ви и тя ми поръча да ви дам телефонния ѝ номер. Ако ѝ се обадите в десет тази вечер, ще я намерите вкъщи.

— А къде живее? — попита Кайла.

— О, извинявайте. Живее в Рино и работи в един от големите хотели, „Мелничката за черен пипер“. Раздава картите на блекджек. Казва се Лайза Палмър. Синът ми се премести със семейството си там преди години. Харесваше му пустинята. — Ан-Мари подаде на Кайла записания на листче телефонен номер. — Казах ѝ, че ще ѝ бъде благодарна, ако ви покаже часовника. Но ако иска да го запази, трябва да го прибере в банков сейф. Още тъгува за баща си и не иска да се раздели с вещите му. Не мога да ѝ разкажа цялата история на часовника. Не бих желала да забърквам никой от моето семейство. Те не знаят за моята връзка с Нейт. Ще ви бъде много признателна, ако нищо не споменавате. Съгласих се да ви помогна, защото не искам нищо лошо да се случи на моите момичета.

— Разбирам — успокои я Кайла. — А случайно отваряли ли сте часовника?

Ан-Мари се изненада от въпроса.

— Разбира се, че съм го отваряла, за да видя колко е часът.

— Не, имам предвид, че в корпуса му е вградено легло, където се крие малко ключе.

— Не, подобно нещо не съм забелязала.

Кайла я изгледа, за да се убеди, че казва истината.

— Благодаря ви, че ни отделихте време.

— Знаете ли, все още чувам гласа на Нейт: „Никога пред никого не казвай, че моят часовник е у теб.“ Дано да съм постъпила правилно.

— Не се съмнявайте — каза убедително Ник.

Но възрастната жена не изглеждаше убедена.

— Надявам се, че е така. Нейт ми вярваше, а аз наруших обещанието си.

— Ти ми обеща — каза Дейна. — Не удържа на думата си.

Шарлот се вгледа в някогашната си приятелка, безкрайно изненадана да свари Дейна пред вратата си.

— Налага се да разговаряме — добави Дейна и влезе в къщата, без да чака покана.

— Доколкото си спомням, каза, че няма за какво да разговаряме — отговори Шарлот, объркана и притеснена от внезапното желание на Дейна.

— Затвори вратата.

Шарлот затвори. Помежду им винаги е било така — Дейна нарежда какво да правят, а тя изпълнява. Следваха тази схема на поведение от десетилетия. Беше доста стара, за да се подчинява, но все пак бе любопитна.

— Ходила си при Елизабет — каза гостенката.

— Откъде разбра?

— Тя ми се обади. Попита ме дали Нейт е дал часовника на мен или на онова момиче, дето смятал, че е по-добро от мен. — Дейна отметна глава с израз на безкрайно възмущение. — Защо създаваш интриги?

— Защото един тип открадна часовника на Джони, казах ти.

— Ако Нейт е дал своя часовник на оная тъпачка, ще го убия.

— Той вече е умрял — припомни ѝ Шарлот. — Или не е?

В очите на Дейна се мярна мигновено колебание, което не се хареса на другата жена.

— Ами да. Беше грешка на езика. Така мразя оная Ан-Мари. Нейт говореше за нея, сякаш е светица, някаква тъпа девственица, която била по-добра от нас. Не беше по-добра. Просто беше извадила късмет. Имаше богати родители.

— По-добра беше от нас — обади се Шарлот. — Ние вършехме някои лоши неща, Дейна. Мъчех се да ги забравя, но последните няколко дни върнаха всичките ми спомени. Страхувам се, че внучката

ми ще изрови всички мои тайни и ще ме намрази. Вече е потресена, защото се наложи...

— Да ѝ кажеш за Джони ли? — попита Дейна.

Шарлот кимна и срещна втренчения ѝ красноречив поглед. Дейна знаеше, че Джони е бащата на нейното дете.

— Не биваше да ѝ казваш.

— Наложил се. Помислих си, че ще го научи от някой друг.

— Имаш предвид мен — Дейна я погледна намръщено. — Щях да ѝ кажа само в краен случай. Например, ако трябва да защитя децата си, семейството си... от теб.

— Не съм нарушила обещанието си — заоправдава се Шарлот. — Нищо не съм казала на Елизабет. Попитах я единствено за часовника на Нейт. Тогава тя спомена Ан-Мари и това беше.

— Изобщо не е трябвало да търсиш Елизабет. Сега тя разпитва за часовниците.

— Нямах друг избор. Постоянно тормозят внучката ми, преследват я. Разбили са и са претърсили къщата ѝ.

— Не казвай нищо повече — предупреди я Дейна.

— Няма. Но научих някои интересни новини от Елизабет. Притежавала си три клуба. Как, за бога, за богатя толкова, Дейна?

Дейна ѝ се усмихна цинично.

— Защо направо не ме попиташ дали съм намерила златните монети?

— Мина ми през ума, че все отнякъде си взела пари.

— Може би умея интелигентно да инвестирам или имам крайно сериозен мотив. Не съм се радвала на този лукс да имам богат съпруг през всичките тези години, Шърли. Бях самотна майка, която отглеждаше три деца. Бащите им никога не се завъртаха достатъчно дълго, за да ги осъдя за издръжка. Но всъщност нямах нужда от тях. Справих се сама. Синовете ми Джейкъб, Албърт и Доналд управляват моите клубове. Бива ги и всяка година печалбите ни растат.

— Радвам се за теб.

Не разбра откъде Дейна е намерила първоначалните средства, но ѝ беше ясно, че някогашната ѝ приятелка повече нищо няма да каже.

— Няма да допусна някой да се меси в живота ми след толкова много години — заплаши я Дейна. — Така че спри да говориш, Шърли. Престани да дрънкаш за старите ни дружки и да ни докараш

някоя беля. Преживяхме чудесно петдесетгодишно мълчание. Защо да не прибавим още някоя година.

13

На Кайла не ѝ се вярваше, че вече пътува към Рино. Бяха търсили внучката на Ан-Мари няколко пъти, но се включваше само телефонният секретар, тъй като тя очевидно беше на работа. Ник, нетърпелив както обикновено, предложи да тръгнат за Рино. По този начин щяха направо да се запознаят с Лайза Палмър и да проверят наистина ли часовникът е у нея.

Четири часа прекосяваха планината Сиера Невада и Кайла си спомни за своето импулсивно сватбено пътешествие до езерото Тахо, което беше само на трийсет минути път от Рино. Досега в Невада не ѝ бе провървяло особено. Надяваше се това пътешествие да е по-успешно от последното.

Напуснаха магистралата при Вирджиния Стрийт и навлязоха в центъра на града. Минаха покрай най-различна казина — „Цирк“, „Елдorado“ „Сребърно завещание“. Градът възникнал по време на златната треска, когато били открити залежи на злато близо до селището Вирджиния и на сребро до Камсток Лоуд. Посетителите на Рино вече не залагаха на златото в планините или потоците, а търсеха късмета си на игралните маси. И Кайла се надяваше на късмет с Лайза Палмър.

Когато влязоха в хотел — казино „Мелничката за черен пипер“, все едно пристъпиха в друг свят, свят на розови, сини и зелени неонов светлини, ниски тавани, безброй огледала, гъст цигарен дим, врява, подрънкване на звънчета и подсвирквания. Кайла се спря, за да привикнат очите ѝ към светлината. Игралните автомати бяха почти недостъпни от скупчилите се туристи. Погледът ѝ бе привлечен от рус мъж, застанал с гръб пред един от тях. Нещо познато имаше в стойката му.

Евън ли беше? Предположението я порази. Нима по някакъв начин беше успял да ги проследи дотук?

— Какво има? — попита Ник, доловил напрежението ѝ.

— Онзи мъж. — Тя кимна към автоматите. — Не е ли... — тя замлъкна, когато мъжът се обърна и тя видя лицето му. Мина покрай нея, недоумяващо усмихнат, тъй като тя го бе зяпнала, и отмина, подсвирквайки доволно. — За секунда ми се стори, че е Евън.

— Отваряй си очите. Ела да отидем при масите за блекджек. Може би ще успеем веднага да говорим с Лайза.

Спряха до първата маса и попитаха момичето, което раздаваше картите, дали Лайза Палмър е на работа. Била в почивка за вечеря и щяла да се върне след около час. Разочаровани, че не я откриха, решиха да се регистрират в хотела и да оставят багажа си. Стаята им беше на деветия етаж в дъното на дългия коридор. Кайла беше взела само най-необходимото, затова не си даде труда да вади и подрежда. Приблужи се до прозореца и се загледа навън. Виждаше с километри надалеч. Рино всъщност бе неприветлив, пращен град насред пустинята, заобиколен от каменисти, ниски могили. Докъдето стигаше погледът, друго не се виждаше. Единствените ярко осветени места бяха казината, предлагащи забавления. Извърна очи към грамадната спалня и си представи в детайли забавленията, на които тя и Ник биха могли да се отдадат по-късно.

Все някога трябваше да размисли какво всъщност става помежду им, но сега не беше подходящият момент. Забеляза, че той я наблюдава от другата страна на леглото, и внезапно атмосферата помежду им се нажежи.

— Ако веднага не излезем, много дълго няма да можем да се откъснем оттук — изрече той провлачено, а погледът му обхождаше тялото ѝ.

— Много си самонадеян — подразни го тя. — Наистина ли мислиш, че ще издържиш часове?

— Защо не пробваш?

— Ти винаги много бързо и достойно приемаш предизвикателствата — тя спря очи върху една забележителна част от анатомията му. — С най-различни средства.

— Присмиваш ли ми се? — попита той с иронична усмивка. — Виж какво направи с мен!

— И още мога да направя, ако не беше толкова далеч.

— Това е поправимо.

— Но — вдигна тя ръка, — аз съм гладна, така че нека, преди да говорим с Лайза, да видим какво предлага студеният бюфет.

— И след като ме изкуши, искаш да ям?

— Не се притеснявай, ще оживееш — разсмя се тя. — Само не се тъпчи със стриди. Ще те подлудят.

Той я хвана за ръка, когато тръгнаха.

— Ти вече ме подлуди, Кайла. И го знаеш, нали?

Неочаквано безгрижната закачливост отстъпи място на нещо много по-сериозно и много по-опасно.

— Ник... — всъщност тя не знаеше дори какво иска да каже. Не знаеше и какво са един за друг... и дали изобщо ѝ е потребна подобна взаимност, когато хората означават нещо един за друг. Имаха нужда от време, за да го разберат, време, с което не разполагаха.

— Да вървим да хапнем — каза Ник рязко.

На излизане от стаята тя почувства, че току-що е предизвикала нещо важно.

Час по-късно на Кайла и през ум не ѝ минаваше за Ник или Евън. Само се чудеше как успя да погълне толкова много храна.

— Ще се пръсна — изсумтя тя. — Тези студени бюфети трябва да бъдат обявени за незаконни. Толкова изкушения предлагат — тя се облегна назад и поглади корема си.

— Нека да ти е за урок. Мисля, че опита от всичко, което се предлага — каза Ник.

Тя с удоволствие долови отново закачливата нотка в гласа му.

— Не е много джентълменско да го изтъкваш — каза тя, — особено след като ти не преяде.

Той се ухили.

— Поне сме сигурни, че не сме пропилили парите си — той погледна часовника си. — Вече е осем. Дано Лайза да се е върнала.

— Дано — повтори тя като ехо.

Погледът ѝ попадна на мъж, седнал в срещуположния край на ресторанта. Беше облечен със спортно сако, бяла риза и тъмни панталони. Имаше черна мазна коса и груба физиономия на махмурлия. Очите му бяха изцъклени, сякаш е преуморен, пиян или дрогиран. Би отдала вида му на неуспех в хазарта, но той я зяпаше,

като че ли... я ненавиждаше. Отне ѝ минута, за да го осъзнае. Как би могъл да я ненавижда? Та той не я познаваше! Когато се усети, че тя също се е вгледала в него, бързо отмести поглед.

— Какво има? — попита Ник. — Кой е този тип?

— Не зная — тя наблюдаваше мъжа, докато той остави няколко банкноти на масата, стана и си отиде. — Стори ми се, че съм го виждала. Беше на паркинга — този факт имаше ли някакво значение? И да е бил на паркинга, какво от това? Но от начина, по който я изгледа, косата ѝ настръхна. — Беше се вторачил в мен, като че ли не ме харесва особено.

— Да не би да си въобразяваш, че е зяпал теб?

Кайла се огледа.

— А кой друг? В този край на ресторанта сме сами с теб.

Ник направи жест към входа за игралния салон зад тях.

— Може и някой там да е бил застанал. Предположението бе разумно.

— Вярно е, че имам пристъпи на параноя.

— Не, ти не си параноичка, но не бива да пренебрегваме дори дребни случки, които ни правят впечатление. Макар че този човек наистина не го познавам.

— А всъщност нас ни преследва Евън — отбеляза тя.

— И в това не сме сигурни. Възможно е да има съучастник.

— Наистина. Както и да е, мъжът си отиде, така че въпросът е спорен.

— В момента. Но веднага ми кажи, ако пак го забележиш.

Ник извади портфейла си, остави бакшиш и тогава се запътиха към казиното. Почти веднага попаднаха на Лайза Палмър. Беше единствената жена, която раздаваше карти за блекджек.

— Бихте ли ни отделили минута? — попита Ник.

— Ако имате да ми казвате нещо, ще ви изслушам, докато играете — отвърна равнодушно тя.

Седнаха на масата и Ник ѝ подаде петдесет долара. Тя плъзна към тях купчинка чипове, от които половината той бутна към Кайла.

— Не съм много по картите — прошепна тя.

— Ще изиграем само едно раздаване.

Лайза раздаде картите. На Кайла ѝ дойдоха десетка и четворка. Четиринайсет. По-нататък не знаеше какво да прави. Падна ѝ се слаба

ръка. Реши да изтегли още една карта. Беше деветка... двајсет и пет. Загуби. Ник държеше двајсетица. Лайза изтегли седемнайсетица.

— Хей, печелиш — каза Кайла. — Изглежда тази вечер ти си късметлията.

— Дано!

Имаше още двама мъже на масата, които се отказаха да играят, и Ник и Кайла останаха насаме с Лайза.

— Днес говорихме с баба ви — обърна се Ник към Лайза, докато тя раздаваше друга ръка. — Ние сме хората, които се интересуват от часовника.

— О! — възкликна тя изненадано. — Разбрах, че ще ми се обадите по-късно.

— Решихме направо да дойдем.

— Озадачена съм. Обадох се на сестра си, след като говорих с баба, и тя ми съобщи, че идвал някакъв мъж, който също питал за часовника. Представил се за търговец на антикварни вещи. Много странно.

Кайла се стресна.

— Разбрахте ли как е изглеждал? Висок, рус, хубавец ли е бил?

— Точно същото ми каза моята сестра Бет. Ценен ли е този часовник? Защото със сестра ми бихме могли да се поразпуснем.

— Възможно е — отговори Ник. — А сестра ви дала ли му го е?

— Не, но продължавайте играта, иначе ще ми навлечете неприятности.

Те изиграха още една ръка. Кайла заложи на тринайсет, но изтегли деветка. Двајсет и две. Дилърът спечели с осемнайсет.

— Сестра ми не знае къде е часовникът, слава богу — продължи Лайза. — Иначе щеше да му го даде. Много, много не се замисля. Ако наистина е ценен, искам да го продам изгодно.

— Значи знаете къде е часовникът? — попита Кайла.

— Разбира се, в скрина в спалнята ми.

Кайла си отдъхна, че все пак някъде е скрит.

— Добре сте постъпили. Мъжът, с когото сестра ви е говорила, е изкусен лъжец и по всяка вероятност няма да се усетите кога ще ви открадне часовника, без да ви плати и цент.

— Сигурно наистина струва нещо, след като такъв измамник го търси.

Лайза отново раздаде карти и те послушно обявиха залозите си и изиграха още един тур.

— В колко часа приключвате? — попита Кайла. — Бихме искали повече да поговорим. Случайно да знаете дали има надпис върху капачето?

— Да, има. Там е гравирано: „До деня“. Винаги ми е било чудно какво означава. Смяната ми е до десет часа. Ако се срещнем на рецепцията, ще го обсъдим по-подробно.

— А сестра ви? Удобно ли е веднага да се видим с нея?

— Тя е на работа. А и не ми се ще да ми рови в скрина.

— Тогава ще ви чакаме в десет часа — каза Кайла.

Станаха от масата и се отдалечиха, а в това време други трима мъже седнаха да играят.

— Часовникът е у нея — каза Кайла, когато минаваха през фойето. — Имаме резултат.

— Не ми харесва, че Евън се е добрал преди нас — каза мрачно Ник.

— Няма да успее бързо да открие часовника, ако тя го е скрила.

— Не зная, Кайла. Тревожа се. Искаше ми се да не се бавим цели два часа, докато я чакаме — каза той недоволено. — Много време е. Ще звънна на Джей Ти. Може би ще му хрумне някоя идея или ще ни даде адрес.

Спряха се, за да се обади Ник.

— Не отговаря — измърмори той. — Здравсти, Джей Ти, Ник се обажда. Открихме у кого е един от другите часовници, но Евън ни е изпреварил. Собственицата се казва Лайза Палмър. Раздава карти на блекджек в казиното на хотел „Мелничката за черен пипер“ в Рино. Ние сме тук. Часовникът е в дома ѝ. Ще се срещнем с нея в десет часа. Ще чакам веднага да ми се обадиш, щом чуеш съобщението.

— Ще чакаме — обади се Кайла, когато той затвори телефона.

Преди Ник да ѝ отговори, нейният зазвъня. Много рядко я търсеха по този телефон. Номерът не ѝ беше познат и тя се обади:

— Ало!

— Здравсти, сладурче, как я караш?

Тя зяпна, изненадана от този толкова познат мъжки глас.

— Не знаеш ли, че с четиринайсет не се печели — продължи Евън. — Това е залог за лапнишаран. Нищо ли не научи от мен, Кайла?

Сърцето ѝ лудо се разтуптя, по лицето ѝ изби пот.

— Откъде разбра как съм играла? — Огледа се, убедена, че Евън е наблизил. На озадачения поглед на Ник отговори беззвучно: — Евън.

— Аз зная всичко — отговори Евън. — А между другото умело водиш към часовника. Кой ти каза... баба ти ли?

— Не разбирам за какво намекваш. С Ник просто решихме да се поразходим.

— Меден месец, който ти така и не получи, нали, сладка моя?

От тази забележка кръвта ѝ кипна.

— Дяволите да те вземат, Евън. Свиня такава!

— Не ме наричаше така, когато ние...

Тя прекъсна линията, като рязко натисна бутона.

— Какво каза той? — попита Ник.

— Беше отвратителен — отвърна тя. — Толкова жесток! Повече не бих могла да разговарям с него.

— Кайла, какво каза той? — повтори Ник.

— Каза, че много умело сме го завели до часовника. Той е тук, Ник. Наблюдава ни. Той е навсякъде. Знаеше с какви карти съм играла. Няма да го открия. Няма да се спася от него. Не издържам. Отказвам се — тя се оглеждаше обезумяла от отчаяние, че не може да се измъкне от капана, в който бе уловена. — Трябва да прекъсна за малко надбягването.

— Добре, ще прекъснем.

— Не, говоря за себе си. Имам нужда от въздух. Имам нужда да остана сама.

Тя се обърна и тръгна към изхода, който отвеждаше в градината с басейна. Нощният въздух бе свеж и ѝ поддейства успокояващо. Заобиколи басейна и се озова до водоскок, който се изливаше върху красива скална грамада. Ромоленето на водата я успокои. Тишината бе благословена. След шумната бъркотия в казиното и вбесяващото обаждане на Евън чувстваше необходимост от миг спокойствие за преоценка.

Както изглежда, Ник би могъл да я обикаля, без да си поема дъх, но това бе извън нейните възможности. Толкова много неща се случиха, при това едно след друго. Чувстваше се като хамстер, който тича колкото му държат крачката в колелото, но доникъде не стига. А решетките на клетката все повече я притискаха.

Изведнъж чу изохкване и глух звук от сгромоляване и се извърна. По пътеката мъждееха само няколко лампи. Около храстите и дърветата внезапно пропълзяха тъмни сенки и тя осъзна колко е усамотено.

— Ник — извика. Дали не я беше последвал в градината, но на разстояние, за да ѝ даде пространството, за което го бе помолила. — Ник, ти ли си?

Не получи отговор. Тревожно се оглеждаше, докато вървеше към вратата. И тъй като не виждаше къде стъпва, едва не падна върху Ник. Ахна стреснато. Беше се проснал на тревата по лице и беше в безсъзнание.

— О, Господи! — възкликна ужасено. И преди да успее да коленичи до него, една ръка я хвана за врата и я притисна към яко мъжко тяло. Тя се опита да се извие, за да види кой я бе сграбчил, но не можа да помръдне. Мъжът беше силен. Тя риташе, опитваше се да се отскубне, опитваше се да си спомни какво бе научила в курса по самозащита.

— Къде е предметът? — изръмжа мъжът в ухото ѝ. — Къде е часовникът?

— Нне е у мен.

— Лъжеш — той стисна още по-здраво шията ѝ, с което ѝ показва, че ще я удуши.

— Не е у мен — повтори тя. — Евън го взе от мен. Този, за когото се омъжих на езерото Тахо, го взе. У него е. Кълна се.

— У кого е другият часовник? У кого? — попита той разгневен, изгубил търпение. — У момичето, с което говорихте ли?

Тя го задърпа за ръката, за да охлаби хватката му, но напразно.

— Не зная.

Вратата към казиното се отвори и една млада двойка излезе. Мъжът зад нея я бутна и тя падна на колене. Огледа се, за да види нападателя си, но от него нямаше и следа. Бе изчезнал така ненадейно, както се бе появил. Двойката тръгна по друга пътека, без да подозира по какъв начин се бе намесила и какво бе прекратила. Тя погледна към Ник. Той се размърда.

Наведе се към него и сложи ръката си върху неговата.

— Ник, как си?

Той изпъшка и с усилие се претърколи по гръб. Тя му помогна да седне. На челото му имаше рана, която кървеше. Той изглеждаше замаян, объркан.

— Какво стана?

— Някой те е ударил.

Той я зяпна.

— Кой?

— Не зная. Нападна и мен, но някакви хора излязоха и той ме пусна.

— Евън ли?

— Не беше Евън. Гласът му беше съвсем непознат — опита се да обясни как точно се случи: — Нападна ме изотзад. Не можах да го видя. Беше много як. Стисна ме за врата. Помислих си, че ще ме удуши — престана да обяснява, когато видя, че Ник е все така замаян. — Трябва ти лекар — тя зарови в чантата си, извади кърпичка и нежно я притисна към раната му.

— Добре съм. Нуждая се само от лед — каза той и отблъсна ръката ѝ.

— Ник! Ранен си. Кървиш.

— Тъй ли, и аз забелязах. Кайла, ще ми помогнеш ли да се изправя.

Тя му помогна и той се хвана за нея.

— Стой! Спри!

— Ще те заведа в кабинета за спешни случаи.

— Не, прибираме се в стаята. Добре съм.

Виждаше, че никак не е добре, но разбра, че упорито ще го отрича. Така че той се облегна на нея и тръгнаха към входа. Влязоха и взеха асансьора до техния етаж. Слава богу, никого не срещнаха.

Тя отвори вратата и Ник се отпусна на леглото.

— Ще отида за лед — каза тя и взе купата.

— Внимавай — предупреди я той.

— Ще внимавам.

Посягайки към купата за лед, си спомни как Евън направи същия жест през първата им брачна нощ, само че той не се върна. Тази вечер бе изключено това да се повтори.

Колебанието ѝ направи впечатление на Ник.

— Да отида ли аз? — предложи той.

— Не, ти не мърдай оттук — тя нежно го спря да не става. — Автоматът за лед е точно до асансьора. Веднага се връщам. Обещавам.

Излезе от стаята и се озърна. По коридора нямаше жива душа. Отиде в края му и отвори вратата към малкото помещение, където се намираше автоматът за лед. Пълнеше купата, колкото можеше по-бързо, а сърцето ѝ биеше до пръсване. Всеки миг очакваше отново да се появи онзи, който я нападна.

Щом напълни съда, се обърна, за да излезе. И тогава вратата се отвори.

В стаичката влезе мъж. Косата му беше яркочервена. Носеше жълта хавайска риза, опъната на корема му. Държеше купа за лед. Тя си отдыхна. Не беше страшен, просто гост на хотела.

— Върви ли, хубава госпожичке? — попита той с тексаски акцент.

— Върви — отговори тя, като се опита да се промъкне край него, но той беше запречил вратата.

— Удари ли късмета тук, в Рино? — продължи той словоохотливо.

— Не особено.

— Много си сладка. Имаш ли си гадже?

— Да — веднага отговори тя, като взе да се тревожи. — Трябва да се връщам при него. Ще се отместите ли?

Той се поколеба, после отстъпи.

Като минаваше покрай него, го погледна право в очите. Сториха ѝ се познати. Но тя не го познаваше. А дали не грешеше?

— Евън? — прошепна тя.

— Сладурче, казвай ми както искаш, само ела да те черпя едно.

Тя поклати глава. Въображението ѝ погаждаше номера. Този не беше Евън. Мъжът по нищо не приличаше на Евън, само в очите може би. Отвори вратата и се запъти към тяхната стая.

Ник беше станал, когато тя влезе.

— Защо се забави? — попита той ядосано.

— Налетях на един бърбтив тип, който също беше отишъл за лед.

— На кого си налетяла?

Тя се подвоуми.

— Имаше червена коса и шкембе и по нищо не приличаше на Евън, само очите му... Не е възможно да е бил той. Беше едър и тантурест.

— Не си ли чувала за подпльнки? Отивам да проверя.

— Не, никъде няма да ходиш — каза тя, като го погали по страната. — Имаш нужда от лед и спокойствие. Не беше Евън. Ако беше той, мисля, че щеше да каже много повече от онова, което каза. Сигурна съм, че съм си въобразила. Тези дни постоянно ми се привижда Евън.

— Знаеш, че обича да се маскира.

— Не беше той.

Ник като че ли не ѝ вярваше и стана, но се олюля и трябваше да седне.

— Може би ще проверя след малко — измърмори той.

— Да, разбира се — Кайла донесе от банята кърпа, уви в нея лед и я подаде на Ник. Той я постави на главата си с гримаса. — Боли те, нали? — каза тя състрадателно.

— Ще мине.

— Искаш ли да си сложиш и на челото? Паднал си по лице. Добре че е било върху тревата, а не върху павираната алея — седна на леглото до него. — Съжалявам, че хукнах навън. Това никога нямаше да се случи, ако не се бях паникьосала. Искях само да глътна малко чист въздух.

— Знаех, че не трябва да те пускам. Затова тръгнах след теб. Разкажи ми за мъжа, който те нападна.

Ник се изтегна на леглото, подпрян на възглавниците.

— Не го видях в лице. Но той ме попита къде е часовникът и дали е у мен.

Ник я погледна озадачено.

— Значи смята, че часовникът е у теб. Чудя се кой часовник е имал предвид.

— Попита ме също така дали един от другите часовници не е у момичето, с което разговарях. Отговорих му, че не зная. После в градината излязоха някакви хора и той ме пусна. Кой е той? Струва ми се, че не работи за Евън.

— И на мен така ми се струва.

— Питам се, Евън знае ли за него — измърмори тя.

— Взе да става съвсем объркано.

— И още повече ще става — каза Ник и затвори очи.

Тя дълго гледа лицето му. На челото му излезе лилавосиня цицина. Но удареното не го загрозяваше. „Красив е — помисли си тя,

— кожа със слънчев загар, тъмнокестенява гъста коса, дълги черни мигли, челюст, изразяваща сила, и устни, идеални за целувки.“ Прииска ѝ се да очертае с пръсти линията на тези устни, но се опомни. Ник имаше нужда от почивка.

За съжаление, когато отмести поглед от лицето му, очите ѝ взеха да обхождат изпънатото му тяло, широките рамене и гърди. Повече от всичко обичаше да ги милва. Чудесно, този път наистина трябваше да удари спирачки. Да си представя голото тяло на Ник не беше разумно прекарване на времето.

И все пак не беше лесно да откъсне очите си от този мъж. Беше свързан с нея, със сърцето и ума ѝ, бе влязъл под кожата ѝ. Цял ден можеше да го съзерцава, да го гали, целува, да прави любов с него и никога нямаше да се насити.

— Кайла!

Тя се стресна.

Той отвори едно око.

— Какво правиш?

— Седя и си мисля.

— За какво?

За нищо на света не би си признала.

— За какво ли не — излъга тя. — Трябва да почиваш, но, може би, без да заспиваш. Възможно е да имаш мозъчно сътресение. Искат ми се да повикаме лекар. В хотела не може да няма лекар.

— Добре съм, само главата ме боли. Да ти се намира аспириин?

— Мисля, че имам — бръкна в чантата си и извади опаковка аспириин. — Ще донеса вода.

Отвлече вниманието си и от това ѝ олекна. Ник изпи хапчето и потупа мястото до себе си.

— Седни. След няколко минути ще ми мине.

— Страхувам се, че ще ти трябва доста повече време, за да се възстановиш.

— В десет трябва да се срещнем с Лайза.

Кайла погледна часовника си.

— Имаме още около час, но ми се струва, че ти няма да си в състояние никъде да ходиш.

— Ще отидем. Само да престане тази пулсираща болка в слепоочията.

— Аспиринът ще свърши работа.

— Дано.

Той затвори очи и след малко тя реши, че се е унесъл. Понечи да се изправи, за да седне до прозореца, а той спокойно да поспи, но Ник улови ръката ѝ.

— Остани — каза и отвори очи. — Само така... стой до мен.

Погледът му изразяваше нещо, което не би изрекъл на глас и което я трогна. Ник беше много твърд човек. Ненавиждаше проявите на слабост.

— Готово.

Тя се опъна до него. Той пъкна ръката си под раменете ѝ и я притисна към себе си. Тя сложи глава на гърдите му и въздъхна с чувството, че се е настанила точно там, където ѝ е мястото. Затвори очи и се опита да се отпусне. Оказа се изненадващо лесно. В прегръдката на Ник напрежението се стопи. Усети се защитена и това бе последната ѝ мисъл, преди рязко да се пробуди от телефонния звън.

Погледна часовника. Беше два часът през нощта, а телефонът на Ник не преставаше да звъни. Размърда се, но осъзна, че двамата с Ник се бяха оплели напълно. Едната му ръка обгръщаше талията ѝ, с краката си беше вкопчил нейните, сякаш се е страхувал тя да не стане, без той да усети.

Кайла нежно го побутна.

— Ник, събуди се.

Той примигна сънено.

— Ммм — измърмори и я целуна.

Кайла отвори уста да каже „не“, но не успя, тъй като той продължи да я целува все по-бурно и прогони всяка дума, включваща „не“, от съзнанието ѝ. Прегърна го и го придърпа върху себе си, наслаждавайки се на допира на неговите гърди до нейните, на бедрата му между нейните.

Пъкна ръка под ризата му и го замилва. Той изстена и след секунда съблече ризата си. Ясното съзнание измести съня.

Той докосна устните ѝ, погали брадичката ѝ, после гърдите ѝ. Тя го прегърна през тила и отново го притисна към себе си. Устните му тъкмо се приближаваха до нейните, когато телефонът зазвъня. Тя внезапно се досети какво я бе събудило.

— Телефонът ти — каза Кайла.

Ник погледна към нея, после към телефона на нощното шкафче.

— Посред нощ никога не идват добри новини.

— По-добре се обади.

Той взе телефона.

— Ало.

След миг го чу как ахна.

— Моля? Сериозно ли говориш?

Кайла седна в леглото. Ник се бе вцепенил и стиснал устни.

— Да, разбрах.

Затвори телефона и го хвърли на шкафчето до леглото.

— Какво има? — попита тя нетърпеливо. — Кой се обади?

— Джей Ти — Ник се обърна към нея. — Лайза Палмър е била нападната, когато се е прибирала къщи. В болница е. Джей Ти каза, че жилището ѝ е претърсено. Повече от сигурно е, че часовникът е изчезнал.

Кайла притисна ръка към устата си.

— О, Господи! Трябваше да се видим с нея в десет, а сме заспали и не отидохме. — Отне ѝ минута да дойде на себе си. — Как е тя? Ще се оправи ли?

— Била в безсъзнание, обясни ми Джей Ти. По всяка вероятност някой я е блъснал по стълбите.

— Как мислиш, дали е същият тип, който те удари?

— Или е той, или Евън. И двамата са в Рино.

— Не мога да повярвам. Където и да отидем, носим беди след себе си.

— Джей Ти ще ни потърси тук на сутринта. Нареди да не излизаме. Да не говорим с никого. Рутинни изисквания.

Кайла се сгуши смразена.

— Горкото момиче. Ние сме виновни, Ник. Ние я открихме и доведохме разбойниците право при нея. И тя пострада. Чувствам се ужасно.

Ник седна до нея и се подпря на възглавниците.

— Евън бе посетил дома на Лайза, преди да дойдем. Не си ли спомняш?

— Наистина. Беше я открил преди нас. Чудя се как.

— Кой знае? В края на краищата часовникът по всяка вероятност е изчезнал. Два са откраднати, остава един.

— Часовникът на Франки. — Тя легна до него. — Всеки път, щом се срещнем с някого, раняват човека. Не зная как да продължим да търсим, без да носим беди. Отчаяна съм, Ник.

— Аз също. — Той се подпря на лакът. — Да не бях се обаждал... по много причини.

Тя почувства как страните ѝ се изчервяват от погледа му.

— Моментът отмина, Ник.

— Знаех си, че така ще кажеш. Още съм замаян. Всъщност какво се случи? Спомням си само, че се добрахме до стаята и аз затворих за малко очи.

— И сме заспали. Следващият ми спомен е, че ти ме целуваш — каза тя.

— Вярно ли? А пък аз си помислих, че ти ме целуваш — отвърна той с хитро изражение, докато се наместваше по-близо до нея.

Той сложи глава върху корема ѝ, а пръстите му я изгаряха през тениската.

— Спомням си, че си помислих колко много обичам да се събуждам до теб. Толкова си мека, топла — шептеше той и я галеше по корема.

Тя го хвана за китката.

— Импровизираш в момента.

Той се усмихна, но очите му останаха сериозни.

— Искам да се любим, Кайла. За мен моментът не е преминал.

— Ранен си, Ник. Идеята ти не е добра.

— Не си ли чувала за целувка на шега? — попита той ухилено.

— Струва ми се, че съвсем не на шега искаш да ме целуваш.

— Ти си умна жена.

— Наистина ли? — попита тя с въздишка и отмести кичур от нараненото му чело. Този жест ѝ напомни, че Ник можеше да бъде убит, както и тя. — Чувствам се несигурна като на неизследвана територия.

— Аз също — каза той — и нямам предвид Евън, часовници или златни монети.

Сърцето ѝ замря от красноречивия му поглед.

— А мен ли? — попита тя изненадана.

— Да, теб. Караш ме да копнея...

Не се доизказа и тя нетърпеливо го подкани:

— Карам те да копнееш за какво?

Той поклати глава.

— Не бива да говорим точно сега. Възможно е да имам мозъчно сътресение и да не мисля ясно. Как да съм сигурен какво ще кажа?

Тя сви вежди.

— Това е най-голямото шикалкавене, което съм чувала. Не можеш да започнеш подобно изречение и ей така да го прекъснеш.

— Достатъчно по този въпрос — погали лицето ѝ и я целуна още веднъж. — Лека нощ.

— Нима ще заспиш? — изненада се тя, когато той се претърколи по гръб. Въобрази си, че едната целувка ще повлече други.

— Каза ми да почивам — отвърна той и затвори очи. — Ако промениш мнението си, потупай ме по рамото.

Видя как се сдържа да не се разсмее и разбра, че се забавлява да я дразни. Освен да мине в нападение, друго не ѝ остана. Плъзна ръка по гърдите му, по корема и замря върху онази част, получила светкавична ерекция.

— Ох, Кайла, това не е рамото ми — промърмори той.

Тя се разсмя.

— Усещам. Ник, промених мнението си.

Ако главата му не пулсираше от болка, щеше да се чувства страхотно, си помисли Ник, когато се събуди, прегърнал нежното, чувствено, голо тяло на Кайла, с лице заровено в косата ѝ. С никоя жена не бе изпитвал нещо подобно, прилично на химическа реакция, и толкова пълноценно удовлетворение. Когато беше с нея, светът ставаше смислен. Господи, прозвуча лигаво сантиментално, като във филм на „Холмарк“. А беше само секс. Наслаждаваха се един на друг. Физическо привличане.

Може би имаше и нещо, пробудено в душата. Съвсем мъничко.

Може би и някакви чувства се появиха. Съвсем неясни.

О, по дяволите, кого заблуждаваше? Със сигурност не себе си. Харесваше Кайла. Харесваше противоречивия ѝ характер, уязвимостта ѝ, съчетана с храброст, невинност и страст, тревогата ѝ, че някой друг може да пострада. Харесваше също начина, по който се целуваше и правеше любов, радостната ѝ всеотдайност, когато го приемаше вътре

в тялото си, но най-много харесваше, когато му се усмихваше. Сърцето му буквално замираше, тялото му се изпъваше и бе готов да продължи наново.

Тя се размърда в прегръдките му, като котка се протегна чувствено срещу тялото му, от което целият изтръпна.

— Ммм — измърмори тя.

Спусна ръката си там, където бедрата се допират, и ласкаво я подразни. Помисли си, че без много усилия ще успее да предизвика по-смислен отговор от това „ммм“.

— Ник — обади се тя и вече разсънена примигна. — Часовникът верен ли е?

Той погледна през рамото ѝ.

— Предполагам.

— Трябва да ставаме. Имаме среща с Джей Ти.

— Рано е — каза той с надежда.

— Не е рано, Ник. Ако не отидем на срещата, сигурна съм, че ще дойде право тук.

— Ще закачим табелка „Не ни безпокойте“.

— Няма да стреснеш ФБР с твоята табелка. Отивам да се облека.

— Нима? Веднага ли?

Тя се смееше, докато се измъкна от ръцете му и влезе в банята, което му даде възможност да се възхити на великолепните ѝ задни части. Тя надникна през вратата.

— Разбира се, ако искаш да вземеш душ с мен, ще спестим малко време.

В този момент разбра какво още харесваше у нея... беше много съзнателна към задълженията си.

След около час влязоха в кафенето на хотела. Джей Ти бе седнал с гръб към стената и следеше вратата. Носеше джинси и кафяво кожено яке. Когато се приближиха, им кимна мрачно. Изглеждаше изморен, сякаш цяла нощ не бе спал. Беше небръснат, с кървясали очи.

— Здравсти — поздрави ги Джей Ти. — Поне вие сте цели и невредими.

— Та като стана въпрос — започна Ник, тъй като разбираше, че ще трябва да разкаже на Джей Ти за някои от другите им приключения

в Рино. — Забравих да ти спомена, че снощи някой ме нападна, а после и Кайла. Не беше Евън.

— Защо не ми каза?

— Когато ми се обади през нощта, главата ми не беше наред.

— Страхотно, е това вече минава границите.

Ник седна до Кайла.

— Какво научи?

— Лайза Палмър дойде в съзнание и каза, че някой я е блъснал по стълбите. За съжаление не го е видяла. Говорих и със сестра ѝ Бет, която потвърди, че е бил Евън, или по-точно, че я е потърсил с предложение да купи часовника.

— Лайза как е? — попита Кайла.

— Късметлийка е. Има само счупена китка и ключица. Скоро ще се оправи.

— Благодаря на Бога — каза Кайла и погледна към Ник.

Освен състрадание в очите ѝ имаше и страх. Лайза Палмър можеше да бъде убита. И двамата го знаеха.

— И друго? — попита Ник.

— Часовникът е изчезнал.

— Разбира се, че е изчезнал. Както обикновено Евън се добра преди нас.

— Защото не ми съобщихте, че ще идвате тук да търсите Лайза Палмър. Ако ми се бяхте обадили, може би пръв щях да я намеря — каза остро Джей Ти.

— Обаждахме ти се, когато пристигнахме — отвърна Ник, ядосан от забележката. И въпреки това знаеше, че Джей Ти има право. Трябваше да му позвъни в същия момент, когато разбра за съществуването на Лайза Палмър. Но не бе свикнал да моли за помощ.

— А знаеш ли кой друг се е намесил? — попита Кайла, прекъсвайки напрегнатото мълчание. — Мъжът, който ме сграбчи, бе по-нисък от Евън, но сякаш по-едър и мускулест. Усещах ръката около врата ми по-дебела и по-силна. Да бях видяла лицето му!

Стомахът на Ник се преобърна при мисълта, че Кайла е била душена, докато е бил в безсъзнание. Беше оплескал работата. Такава грешка повече нямаше да допусне. Трябваше да я опази. И двамата трябваше да опази.

— Това не ми помага особено — отговори Джей Ти, — но мога да проуча измамниците около Евън, за да разбера дали някой бивш затворник не му помага. По принцип Евън работи сам. Открихме пръстови отпечатащи в къщата на госпожица Палмър. Ще ги проверим в нашата база данни да видим дали ще успеем да идентифицираме третия отбор. А междувременно стана ли ви ясно, че не вие преследвате Евън, а той ви използва, за да се добере до часовниците?

— Естествено, че ни стана ясно — отговори троснато Ник. — Но ако имаш по-добър план, не съм го чул. От години си по петите на Евън, но не успяваш да го заловиш.

— Това беше нечестен удар.

— Само ти казвам как го виждам аз — каза Ник.

— Ник — предупреди го Кайла, — на една и съща страна сме.

Погледът на Джей Ти не трепна. Той се приведе напред.

— Имаш право, Ник. Допуснах грешки и ги допуснах, като действах по същия начин, както действаш ти сега — приемаш го лично, все едно засяга само Евън и теб или Евън и мен. Замесени са и други хора, невинни хора, които могат да пострадат, които пострадаха — поправи се той. — Вие с Кайла трябва да си отидете вкъщи и да ме оставите да си върша работата.

Ник чу какво каза Джей Ти, но не можеше да обещае, че ще стои настрана. Съгласен бе само да бъде по-внимателен.

Ник отказа Кайла да шофира на връщане от Рино. Въпреки че главата още го болеше, предпочиташе да е на кормилото. Поне можеше да се преструва, че контролира до известна степен живота си. Погледна я, когато тя извади телефона си.

— На кого ще се обаждаш?

— На баба. Искам да чуя, че е добре.

Почака известно време и изпъшка нетърпеливо.

— Не отговаря. Чудя се къде е хукнала във вторник сутрин. Доколкото си спомням, във вторник няма никакви задължения — погледна Ник тревожно. — Според теб при нея всичко наред ли е?

— Сигурен съм, че е. Ако баба ти бе на прицел, много отдавна да са я погнали.

— Аз не съм толкова сигурна, но ти благодаря, че се опитваш да ме успокоиш. Джей Ти доста ни се ядоса.

Ник сви рамене.

— Не ми пука.

— Бяхте ли добри приятели в университета? Сега не изглеждате много близки.

Ник се замисли, учуден защо му е трудно да отговори.

— Бяхме близки приятели. Запознахме се в общите спални като първокурсници, после през първата година се преместихме в един апартамент с Евън и още едно момче — Гарет Томпсън.

— Така ли? Значи е имало още някой. И той ли е в списъка на Евън?

— Не зная. Гарет също нападна Евън, но не като мен и Джей Ти. Той беше по-встрани. След фиаското на Евън Джей Ти отиде в едно студентско общежитие, а аз наех апартамент с ателие. Престанахме да се виждаме често — той се замисли. — Сигурно съм се държал дребно тогава. Бях бесен на всички, включително и на Джей Ти. Смятах, че никой не се опита да ми помогне да разоблича Евън и да спася сестра си от него. Евън ни раздели и дори след като него вече го

нямаше, ние повече не бяхме така близки. Никой от нас двамата не направи необходимата крачка.

— А Джени? Какво се случи с нея, след като Евън я рани?

— Веднага напусна университета. Върна се вкъщи. По онова време семейството ми живееше в Монтерей. Толкова много ми се сърдеше, че ми каза да не стъпвам вкъщи. И аз не ходех. Минаха години и отново се сближихме. Но подозирам, че доста дълго ме мрази. Тя никога не ме гледа в очите. Има нещо, което крие от мен.

— Тя трябва да разбере, че си постъпил така, защото си я обичал. Искал си да я защитиш.

— Според нея съм искал да разруша живота ѝ. Не ѝ харесва, когато влизам в ролята на по-големия брат или на заместник-татко, както се изразява тя. Но аз нямах избор. Когато баща ми ни напусна, майка ми се срина. Наложих се да се грижа за Джени и другата ми сестра Ди, за да не се разпадне семейството. Те не бяха признателни. Пък и аз не го направих заради тяхната признателност. Така бе редно.

— Да, разбирам — каза тя.

Той хвърли поглед към нея и видя в очите ѝ разбиране и може би уважение.

— Благодаря.

Ник намали скоростта, когато пътят започна да се вие през планината. Завоите следваха един след друг при прохода Донър, местност, трагично известна с канибализма, към който прибягнаха прекосяващите планински върхове преселници, водени от Донър. За щастие движението не беше натоварено, така че те пътуваха спокойно.

На един остър завой Ник натисна спирачките. Педалът потъна неочаквано меко и опря в пода, но скоростта не намалая. Пътят все по-стръмно се спускаше. Имаше предупредителни знаци за опасности.

— Ник, какво става? — попита Кайла и се вкопчи в страничните облегалки. — Караш твърде бързо.

— Спирачките не работят добре — отговори той с всичкото спокойствие, на което бе способен.

Чу как тя ахна.

— Какво?! Какво говориш?!

Как да ѝ каже истината? Спирачките не работеха. Някой ги беше повредил. Някой желаше смъртта им... в този миг. Но вече не ставаше

въпрос какво се е случило, а какво се случва в момента. Погледна към Кайла. Тя също го знаеше.

— Господи, Ник! Ще умрем, нали?

— Ако зависи от мен, няма.

Стисна здраво кормилото и умело шофираше, а скоростта бързо растеше. Успя да задмине автомобилите, които настигаше, и да избегне сблъсък. Натискаше безползните спирачки, сменяше скоростите. Моторът сумтеше и бръмчеше, но хондата още по-светкавично се носеше. Пътят се спускаше извънредно стръмно. Молеше се да стигнат до някоя отбивка.

Ако обърнеше наляво, щяха да се разбият в скалите, а вдясно бяха планинските пропасти, стотици метри дълбоки. С всички сили се бори, но загуби контрол над колата.

Пътят изви съвсем неочаквано. Блъснаха се в мантинелата, разхвърчаха се отломки от метала и те полетяха в пространството. Той не виждаше друго, освен синьо, синьо небе. Стори му се, че безкрайно дълго падаха. „Може би няма да боли толкова много, когато умирам“ — помисли си точно преди да се сгромолясат.

Протегна инстинктивно ръка пред Кайла, но жестът беше безсмислен. Не можеше да я защити от онова, което вече се бе случило.

Евън се върна в Сан Франциско за рекордно кратко време. „Зае“ от паркинга на „Мелничката за черен пипер“ открита спортна кола, червена и много секси. Не за пръв път си представяше колко добре ще изглежда Джени на предната седалка. Тя имаше нужда да се поотпусне, да остави красивата си кестенява коса на вятъра, да се усмихва по нейния си начин, като че ли животът е пред нея. Никакви ограничения. Никакви установени правила. Никакъв голям брат, който да ѝ внушава чувство за вина.

Джени бе единствената жена, която почти го накара да повярва, че животът може да бъде хубав. За онези няколко месеца му показа една непозната страна на света — светлата му страна. Прие го, сякаш е като всеки друг студент. Вярваше в него, както никой не бе вярвал. Тя не мислеше, че е нещастно лайно, както собствената му майка повтаряше непрестанно.

Джени го гледаше, сякаш беше нейният герой, благороден рицар, мамка му, с блестящи доспехи. Докато Ник не я подмами и обърка с лъжи, като представи всичко много по-лошо, отколкото беше. И какво като е припечелил някой долар от богатите тъпанари. Те с лекота можеха да си позволят да губят, защото после тичаха при татенцата си с дълбоки джобове, натъпкани с пари. От устата на Ник прозвуча, като че ли той е заплаха за обществото, че би посегнал на нея... неговата сладка Джени.

Не, никога не би я наранил. Прекалено дълго стоя настрана. Пазеше я от своя свят. И нямаше да я вземе отново, докато не улучи подходящия момент, за да ѝ покаже, че е най-добрият от най-добрите. Щеше да я отрупа с подаръци, да я глези. А той щеше да има семейството, за което бе достоен.

Навярно му се сърдеше заради Ник, но щеше да ѝ обясни. Ще я накара да разбере, че няма нужда от голям брат, а от него. Заедно можеха да покорят света. Ще зареже тъпия фризьорски салон, където по цял ден подстригва, а в края на дългия съботен ден заприличва на бабичка от преумора. Ще ѝ осигури педикюр, маникюр, масаж. Тя ще бъде неговата кралица. Усмихна се, когато си представи двамата.

Джени винаги много работеше. Двамата с Ник имаха подобно морално отношение към задълженията си. Наистина в момента брат ѝ не вършеше почти нищо. Беше твърде зает да му диша праха.

Ник и Кайла играха по свирката му. Кайла сигурно бе научила за Лайза Палмър от баба си. Подозираше, че дъртата курветина знае повече, отколкото казва. Инстинктът му винаги надушваше парите. Трябваше да изстиска повече сведения от Шарлот, вместо да се остави да го разсейват.

Не трябваше да се съгласява да работи с друг човек, особено с жена, която си въобразява, че командва и че е по-умна от него, като че ли това изобщо е възможно. Но засега ще остави всичко както си е. Когато тяхното споразумение повече не му е изгодно, ще го приключи.

Мобилният му телефон зазвъня и той отговори с една дума:

— Какво?

— Взе ли го?

— Съмняваш ли се?

— Не мога да повярвам, че е бил у нея.

— А аз не мога да повярвам, че загубих две седмици със семейството на Нейт. Идеята беше твоя.

— Още не си свършил — напомни му тя. — Вече се намират и други, които са се досетили. Тази дърта курва Шарлот се е раздрънкала.

— Тя не може нищо да ни направи.

— А внучката и нейното гадже?

— Няма проблем.

— Не съм съгласна. Повече от тях няма полза, Евън. Освен това те разсейват. Искам да ги премахнеш.

— Казах ти да оставиш Ник и Кайла на мен. Повече няма да ни се пречат.

— Прости ми, отче, съгреших — Шарлот коленичи в изповедалнята, като видя през решетките на прозорчето силуета на свещеника. Той очакваше тя да продължи. — Много време... — Поколеба се, преди да изрече: — Много време мина от последната ми изповед.

— И в какво съгреси? — попита той с дълбок баритонов глас, в който се долавяше мъдростта на вярата и може би на годините.

Беше научила, че монсеньор епископът ще изповядва днес, и затова дойде. А той не беше кой да е, беше природеният брат на Джони. Имаха една и съща майка и различни бащи. Маркър Серано беше със седемнайсет години по-малък от Джони и сега би трябвало да приближава седемдесетте. През последните двайсет години служеше в „Сейнт Базил“, но тя се съмняваше някой да знае, че е природен брат на Джони Бландино. Фамилните им имена бяха различни и със сигурност отношението им към житейските ценности бе различно. Никога не бе говорила с Маркър, никога не го беше търсила, за да му задава въпроси, а след като прибраха Джони в затвора, и през ум не й беше минавало.

Наистина бе загърбила миналото... досега.

— Аз излъгах — каза тя, — но преди да продължа, искам да попитам нещо. Ти ли си Маркър Серано?

Очакването й се стори безконечно.

— Защо ти е необходимо името ми? — попита той с приглушен глас.

— Защото аз съм Шарлот Кънингам. Ходех с брат ти Джони преди много години. Водили сме те на разходка в парка. Черпехме те със сладолед мока, беше любимият ти.

Свещеникът се покашля.

— Продължавай.

— Дойдох да те питам за Джони. Страхувах се да те заговоря на публично място. Мисля, че ме следят.

— Слушам — каза той.

— Джони жив ли е? Доплувал ли е до брега? Крил ли се е през всичките тези години?

— Защо ме питаш подобни неща? — отвърна той. — Беше обявен за мъртъв още тогава.

— Да, зная, но тялото му не бе намерено — пое дълбоко дъх. — Трябва да зная дали Джони стои зад това, което се случва в момента, дали не се е върнал, за да си вземе това, което смята за свое.

— Какво се случва в момента?

— Един човек открадна неговия часовник, на който той толкова много държеше. И часовниците на другите мъже... някой ги търси. Сигурна съм, че преследват изчезналите пари, както и някои други тайни на Джони.

— А ти знаеш ли другите тайни?

Шарлот се изплаши. Но все пак той беше свещеник. Можеше да му се довери, нали?

— Зная няколко — каза тя, — но се тревожа, че някой знае повече от мен, някой, който иска повече.

— Съкровището — промърмори той.

— Да — потвърди тя. — Джони много те обичаше. Помислих си, че може би ти е казал нещо, за да облекчи теб и майка ти. Помислих си още, че ако се е завърнал жив и здрав, ти ще си единственият човек, на когото би се доверил. Като свещеник щеше да запазиш тайната на неговата изповед.

— Щях да я запазя — съгласи се той.

— Можеш ли да ми кажеш дали е жив?

— Страхувам се, че не — отвърна той след кратка пауза. — Сама го каза. Аз съм свещеник. Каквото ми е доверено, остава тайна.

Сърцето ѝ се сви.

— Само това имах нужда да чуя.

— Истините се разкриват, когато им дойде времето.

Тя предположи, че с тези думи е имал намерение да я успокои, но не се получи. Беше повярвала, че Джони е мъртъв. Само така успя да оцелее. Но сега я измъчваха съмнения.

— Има ли нещо друго, с което бих могъл да ти помогна? — попита той. — Може би ще ми кажеш нещо повече за тревогите си.

Шарлот се колебаеше, не беше убедена, че ще бъде разумно да споделя повече. Толкова дълго бе мълчала, че ѝ беше много трудно да разчита на някой друг.

— Sprawям се. Но ако видиш Джони, или ако можеш да му съобщиш... ако е жив, ами... и аз не зная... Кажи му, че ако има нещо, което да е оставил, да го пази, преди да стане късно. О, и му кажи, че държа настрана две неща, както ме помоли, само за всеки случай.

— Какви две неща?

— Той знае какво имам предвид — тя замълча. Отговорите на Маркърс я изнервиха. Ако Джони беше покойник, щеше ли да ѝ отговаря така? — Никак ли не можеш да ми кажеш дали Джони е жив?

— Съжалявам — прозорчето се затвори и тя изпъшка. Изрече наум молитва, но не беше сигурна, че ще бъде чута. В миналото не се бе държала благочестиво, но се надяваше Господ да ѝ прости заради младостта и глупостта да се влюби, макар и да знаеше, че това не е извинение.

Скръсти ръце за молитва и зашепна:

— Господи, моля те, помогни ми сега да постъпя както е редно. Помогни ми да поправа грешките. Пази Кайла, Господи! Тя е едно невинно дете. Защити я, Господи, защити я! Това е най-голямата ми молба.

Прекръсти се и се изправи.

Когато излезе от изповедалнята, забеляза, че вратата от другата ѝ страна, където седеше свещеникът, е отворена. Не трябваше ли да приема повече изповеди?

Съвпадение ли беше? Или направи още една грешка, като откряна вратата към миналото, която трябваше да остане затворена.

Кайла усети мирис на дим. От скара ли беше? Но мирисът не беше на скара. По-скоро на бензин. Примигна, учудена, че не може да помръдне. Заспала ли беше? Това един от онези сънища ли е, когато не можеш да се измъкнеш, не можеш да изкрещиш, не можеш да побегнеш. Напрегна сили да се пребори с тежестта, която я теглеше надолу. И очите ѝ тежаха. Отказваха да се отворят.

— Кайла.

Чу гласа на Ник, но толкова отдалеч, като че ли идваше от някакъв тунел или изпод вода. Те бяха... Къде бяха те? Защо не можеше да си спомни?

Бяха в Рино. Някой удари Ник по главата. Любиха се с безумна страст цяла нощ. Един момент, това беше вчера, нали? Защо главата ѝ бе така замаяна?

— Кайла, ела на себе си! За бога, събуди се! Трябва да се измъкнем оттук.

Гласът му звучеше толкова нетърпеливо, толкова заповедно. Но такъв си е Ник. Винаги бърза, толкова силен, толкова вдъхващ доверие. Знаеше, че ще направи всичко по силите си, когато се залови с нещо. А тя бе плаха. Той я насърчаваше да бъде по-последователна и да не се отказва. Той я измъкна от пропастта, в която пропадна, когато Евън изчезна. Заедно ще победят Евън. Ще си възвърне живота.

— Кайла, по дяволите! Ако ме чуваш, отвори очи или стисни ръката ми. Усещам пулса ти. Дишаш. Едва го усещам, но дишаш.

Долови паниката в гласа му. Звучеше уплашено. Защо беше изплашен?

Почувства ръката му да хваща нейната. Неговата топлина проникна в тялото ѝ и тя осъзна колко ѝ е студено. Стисна го с желанието да поеме още от топлината му, да го увери, че е добре. А добре ли беше наистина?

Други образи като светкавици минаха през съзнанието ѝ. Планината, пътят, скоростта. Всичко прекалено бързо се изнизва. Тя умолява Ник да спре и после се блъсват в предпазните заграждения и политат...

Отвори очи. Пред нея бе разтревоженото лице на Ник.

— Благодаря, Господи!

— Живи ли сме?

Той се опита да се усмихне, но тя съзря страх.

— Живи сме, но трябва веднага да излезем от колата.

Говореше спокойно, но гласът му звучеше настойчиво.

— Първо ми кажи боли ли те нещо? Чувстваш ли болка?

Размърда краката си и усети болка в глезена.

— Глезенът ми е наранен.

— А друго? Гърбът, тилът, главата. Как са?

— Мисля, че съм добре — тогава видя, че е притисната от въздушните предпазни възглавници и е стегната като в менгеме.

— Какво има над главата ми?

— Разбихме се в едно дърво. Пробило е вратата. Можеш ли да се движиш? Не се напругай, ако не можеш.

Опита да се надигне, за да се измъкне от седалката, но не успя и отново се смъкна назад.

— Заклецена съм.

— Ще изляза и ще се опитам да отворя вратата откъм твоята страна. Чу ли ме? — Той погали ръката ѝ. — Ще се измъкнем.

— Ти си уплашен.

— Аз ли — не! Аз никога не се плаша.

Кайла си помисли, че той излъга, но се престори, че му повярва.

— Добре, Супермен, тогава защо не изкъртиш тази врата?

— Няма да стане, миличка.

Когато той излезе, миризмата на бензин се засили. Изпод капака на колата също излизаше дим. Тогава Кайла разбра защо той се страхува. Колата ще се запали, а тя е като в капан. Сърцето ѝ се разтуптя, когато положението ѝ стана ясно. „О, Господи — замоли се тя, — измъкни ме оттук!“

Ник дърпаше и блъскаше вратата, но тя не помръдваше. Премахна един голям клон. Тя почувства, че натискът леко намаля. Размърда се и този път успя да се отлепи от седалката.

— Продължавай, Ник, има ефект — извика тя.

— Ще пхна този клон през прозореца — каза той. — Ще го натисна като лост. Разбираш ли?

Тя кимна. Прозорецът бе разтрошен и тя видя, че цялата е в стъкла. Може би беше порязана. Е, сега точно това нямаше значение. Трябваше да се измъкне от колата, после щеше да оправя другото.

Ник натискаше клона. Вратата скърцаше. Колата се подхлъзна леко напред. Тя разбра, че се намират на склон и че дърветата са ги

запазили да не полетят надолу, но ако колата се подхлъзнеше още малко, нищо нямаше да я спре. Постара се да прогони тази мисъл. Ник напрягаше сили, сумтеше, но без резултат. Димът, издигащ се изпод капака, стана по-черен и гъст.

— Нещо става — изкрещя тя, докато Ник си поемаше дъх. — Колата гори, нали?

— Не, не гори.

По очите му разбра, че я заблуждава.

— Махай се, Ник, спасявай се!

— Няма да те оставя, Кайла.

Не искаше да я остави, но и не искаше той да умира.

— Поне ти се махни. Аз не мога да изляза.

— Няма да те изоставя, а ти ще излезеш от колата. Не ми противоречи — наведе се през счупения прозорец и я целуна бързо. — Ще успеем.

Ник се метна с цялата си тежест върху клона. Колата се размърда. Клонът взе да се чупи. А димът ставаше все по-черен и по-гъст.

Най-после вратата поддаде, само няколко сантиметра, но толкова бе достатъчно. Кайла се пребори с въздушните възглавници, вече не бе затисната и се изхлузи през прозореца... право в ръцете на Ник. Той здраво я прегърна. После я сграбчи за ръка.

— Да се махаме.

— Почакай, чантата ми! Ключето е в нея.

Ник се пресегна, взе чантата ѝ и задърпа Кайла.

— Давай нагоре! — извика той.

Те запълзяха по стръмния склон, подхлъзвайки се. Кайла видя, че по ръцете ѝ капе кръв, но не знаеше откъде. Нямаше време да провери.

Катеренето беше ужасно тежко, но с един бегъл поглед през рамо видя как изпод капака на мотора се издигат жълти и оранжеви пламъци. Слез миг колата избухна. Горещата въздушна вълна я просна на земята, а Ник мигом я покри с тялото си, притисна я към земята, а върху тях се посипаха камъни, клони, отломки. Когато огнената стихия се уталожил малко, отново се заизкачваха по склона. Най-после се изкатериха до пътя при разбитата мантинела, която не ги предпази.

Кайла рухна на земята, като едва си поемаше дъх. Ник коленичи до нея, оглеждайки я.

— Добре ли си?

— Благодарение на теб, да — очите ѝ се насълзиха, устните ѝ се разтрепераха. — Ще се разплача — промълви тя.

Той я прегърна и я целуна по челото.

— Аз също.

— Ти ми спаси живота, Ник. Щяха да ни убият.

Най-накрая осъзна случилото се. Някой им беше повредил спирачките. Някой бе пожелал да ги убие. Евън. Той е бил. Господи! Не се бе омъжила просто за измамник. Омъжила се бе за убиец.

Ник и Кайла прекараха нощта в малък хотел в Обърн, градче в подножието на Сиера Невада, в чиято болница ги откараха санитарите след катастрофата. Бяха се отървали само с изкълчения глезен, порязвания и рани. Гореща вана, хубава вечеря и десет часа сън възвърнаха до голяма степен силите на Кайла. Когато Ник заяви, че е време да тръгват, изпита голямо съжаление. Но беше прав. Закусиха, наеха кола и потеглиха. Време беше да се приберат вкъщи.

Докато пътуваха, не разговаряха много. Кайла не знаеше какво вълнува Ник, но тя още бе потресена от факта, че едва оцеляха, че някой бе пожелал смъртта им.

Полицайте огледаха местопроизшествието и поклатиха глави смаяни, че изобщо са живи.

— Много си мълчалив — отбеляза тя, когато приближиха Сан Франциско.

— Имам да мисля за много неща.

— Например какво да правим по-нататък ли?

— Например къде да те настаня, за да си в безопасност.

Тя се обърна към него.

— Ние сме един тим, Ник. Където си ти, там съм и аз. Досега не го ли разбра?

— Не вярвах, че ще те измъкна от колата — призна той. Погледна за миг към нея и тя видя стаените мъка и страх в очите му.

— Но успя — утеши го. — Не ме изостави, когато положението беше съвсем безнадеждно и сам трябваше да се спасяваш.

Беше удивена от себеотрицанието и смелостта му, когато огънят всеки момент щеше да избухне. Питаше се дали би постъпила по същия начин. Едно беше да си в капан и друго да можеш да избягаш, но да останеш.

— Ти не ме изостави, Ник, и аз няма да те изоставя.

— Стана много опасно, Кайла. Не биваше да те замесвам.

— Да ме замесваш ли? Нали Евън започна с мен, Ник. Часовникът беше мой.

— Но аз те насърчих да го преследваш.

— Безсмислено е да спорим. Вече не можем да се оттеглим. Малко съм ядосана, загдето някой се опита да ме убие вчера, както и теб, поради което нямам намерение да си заривам главата в пясъка — видя, че Ник се усмихва. — Нещо смешно ли казах?

— Харесва ми храбростта ти. Имаш силен дух, Кайла.

— Ти ме вдъхновяваш.

— Не, ти просто си такава.

Тя примигна и се загледа през страничния прозорец, за да не забележи Ник колко е развълнувана. Беше разстроена след срещата им със смъртта и може би влагаше несъществуващ смисъл в думите му.

— Каква ще бъде следващата ни стъпка?

— Обмислях въпроса. Трябва да разберем повече за миналото. Предполагам, че в общи линии баба ти ни е казала всичко — поколеба се, преди да продължи: — Налага се да я информираш за катастрофата. Снощи, когато разговаря с нея, нищо не й спомена.

— Не искам да я тревожа. Само я предупредих да държи къщата заключена, да затваря прозорците и да внимава дали Евън или някой друг не я следи. Обеща ми да внимава, но усетих, че тя също е разтревожена. Дано да няма повече изненади от нейна страна — Кайла въздъхна. — Как по друг начин предлагаш да се върнем в миналото?

— Знаем, че мъжете са израснали в Норт Бийч, че са учили в католическото училище към „Сейнт Базил“. Да отидем в църквата и да попитаме дали някой не си спомня за тях. Още нямаме никаква идея за часовника на Франки.

— Наистина — съгласи се тя. — Дано не навредим на добри хора, защото, където се появим, носим беди.

— Да се надяваме, че който се опита да ни убие вчера, вярва, че е успял.

— Добре си се сетил.

— Знаеш ли къде се намира „Сейнт Базил“?

— Разбира се. Зная къде се намира всяка църква в града. Такава ми е работата. Но напоследък съвсем я заряхах.

— По всяко време мога да те оставя вкъщи, за да се заловиш с витражите.

— Говорихме вече по този въпрос, Ник. Сама отговарям за себе си. Да вървим и не се опитвай да се отървеш от мен.

Църквата „Сейнт Базил“ се намираше в тих, хубав квартал, зает в голямата си част от църквата, началното училище и спортната площадка. В двора играеха деца. Сигурно имаха междучасие, помисли си Кайла. Бяха толкова сладки и невинни, облечени с униформи на сини и бели карета.

— Трудно е да повярваш, че нашата банда престъпници е учила тук — каза Ник, който наблюдаваше децата.

— А са прислужвали и в църквата — напомни му Кайла.

— Очевидно не са научили Десетте Божии заповеди, особено онази, която казва: „Не кради“.

— Понякога чуваме само каквото ни се иска.

Изкачиха стъпалата към входа на храма. Кайла натисна дръжката на вратата. Беше отворено. В дъното детски хор репетираше с учителя си със съпровод на пиано. Една жена подреждаше цветя пред олтара. Беше красиво и спокойно и Кайла почувства как я обзема мир, когато пристъпиха вътре. Светлината струеше през разкошните витражи.

— Тук се намират някои от най-любимите ми — прошепна Кайла, което не бе необходимо, защото никой не им обърна внимание. Децата пееха, пианистът свиреше, учителят тактуваше.

— Хубави са — каза Ник, загледан във витражите.

— Хубави ли? — повтори Кайла. — Те са нещо много повече. Те са драматични, вълнуващи. Погледни как пречупват светлината.

Той ѝ се усмихна.

— Веднага се запали.

— Искам да оцениш какво виждаш. Тези витражи са изработени в Австрия, вероятно в началото на деветнайсети век.

— Откъде знаеш?

— Идвала съм тук. Проучвала съм всеки витраж в града и всеки изобразява една история. — Тя посочи към най-близкия. — Този е посветен на Рождество Христово. А виждаш ли анемониите на другия? В германския фолклор се разказва, че от всяка капка Христова кръв по пътя към Голгота е разцъфтявала анемония.

— Никога не бих забелязал този дребен детайл — призна Ник.

— А на другия, изобразяващ Благовещение, в краката на Гавраил са разцъфтели рози без бодли, а крилата му сияят с всички цветове на дъгата, още един от символите на Христос. Някои смятат, че розите без бодли са прелестен начин за изобразяване на Непорочното зачатие.

— Много интересно.

— Най-хубавото на стъклописите е, че светлината променя изображението и тези витражи на утринната светлина ще изглеждат по един начин, а на здрачаване — по друг. — Тя млъкна, като забеляза как я гледа. — Отегчих те.

— Омая ме — поправи я той.

— Във всеки витраж има толкова много за гледане, детайлите са толкова интересни.

Той кимна и погледът му блесна.

— Това трябва и ние да направим, Кайла. Да търсим малките детайли в общата картина.

— И как да го направим?

— Не зная още. Как четири момчета, очевидно религиозни, прислужващи на литургия, стават престъпници?

— Сигурно не са били прилежни.

— Трябва да намерим някой свещеник или от онези църковни секретари, които прекарват цял живот на едно и също място.

— Едва ли ще извадим такъв късмет — усъмни се тя.

— Не се знае.

— Да потърсим твоя секретар в канцеларията.

За съжаление жената, която се показва на вратата, не беше по-възрастна от четирийсет. Имаше закръглено лице и им се усмихна радушно.

— Какво обичате? — попита.

— Бихме искали да говорим с някой свещеник, който дълго е служил тук — обясни Кайла. — Съвсем наскоро разбрах, че дядо ми е прислужвал в олтара като дете — прибави тя. — Той е починал, но аз искам да науча нещо повече за него.

Жената кимна.

— Монсеньор Серано служи в църквата повече от трийсет и пет години. Ще проверя дали е свободен.

— Много ще ви бъда благодарна.

Жената ги покани в малка чакалня.

— Странно ми е да наричам Джони мой дядо — каза Кайла. — Мисля, че за пръв път го изричам на глас. Чувствам се като предателка. Нямах време да го осмисля. Искам да кажа, че обичах истинския си дядо. А Джони несъмнено не е пример за подражание. И все пак сме кръвно свързани. Не мога да пренебрегна този факт.

— Не се безпокой, Кайла. И двамата са покойници. Не се налага да избираш между двамата.

— Имаш право. Вече няма значение, нали? В това време жената влезе.

— Отец Серано ще се срещне с вас веднага. Той е в кабинета си, тръгнете по коридора, втората врата вдясно.

— Много ви благодаря — изрече Кайла.

— Да ви донеса ли кафе или чай?

— Не, благодаря.

— И за мен не, благодаря.

Стигнаха до кабинета, Ник почука и отвори вратата.

Около шейсет и пет годишен мъж седеше зад масивно махагоново бюро. Беше облечен като свещеник — черни панталони, черна риза и свещеническа якичка. На клюнообразния му нос се крепяха бифокални очила. Очите му бяха тъмнокафяви, а косата — съвсем посивяла. По лицето му имаше старчески петна. Той подаде ръка и на Ник, и на Кайла, когато се представяха. После седнаха на столовете пред бюрото.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита той. — Розмари ми каза, че се интересувате от някакви хора, които преди много години са били към нашата църква.

— Да, много отдавна — усмихна се Кайла. — Научих, че моят дядо е учил в това училище и като дете е прислужвал на литургиите. Казвал се е Джони Бландино. Дали не си го спомняте?

Той внимателно я загледа.

— Не зная Джони Бландино да е имал деца.

Той изпитателно я гледаше и тя неспокойно се размърда.

— Историята е дълга, няма да ви отегчавам, но съвсем наскоро научих, че съм негова внучка. Той не се е оженил за моята баба. Бил е осъден и затворен, когато баба ми е била бременна във втория-третия месец.

— Разбирам.

— Познавахте ли го? Можете ли да ми разкажете за него? Как човек с религиозно възпитание е станал престъпник?

— Животът е бил труден — отвърна отец Серано мрачно. — Баща му се самоубил, когато Джони е бил осемгодишен. Джони е открил тялото.

Разказът съвпаднаше с този на баба й.

— След това майката на Джони се пропила — продължи той. — Дълго време едвам се е крепяла. Децата й растели без контрол. Години наред се опитвала да промени живота си. Най-накрая срещнала един добър мъж, оженили се и им се родили още две деца. На тези две момчета е била добра майка, но това не се отнасяло за по-големите дъщери и за Джони. По това време те вече били напуснали дома.

Кайла се изненада от подробните сведения и продължи да пита:

— А Нейт и Франки, както и другият — Доминик?

— Семейството на Нейт беше много голямо. Струва ми се, че често са забравяли за него. Все казваше, че баща му не знаел името му. За Франки почти нищо не ми е известно. Доминик беше добър човек. За разлика от другите беше по-твърд. Ожени се млад, родиха му се деца. Не кривна по лошия път, както го подмамваха.

— Разбрахме, че Доминик изчезнал от лодка или нещо подобно.

— Беше голяма трагедия. — Отец Серано въртеше между пръстите си писалка.

Настъпи мълчание. Кайла се надяваше той да каже още нещо, но свещеникът продължи да мълчи.

— Моята баба ми каза, че Джони бил много религиозен — продължи. — Всяка неделя ходел на църква и за нея това противоречие у него било много привлекателно. Предполагам, че е идвал в тази църква.

Отец Серано кимна.

— Тук идваше. Джони никога не се отказа от вярата си и мисля, че често се е молил да му бъдат опростени греховете. Това ли е всичко?

— Не съм — изрече бързо тя. — Опитвам се да открия и други, които са познавали Джони. Разговарях с хора от семейството на Нейт и на Доминик, но никой не можа да ми каже нещо за Франки. Знаете ли дали има живи роднини?

Отец Серано остави писалката.

— Родителите на Франки умряха отдавна. Той беше единствено дете. Живееше точно зад ъгъла. Повечето време прекарваше с едно момиче от квартала — Хелън Перини. Тя не се е местила. Омъжена е. Фамилното ѝ име е Матюс. Има внуци, които учат в нашето училище. Не смятам, че е редно да ви дам нейния номер, но ако тя пожелае да говори с вас, ще ѝ дам вашия телефонен номер.

— Би било чудесно. — Кайла извади визитна картичка. — Ето моите телефони. Може да ми позвъни на всеки от тях и ако ѝ предадете, че наистина е важно, много ще ви бъда благодарна.

— Ще ѝ предам — обеща той и се изправи.

— Има нещо, което ме озадачи, отче — каза Ник, като за пръв път се намеси в разговора. — Джони е посещавал училището преди повече от петдесет години, а според мен тогава вие още не сте били свещеник. И въпреки това си спомняте него и другите много добре. Защо?

Старият човек се усмихна.

— Не си спомням Джони, защото е бил енорияш, а защото ми е брат.

Кайла ахна от изненада.

— Моля?

— Доведен брат. Майката на Джони се е омъжила за моя баща. Имали са две деца. Едното съм аз. С Джони имахме голяма разлика, седемнайсет години. Но обичаше да ме взима със себе си — на разходка, да хапнем, срещяхме се с приятелите му.

— Не мога да повярвам — възкликна тя. — Предполагам, че с вас сме роднини. Всички от семейството на Джони са и мои роднини. Точно това не ми е хрумвало.

— А баба ви — попита той. — Шарлот ли се казва?

— Този факт притеснява ли ви?

— Познавам я. Забелязах, че Джони е много увлечен по нея. Чудя се дали е знаел, че е бременна.

— Баба ми твърди, че е знаел.

Той бавно закима.

— Да, разбирам.

Беше довольна, тъй като според нея до този момент отец Серано не знаеше нищо за този факт.

— Нещо друго има ли, отче?

Той се поколеба.

— Внимавайте!

Тя изтръпна.

— Странен съвет ми давате. Бихте ли ми казали защо?

— Страхувам се, че нищо повече не мога да ви кажа. Имам още една среща. Много се радвам, че се запознахме. Моля ви, елате друг път. Ще имаме повече време да поговорим.

— Благодаря ви, непременно ще дойда.

Ник и Кайла си тръгнаха. На предните стълби се спряха, за да обсъдят положението.

— Какво мислиш за тази новина? — попита тя. — Природеният брат на Джони е свещеник тук, в същата църква.

Ник сви рамене.

— Разбирам защо те вълнува откритието, че Джони има брат, но не съм сигурен дали е толкова съществено. Той има и други братя и сестри.

— И през ум не ми е минавало, че ще попадна на някого от тях в църквата.

— Онова, което е най-важно в момента, е да открием приятели или роднини на Франки, у които може да е последният часовник.

— Може би тази жена, за която спомена отец Серано, ще знае нещо. Но по-добре първо да се обадим на Джей Ти и да му кажем името ѝ, за да се погрижи да не ѝ се случи нещо лошо.

— Така и ще направим.

Докато отиваха към колата, Кайла попита:

— Според теб защо отец Серано ми каза да внимавам?

Ник я погледна.

— Веднага ми идва наум една причина. Ако избягам от затвор и имам нужда някой да запази тайната ми, не се сещам за по-сигурен човек от брат, при това свещеник.

Побиха я тръпки.

— Може би моят дядо е жив и търси златните монети. Но нима не знае къде са? Досега не е ли имал подходящ случай да ги вземе?

— Разсъждавах за това, че те всички са имали по един часовник, и за Евън, който очевидно ги събира. Това навежда на мисълта, че часовниците трябва да са заедно, за да посочат нещо. Два от надписите са ни известни: „На рая ни очакват“ и „До деня“.

— Което все още нищо не значи. Трябват ни и другите две сентенции. Или може би само ключетата от всеки часовник. Защо така изкусно са скрити? Доколкото съм разбрала, тези мъже са били не само истински приятели, но и кръвни братя, семейство.

— Били са също така алчни крадци и както изглежда, когато е ставало въпрос за мангизи и плячка, не са си вярвали.

— Междувременно, от нападението на монетния двор до арестуването им са прибрали парите на сигурно място — тя се замисли. — А защо не се заемем по-внимателно с този обир? Сигурно има някъде архиви.

— Добра идея. Ще се поинтересуваме — телефонът на Ник зазвъня и го прекъсна. — Ало? Джен? Какво има? Не те разбирам — той изчака. — Кога? По дяволите? Трябваше веднага да ми се обадиш.

Яростта в гласа на Ник притесни Кайла. Нещо се бе случило. Нещо много тревожно.

— Мамка му! Да, веднага идвам — затвори телефона, а лицето му се изопна от гняв.

— Какво се е случило?

— Евън отишъл днес сутринта във фризьорския салон на Джени. И тя едва сега ми го съобщава! Не мога да повярвам, че веднага не ми е позвънила.

Той удари с юмрук колата.

— Ник, успокой се. Още не знаеш какво се е случило.

— Евън има някакво влудяващо влияние върху сестра ми. Това се е случило. И аз не я разбирам. След всичко, което преживя, как е възможно да изпитва някакво чувство към този тип!

„Защото Евън още манипулира Джени — помисли си Кайла. — А той със сигурност умее да очарова, когато поиска.“

— Ще го избия от главата й, ако трябва ще го изтръскам като боклук от нея — заяви Ник.

— Щом като тя след дванайсет години още държи на него, измисли нещо по-добро от това.

Джени беше застанала до касата, когато след петнайсет минути те се втурнаха в салона. Беше стройна, около метър и осемдесет висока, с кестенява коса като брат си и лешникови очи. Лицето ѝ беше бледо и стана още по-бледо, когато видя Ник. Направи жест да я почака малко и се обърна към една друга фризьорка.

— Връщам се след десетина минути — като хвана Ник за ръка, каза: — Да излезем. Тук не мога да говоря.

Отведе ги в малък парк.

— Какво ти се е случило? Целият си в синини и рани.

— После ще ти обясня. Първо ти разкажвай.

— Добре. Аз... — тя замълча и погледна Кайла: — Извинете, вие коя сте?

— Кайла Шеридан. Ще ви оставя насаме, ако предпочитате.

— Никъде няма да ходиш — каза остро Ник. — Не мога да се тревожа за теб — добави с малко по-мек тон.

— Вие ли сте жената, която се е омъжила за Евън? — поинтересува се Джени.

— Да, аз съм — отвърна Кайла.

— Вие двете по-късно ще се сближавате — прекъсна ги Ник. — Джени, започвай! Какво ти каза Евън? За какво е идвал при теб? Излъга ли ме, че не знаеш нищо?

— Ще ми дадеш ли възможност да ти отговоря? — попита сестра му.

— Няма да те прекъсвам — отговори той.

— Срецнах Евън преди няколко месеца. Мисля, че срещата беше случайна. Налетях на него в мола. Разменихме няколко думи — какво прави той, аз с какво се занимавам.

— И какво прави той? Ако изобщо вярваш и на една негова дума — подхвърли Ник.

— Моля те, Ник, ако искаш да разказвам, слушай.

— Добре, продължавай.

— Признавам, че се смутих, след като го видях. После той ми се обади на рождения ми ден. Бях изненадана, че се е добрал до телефонния ми номер. Казах му да ме остави на мира, че за приятелство помежду ни не може и дума да става. Мислех си, че това е всичко, докато не започнаха да пристигат подаръци. Знаех, че са от Евън, въпреки че нямаше знак от него. Той не се появи и аз не предприех нищо. Но след като ти дойде при мен, се обади. А след това дойде и в апартамента ми.

— Сериозно ли говориш? — ахна Ник. — И не ти ли мина през ум да ми се обадиш, след като знаеш, че ме ограби?

— Трябваше да ти кажа — отговори Джени. — Сто пъти взимах телефона, но Евън ме заплаши, че ще ти каже нещо, което аз не исках да знаеш, така че си замълчах. Не се гордея със себе си, но не мога да променя нещата.

Ник изгледа Джени дълго и изпитателно.

— Той те е изнудвал! Нима не знаеш, че всичко можеш да ми кажеш? Той по никакъв начин не може да промени чувствата ми.

Джени заби поглед в земята, пристъпвайки от крак на крак.

Ник погледна Кайла с молба в очите, но тя не виждаше как би могла да му помогне. Разговорът засягаше само тях двамата. Чувстваше се неудобно, че е принудена да слуша, но знаеше, че Ник държи да е до него и дори, че се нуждае от нея. Джени трябваше да се примири с присъствието ѝ.

— Кажи го, Джен — подкани я той. — Едва ли е толкова страшно.

Джени погледна Кайла, после брат си.

— Има нещо между мен и Евън, което ти не знаеш. Когато ме рани онази нощ, бях бременна. Ударът не засегна матката и бебето и въпреки че загубих много кръв и изпаднах в шок, то щеше да оцелее.

Ник заклати глава объркано и смутено.

— Но ти не си родила. Ако имаше дете, щях да зная.

— Върнах се в Монтерей, когато ме изписаха от болницата, спомняш ли си? Помолих те да не идваш вкъщи. Казах ти, че не искам да те виждам. Всъщност не исках да разбереш, че съм бременна.

— А мама и Ди? Те са знаели, нали? А съседите, приятелите ни? Как е възможно само аз да не съм знаел?

— Не се показвах навън, Ник. Бях станала кожа и кости. Носех широки дрехи. На никого не казах. Мама и Ди бяха наясно, но ги помолих да не ти казват. Страхувах се, че ще ме принудиш да изоставя бебето или да направя аборт, тъй като Евън е бащата, а ти го мразеше.

— Но теб те обичам — каза Ник.

— Омразата ти към Евън беше много по-силна. Смяташе, че те е измамил, че се е възползвал от приятелството ти. Зная, че никога не би признал подобно приятелство, но така беше. Той те спечели и ти го харесваше. Докато не осъзна...

— Че ме използва, както и теб — завърши Ник.

— Може би. И понякога си мисля, че ти пострада повече от мен.

— Това не е вярно.

— Както и да е, в края на краищата няма значение. Когато бях в седмия месец, загубих бебето. Престана да мърда и по спешност ме оперираха, бебето беше... — Тя прехапа устни, затвори очи, после се опомни и завърши: — Бебето беше мъртво. Пъпната връв се беше омотала около врата ѝ и се беше задушила.

— Господи, Джен!

Ник посегна към нея, но тя отстъпи и скръсти ръце пред гърдите си, сякаш имаше нужда от преграда помежду им.

Кайла видя мъката в очите на Ник, искаше ѝ се да го прегърне, но трябваше да ги остави да се доизяснят.

— Съжалявам — добави той. — Съжалявам, че си преживяла това. Съжалявам, че си останала с убеждението, че не можеш да ми се довериш. Опитвах се да те защитя, Джен, нищо друго.

— Не беше твоя работа да ме защитаваш, Ник. Бях голяма, само две години по-малка от теб. Имах право да се заблуждавам и да обичам, когото поискам. И сега имам това право.

— Да не би да твърдиш, че обичаш Евън?

— Не — поклати веднага глава тя. — Нямах предвид това.

— А не ти ли се изплъзна от езика?

— С Евън съм приключила, но трябва да призная, че навремето между нас имаше специална връзка, която не мога да отрека. Това не означава, че бих подновила отношенията ни. Никога! Сега съм по-възрастна и по-разумна. Наясно съм, че Евън е крадец. Зная, че действа откъм сенчестата страна на закона. Така че не ме гледай, сякаш съм малоумна.

Ник пхна ръце в джобовете си и се замисли за момент.

— Евън знае ли за бебето?

— Да, казах му — отговори Джени. — Писах му, когато беше в затвора. После му съобщих, че е мъртва — очите ѝ се насълзиха и тя ги изтри с опакото на дланта си. — Когато ходя на гроба, понякога там има цветя и си мисля, че може би Евън наминава. Освен мама и Ди, никой друг не знае за бебето.

— През всичките тези години вие трите сте крили от мен. На всяка Коледа, на всеки празник за Деня на благодарността сте мълчали. Боже мой, Джен, какво още не си ми казала?

Сърцето на Кайла се сви от мъката в гласа му, а виждаше, че сестра му също страда. Ако имаше начин, би ги тласнала да се прегърнат, за да си върнат изгубената близост. Но Ник се отдръпна, а Джени стоеше вкаменена като статуя.

Доста време никой не отрони дума. Кайла не издържаше. С мълчание доникъде нямаше да стигнат.

— Джени — обади се тя.

Джени я погледна изненадано, сякаш беше забравила за нея.

— Моля?

— Днес защо потърси Ник? Случило ли се е нещо?

— Да — потвърди тя. — Рано днес Евън дойде. Изплаши ме. Очите му блестяха малко налудничаво. Започна да говори, с цел да ми внуши нещо. После се впусна в планове как ще се съберем, ще бъдем семейство, нещо, което отдавна трябвало да направим. Отговорих му, че никога повече няма да бъдем заедно, но той само се изсмя. Каза ми, че съм щяла да видя — Джени приседна на една пейка. Въздъхна с облекчение, че най-после няма тайни. — Прости ми, Ник, че толкова години съм те лъгала. Бих искала да върна времето, но това е невъзможно.

Той не сваляше очи от нея със студен израз, прикриващ всяко вълнение. Кайла никога не го беше виждала толкова... тъжен. Точно тъга беше, осъзна тя, тъга, че семейството му го беше изключило от нещо толкова важно. Беше го изпитала. Почти през целия си живот се беше чувствала по същия начин. Нямаше думи, които да смекчат болката. Дори Джени не би могла.

— Евън друго не спомена ли? — попита Ник, очевидно приключил с интимната страна в разговора им. — Обсъди ли с теб

плановете си за мен и Кайла, както и факта, че е повредил спирачките на нейната кола и вчера едва не загинахме?

Джени се стъписа:

— Какво говориш?

— Чу ме. Изхвъркнахме от пътя в планината. Връщахме се от Рино, където между другото беше и Евън.

— Не спомена за теб и Кайла — отвърна тя. — Каза само, че ако си мислиш, че знаеш какво преследва, не си отгатнал. Той искаше да ти предам думите му, сигурна съм.

Вниманието на Кайла се удвои.

— Какво е имал предвид? — попита тя.

— Нямам представа — отговори Джени. — Усмиваше се, сякаш беше някаква шега, която само той си знае. После прибави, че ще ме навестява.

— Сега пък какво, да го вземат дяволите, замисля? — измърмори Ник.

Кайла седна до Джени.

— Ти го познаваш по-добре от нас, нали? Защо според теб прави това. Каква е твоята теория? — спря с жест Ник, който беше готов да я прекъсне. — Зная твоето мнение. Искам да чуя какво мисли Джени.

Джени ѝ се усмихна тъжно.

— Евън се стреми да има място в живота. Иска да има семейство, да има близки. Като дете е бил малтретиран и изоставен на улицата. Не е израснал с моралното възпитание, което ние сме получили. Знаете ли защо е влязъл с измама в Бъркли? Защото е искал да изпита какво означава да си безгрижен колежанин. Каза ми го веднъж и аз му вярвам. Знаех, че е истина. На Евън му се е налагало да лъже, за да оцелее. Не твърдя, че това извинява поведението му, но ме попита какво мисля — додаде тя. — Той се опитва да се нагоди в света, като се възползва от живота на някой друг. Предполагам, че заради това е живял толкова време в твоята къща, Ник. Той не е искал просто да те ограби. Искал е да бъде лицето Ник Гренвил.

— Това е извратено.

— Той е извратен, болен човек — съгласи се Джени.

— И аз мисля същото — прошепна Кайла.

— Коего го прави опасен — каза Ник. — По този въпрос и тримата ли сме съгласни?

Сестра му кимна.

— Да. И обещавам да няма повече тайни. Веднага ще ти съобщавам, ако има нещо. А сега веднага трябва да се връщам на работа. Имам клиенти.

Тя се изправи и погледна колебливо и с очакване Ник, като че ли не знаеше дали да го прегърне. Най-накрая само се обърна и си тръгна.

Кайла стана.

— Добре ли си?

— Аз ли? Чувствам се страхотно.

— Не беше ли груб с нея?

— Сестра ми ме е лъгала — каза Ник ядосано. — Майка ми и другата ми сестра са я прикривали. Трите са имали тайна. Пазели са я от мен. Не ги разбирам.

— Щели са да ти кажат, ако бебето се беше родило.

— Наистина ли?

— Не можеш да скриеш едно бебе. Едва ли мога да кажа нещо, което да оправи положението, и няма да ти говоря, когато си толкова ядосан. Но трябва да се съсредоточиш. Ако Джени, най-близката приятелка, каквато Евън някога е имал, смята, че е побъркан, значи е истина. А ние трябва да предвидим следващата му стъпка, преди да я направи. Да си вървим вкъщи. Ще се свържем с Джей Ти и ще си направим план за нападение — когато Ник остана безучастен, тя взе ръката му. — Всичко ще се уреди.

Той я погледна.

— Това не можеш да обещаеш, Кайла.

— Да, така е, но мога да ти обещаая следното: аз никога няма да те излъжа. Никога няма да имам тайни от теб. И каквото и да ми струва, с теб съм до края. Разбрахме ли се?

— Да не съжаляваш...

— Няма — каза тя. — Няма да съжалявам. А сега ми дай ключовете, аз ще карам, а ти се успокой.

Ник не знаеше как да се успокои, когато сърцето му биеше до пръсване, слепоочията му болезнено пулсираха от чувството за безизходност. Не можеше да се примири, че сестра му го е лъгала. Направи всичко по силите си, за да бъде Джени щастлива, нищо да не

й липсва. В замяна нищо не бе поискал, освен да не се среща с Евън, а тя и с това не се съобрази, дори след като разбра, че Евън е ограбил живота му. Джени отново предпочете Евън пред него, едно и също до безкрай.

Тази мисъл сломи волята му. Припомни му как се почувства, когато баща му предпочете друга пред него, пред майка му и сестрите му. Съществуваше ли, по дяволите, вярност? Кръвната връзка имаше ли смисъл? Не означаваше ли семейството привързаност? Очевидно в неговото семейство тези неща нямаха значение.

Той изпъшка и свали стъклото на прозореца. Вятърът задуха в колата. Кайла пусна радиото и затърси музика. Беше й благодарен за мълчанието. Имаше нужда да помисли.

След малко Кайла направи неочакван завой.

— Накъде тръгна? — попита Ник.

— Гладна съм — отвърна тя. — Какво ще кажеш да хапнем? Зная на кея един кораб — ресторант, където правят страхотни супи и яхнии от риба и миди. Нещо против? Ще се поотпуснем.

— Имаме толкова много работа — протестира той с половин уста. Разговорът с Джени го разстрои. Имаше нужда да си възвърне равновесието, преди да продължат.

— Ще говорим, докато се храним.

— Добре.

Прекосяха града бързо и лесно. Намериха място за паркиране точно до корабчето и дори успяха да седнат на една от най-хубавите маси на палубата с изглед към залива.

Слънцето блестеше. Водата искреше и подухваше лек ветрец, колкото да освежава въздуха.

Ник веднага се отпусна. Чувстваше се хванат в капан, откакто се върна и откри, че Евън е ограбил живота му. Пейзажът му напомни, че светът е много по-голям от клетката, в която се блъскаше от една седмица.

Сервитърът им поднесе питиета и отрупа масата с апетитни ордьоври: от калифорнийски франзели до пържени тиквички, златисти кръгчета лук, телешки ребърца. Кайла си помисли, че щеше да бъде по-забавно, ако беше поръчала общи блюда, които да си поделят. Виждаше се, че тя е много по-спокойна. Вятърът рошеше дългата й кестенява коса, но на нея не й пукаше. Не беше от жените, които във

всяка секунда от деня трепереха за своята прическа или грим. Имаше естествена красота — розови страни, големи очи, дълги мигли, изкусителни устни. Дори с ожуленото си и наранено лице в момента беше най-красивата жена, която познаваше.

Щом я погледнеше и я пожелаваше. Да прави любов с нея се бе превърнало в зависимост, с която едва ли би се преборил. Някой ден щяха да обсъдят този въпрос, но не днес.

Кайла го погледна.

— По-добре ли си?

Усети колко е загрижена и ѝ бе благодарен за този въпрос. Не разнищи случая с Джени и Евън, за което също ѝ бе признателен.

— Добре съм — отвърна той. — Тези два дни бяха много дълги.

— Имаш право. И освен това не искам да чуя за планинско пътешествие в близко бъдеще. Тази катастрофа наистина ме изнерви — тя потръпна. — Не мога да повярвам как оживяхме.

— Извадихме невероятен късмет.

— Вината не беше твоя, нали разбираш?

Той сви рамене.

— Аз шофирах. Бях длъжен да предвидя...

— Как можеш да предвидиш, че някой ще повреди спирачките?

— Ами, проснаха ме в безсъзнание, нападнаха теб. Не постигнаха очакваното. Трябваше да се досетя, че ще опитат отново.

— И пак ще опитат — каза Кайла. — Това ми е известно, Ник. Държа очите си отворени. Внимавам за себе си и за теб и зная, че постъпваш по същия начин. Нищо повече не можем да направим в момента. Не искам да се чувстваш отговорен за всичко и особено за мен.

Като че ли можеше да се чувства по друг начин.

— Такава ми е природата, Кайла. Такъв съм.

Спогледаха се и той видя, че тя го разбира.

— Зная, Ник. Но не бъди толкова строг към себе си. Нямах работа с разумен човек. Евън е луд. Той е непредвидим. Ще измисли какво ли не. Ще се сблъскаш с него, където най-малко очакваш — тя се огледа и кимна с глава към мъж, сам на маса, разгънал вестник пред лицето си. — Може да е онзи там.

Ник се сепна от съвсем реалната възможност. После сервитьорът сервира храната, мъжът сгъна вестника и се видя кръглата му плешива

глава.

— Е, този не е — каза Кайла. — Но ти знаеш какво имам предвид.

— О, да, много добре зная.

— Радвам се, че си с мен, признавам — прибави тя. — Евън ме плаши.

— Добре го прикриваш.

Тя отпи от диетичната кола и каза:

— Искам после да минем през баба ми и да проверим как е.

— Непременно ще минем.

Той замълча, когато от барчето засвири някаква група.

— Ще имаме музика — каза тя.

— Така изглежда. По-рано обичах да свиря на китара. Е, не толкова добре.

— Наистина ли? — попита тя. — Не те виждам като китарист. Струваш ми се малко скован за това.

— Да не би да твърдиш, че съм дърво?

— О, не. Но не си човек, който лесно му отпуска края.

— Страхувам се, че ако му отпусна края, всички топки, с които жонглирам, ще изпадат.

— А защо не? Не се ли напрягаш прекалено.

Той се облегна.

— Може би си права. Все тичам, забравил съм как се ходи спокойно, ако изобщо някога съм знаел. В моята работа винаги има краен срок, свързан със загуба на пари за всяка секунда закъснение. Напрежението е огромно. Когато не пътувам, работя по шейсет часа седмично. Почти не спя. Не усещам кога отлита времето. Като вдигна поглед, осъзнавам, че са се изнизали три месеца, а на мен са ми се сторили като три седмици.

— Познато ми е чувството да се съсредоточиш в работата си и да забравиш за всичко. Щастлива забрава. Ти обичаш работата си. Готова съм да се обзаложа, че много те бива. Умен човек си, много си прозорлив, целенасочен, упорит.

— Мисля, че и ти си много прозорлива, щом като забеляза колко съм велик — пошегува се той.

— Неловко ли ти стана от моите похвали?

Наивната ѝ усмивка винаги го караше да се чувства неловко.

— Не. Защо да не погалиш моя... егоцентризм...

Тя се разсмя.

— Изпързала ме.

Той ѝ се ухили. Искаше да я целува дълго и страстно, докато остане без дъх и започне да издава онези тихи гърлени звуци, които го влудяваха. Искаше да я докосва, да гали гърдите ѝ, да се плъзне в нейната... Покашля се и пи вода за пореден път. Леден душ би подействал по-добре и в момента се изкушаваше да излее водата върху главата си, но се въздържа.

— Да поискаме сметката — предложи той.

— Много се разбърза.

— Да — съгласи се и я погледна така, че тя нямаше как да сбърка.

Прехапа долната си устна.

— О!

— О! — повтори той и повика сервитьора.

Докато плащаше сметката, телефонът на Кайла иззвъня. Тя моментално настръхна.

— Ако е Евън, точно сега няма да говоря с него.

— Искаш ли аз да се обадя?

Тя изпъшка.

— Голямо момиче съм, ще се справя — отвори телефона: — Ало? Да, аз съм Кайла Шеридан — млъкна и заслуша. — О, боже! Да, разбира се. Веднага идвам. Благодаря ви — прекъсна линията и паникьосана го погледна. — Обадиха се от болницата. Баба ми е припаднала. Или е инфаркт, или сърдечен пристъп. Още не знаят. Правят ѝ изследвания. Трябва да отида.

Ник се разплати и тръгнаха. Той взе ключовете от ръката ѝ.

— Аз ще карам. Къде отиваме?

— В болницата „Света Богородица“. През няколко улици оттук е, близо до къщата на баба ми — тя се вкопчи в ръката на Ник. — Трябва да оздравее. Не мога да я загубя.

— Ще оздравее, Кайла, ще оздравее.

Когато Ник и Кайла влязоха, Бърнис, съседката на баба й, седеше до леглото на Шарлот в единична стая на третия етаж на болницата. Бърнис веднага стана и по лицето й личеше колко е разтревожена.

— Слава богу, че дойде.

— Как е тя?

— Ту се събужда, ту се унася. Лекарите казаха, че е получила лек пристъп. Ще следят състоянието й цяла нощ.

Кайла запомни само позитивната част от обяснението на Бърнис.

— Щом е лек, значи е добре, нали?

Приблужи се до леглото. Баба й изглеждаше смалена, немощна и много бледа. Очите й бяха затворени. За пръв път Шарлот приличаше на старица. Обикновено беше по-енергична и по-жизнерадостна от наполовина по-млади жени. Но тази вечер беше съвсем различна.

— Баба ти като че ли халюцинира — притесняваше се Бърнис. — Все мънка нещо. От време на време долавям думи и изрази и става много неспокойна. Нещо я мъчи.

— Какво казва?

— Ами невинаги е ясно. Преди няколко минути отвори широко очи и се взря в мен, като че ли вижда привидение, стори ми се, че изобщо не ме позна. После избъбри нещо като: „Къде е Джони?“ Знаеш ли кой е Джони?

Кайла избегна любопитния поглед на Бърнис и изтръпна. Мислеше си, че възрастта на баба й е причина за пристъпа, но може би имаше и нещо друго.

— Не се сещам. Къде я намери?

— На верандата, а входната врата беше широко отворена. Не мога да кажа дали се е връщала отнякъде, или е излизала.

— Нещо друго каза ли?

Бърнис сви вежди и се замисли.

— „Джони умря. Джони трябва да е мъртъв.“ Струва ми се, че това беше.

Кайла усети как в гърлото ѝ засяда буца. Господи! Джони жив ли е? Възможно ли беше да е оцелял, да се е добрал тогава до брега? Освен това имаше ли вина за пристъпа?

Кайла поглеждаше баба си, надявайки се тя да дойде на себе си, за да я попита какво се бе случило.

— Вероятно е от лекарствата — разсъждаваше Бърнис. — Спомням си как веднъж след операция имах най-различни странни видения.

Дали пък това не беше обяснението? Навярно на баба ѝ се привиждаха образи от миналото.

Шарлот се размърда, очите ѝ се отвориха и тя се взря в Кайла.

— Бабо? — продума младата жена. — Как си?

Баба ѝ бавно изрече:

— Къде... къде съм?

— В болницата — усмихна ѝ се бодро тя. — След лек сърдечен пристъп.

— Нима? А добре ли съм?

— Ще се оправиш — успокои я Кайла, като се надяваше това да е истина.

— О, ами тогава не е толкова зле. От начина, по който ме гледате, си помислих, че положението е много по-сериозно. А зад теб кой е?

— Аз — каза Бърнис. — Не на шега ме изплаши, Шарлот. Намерих те паднала на верандата.

Втренченият поглед на Шарлот изразяваше паника. Хвана ръката на Кайла и прошепна:

— Видях го. Беше застанал точно пред моята къща. Излязох, за да взема вестника, и той беше там.

Младата жена с усилие преглътна.

— Кой, бабо? Кого видя?

— Джони — прошепна тя. — Видях дядо ти.

Устните на Шарлот се разтрепериха и уредът, измерващ ударите на сърцето, започна да писука. Медицинската сестра влезе в стаята.

— Какво става тук? — попита строго тя.

— Нищо, говорим си — отвърна Кайла.

— Веднага излезте. Госпожа Хърш има нужда от спокойствие. По-късно ще говорите. Хайде! — изгони ги тя.

Като излязоха, Бърнис ѝ се усмихна.

— След като си тук, аз се прибирам. Ще ми се обаждаш, нали? Шарлот ми е скъпа приятелка. Ако има нещо, с което да помогна, веднага ме потърси.

— Непременно. Благодаря ти, че си се погрижила за нея.

— Моля те.

Бърнис тръгна, а Кайла се зачуди плод на въображението ѝ ли е бил Джони, притаил се в сенките. Струваше ѝ се малко вероятно да е бил жив толкова години и да не я е потърсил.

И защо в този момент се появяваше наново... заради Евън ли, който открадна неговия часовник? Двете случки свързани ли бяха? Всички събития ли водеха към едно? В играта имаше още един играч, Джони ли беше?

— Какво има? — попита Ник, който я чакаше в коридора, за да може тя да се види на спокойствие с баба си.

— Получила е сърдечен пристъп. Била е в безсъзнание. Току-що се съвзе и ми каза, че е видяла Джони, застанал пред къщата ѝ. Твърди, че го чула да произнася името ѝ, и това е последното нещо, което си спомня.

Ник я погледна с разширени от изумление очи.

— Джони е жив!

— Баба изглежда напълно убедена.

— Не зная. Струва ми се нелогично.

— Кой знае, но аз ще бъда до нея и когато се събуди, пак ще я поразпитам — погледна часовника си. — Ще остана тук още няколко часа. Ти трябва да се прибереш. Не се безпокой за мен.

— Ще те оставя при две условия: когато си тръгваш, да ми се обадиш и да не си посмяла да излизаш сама от тази болнична стая.

— В болницата съм на сигурно място — видя колко сериозно я гледа и се предаде: — Добре, обещавам. А ти какво ще правиш?

— Джей Ти ми каза, че по някое време днес ще има работа тук, по крайбрежието. Ще гледам да го хвана.

— Дръж ме в течение.

— Ще ти се обаждам.

Той си отиде и Кайла изведнъж се почувства много самотна. През изминалите няколко дни почти не се бяха разделяли. Испита тъга, когато си тръгна, и още повече, че не настоя да остане. Но можеше и

сама да се справи. Ще седне до баба си и ще чака да се събуди. Нищо лошо нямаше да ѝ се случи.

Ник се срещна с Джей Ти в барче в търговската част на града. Старият му приятел пускаше монета в музикалния автомат и „Роден да бъхтя“ на Брус Спрингстийн гръмна.

— Интересен избор — отбеляза Ник и придърпа един стол.

Джей Ти се захили и се приближи.

— Спомня ми времето в колежа, когато Гарет, ти и аз се опитвахме да направим банда за купона на Линдзи Адамс по случай рождения ѝ ден.

— Спомням си. Тя харесваше музиканти.

— И музикантите я харесваха. Беше много буйна, но тогава никой от нас не го огря.

— Защото се натряскахме и се разбесняхме — каза Ник.

Отдавна не си беше спомнял за онова време. След като Евън се намеси в живота им, се премести от студентските общежития на друго място и се постара да завърши колкото може по-бързо. Като че ли в студентския му живот имаше два периода — преди Евън и след Евън. И ето, че съзнателният му живот прие същата схема. Би искал да отгърне нова страница, където Евън да липсва.

Джей Ти повика сервитьорката.

— Аз ще пия бира, а ти?

— Същото.

— Е, къде остави красивата си сянка? — попита Джей Ти. — Вече си мислех, че сте се закопчали за краката... или за някоя друга част.

— Много смешно! Кайла е в болницата. Баба ѝ има сърдечен пристъп.

— О, съжалявам. Ще се оправя ли?

— Доколкото разбрах, да. Но сигурно повече ще те заинтригува, че е припаднала, след като някакъв мъж се приближил до нея. Тя вярва, че е бил Джони Бландино.

Джей Ти вдигна вежди.

— Покойният бандит ли?

— Точно той — Ник замълча, докато сервитьорката им поднасяше бирите, после продължи: — Имаш ли някакви новини? Някаква идея кой повреди спирачките на колата на Кайла?

Джей Ти се смръщи.

— Не, нямам, но видях колата. Сигурно имате девет живота.

— Ще ги изчерпя много бързо. А откри ли въпросната Хелън Матюс, за която спомена свещеникът.

— Не познавала роднините на Франки. Изсмя се, когато я попитах дали не ѝ е давал часовник. Франки бил много стиснат и все пазел разни работи. Не вярвал на никого и не обичал с никого да дели.

— Значи сме в задънена улица.

— Да. В случая Евън постъпва по-различно. А обикновено започва с едно и също — с кражба на самоличност. Перчи се с чуждите блага и привежда плановете си в действие. Но после внезапно променя посоката. Не е взел парите на Кайла. Не се е възползвал от женитбата си с нея, за да нахвърли друг план. Имал е идеалната възможност да я обере до шушка.

— Не са го интересували нейните пари, а моите.

— Парите никога не стигат на Евън. След като взима часовника, не се интересува от друго. Зарязал е всички мошенически схеми. И аз се чудя този път каква е играта му? — Джей Ти отпи от бирата. — Според мен е намислил голям удар.

Мнението на Джей Ти подсети Ник за случая с Джени.

— Може да се окажеш прав. Днес Евън е ходил при Джени във фризьорския салон.

Приятелят му се задави.

— Моля?

— Не чу ли? Очевидно не е било за пръв път. Преди няколко месеца се е свързал с нея. Готов съм да се обзаложа, че от сестра ми е научил къде живее и какво работя. Не е било трудно да разбере, че съм в чужбина, и да нахълта в живота ми.

— Мамка му! И Джени не ти е казала!

— Не — отсече Ник без повече подробности. — Много е разтревожена, защото когато днес Евън е бил при нея, започнал да говори колко хубаво ще бъде, като се съберат, колко ще я учуди. Изглежда, най-накрая взе да осъзнава, че не е нормален.

Джей Ти мрачно поклати глава.

— Точно така прозвуча.

— Искам да намеря някого да пази Джени. Можеш ли да ми препоръчаш подходящ човек?

— Познавам някои от частните детективи. Ще се обадя и ще ти намеря — след кратка пауза попита: — Какво друго е казал Евън на Джени?

Ник се позамисли, преди да отговори:

— Нещо в смисъл, че много грешим, ако си въобразяваме, че знаем какво преследва. Но намерението му да смае Джени ми подсказва, че гордостта му го е подтикнала. Това навярно е последното му падение. По-рано никога не е позволявал на чувствата си да го ръководят. Тази е една от причините да бъде толкова добър в занаята си. Никога не е изпитвал съчувствие или милост към чуждото нещастие.

— Социопат.

— И според мен е такъв. Той няма съвест.

Ник си спомни, че Джей Ти също е пострадал от Евън.

— Онова, което е причинил на баща ти, е жестоко.

— Ех, да — Джей Ти глътна на един дъх бирата и удари халбата на масата. — Добре ме изработи.

На Ник му бе известно, че Джей Ти и баща му бяха много привързани един към друг, много се караха и много се обичаха. На Евън също му бе известно и нарочно бе търсил да уцели ахилесовата пета на Джей Ти.

— Направихме много тъпа грешка, когато оставихме съобщение на таблото, че си търсим съквартирант — рече той. — Сами поканихме Евън в живота ни.

— Даже го мислехме за много готин — съгласи се Джей Ти. — Постоянен купон. Страхотен пич, спортистче.

— За такъв искаше да мине пред нас. Искаше да го харесваме.

— А сега иска да го уважаваме — завърши Джей Ти.

Ник се замисли за момент върху думите на приятеля си. Може би предположението му не беше безпочвено и не ставаше дума само за отмъщение, а и за уважение. Джени бе споделила, че Евън възнамерявал да я изненада, да ѝ докаже, че е върхът. Какво означаваше това?

— Сигурно си мисли, че след като намери съкровището, ще се сдобие с много пари. Но нима е лесно да пуснеш на пазара стари златни монети, без да се свърже произходът им с прочутия грабеж?

— Не е трудно да намериш частни колекционери — Джей Ти се облакът на масата и се наведе към Ник. — Направих някои разследвания за този грабеж, за пандизчиите от Алкатраз и техните другарчета, в това число и за бабата на Кайла. Шарлот е била в общия кюп. Всички са били разпитвани многократно след обира. Отговорите им често са били уклончиви и противоречиви. Известно време от полицията са подозирали, че е възможно някои от стриптийзьорките да укриват бегълците или плячката.

— И бабата на Кайла ли? — уточни Ник.

— Била е заподозряна, както и най-добрата ѝ приятелка Дейна, която между другото държи онзи нощен клуб, както и още няколко други — и знаеш ли — продължи с усмивка Джей Ти, — Шарлот я е посетила наскоро, а другата ѝ е върнала визитата веднага. Не може да не се зачуди човек какво толкова е събрало отново двете дърти курви — случайност ли, и то веднага след като часовникът на Джони е откраднат.

— Не би ми хрумнало да нарека Шарлот „дърта курва“ пред Кайла — отбеляза сухо Ник. — Но въпреки това е интересно. Не съм преставал да подозирам, че Шарлот знае повече, отколкото казва. Според мен се разкъсва между желанието да запази в тайна миналото и да предпази Кайла. Няма да е зле да се върна в болницата и да проверя дали не е казала още нещо. Знаеш ли, може би не е толкова невероятно Джони да е жив и да си търси плячката.

— Сега би трябвало да е надхвърлил седемдесетте — напомни му Джей Ти.

— За алчността няма възраст — възрази Ник.

— Не, но Евън обикновено работи сам. Делорес Рики се е възстановила и ще я поразпитам да даде повече информация за часовниците и за смъртта на баща си.

— Непременно я разпитай.

— Предай на Кайла моите пожелания баба ѝ скоро да оздравее и ако чуеш нещо за внезапното завръщане на Джони Бландино от отвъдното, веднага ме уведоми.

— Това не е ли подигравка? Евън намери часовниците само за да разбере, че доникъде няма да го отведат и че няма съкровище. Пандизчиите от Алкатраз много отдавна са го прибрали. Измамникът е измамен. Следователно не е толкова умен.

Джей Ти не изглеждаше особено убеден.

— Открай време това е твоят проблем с Евън.

— И какъв е?

— Винаги го подценяваш.

Всичко в спалнята ѝ беше бяло и абсурдно женствено — от ефирния балдахин, спускащ се около леглото, до дантелените пердета и меките възглавнички. Дори дебелият килим беше чувствено бял. Да не би да се изживяваше като непорочна девица? Евън се разсмя, изтягайки се на леглото, и с удоволствие се загледа в мръсните следи от своите обувки върху завивката. Това щеше да я ядоса, но на него не му пукаше. Беше го изнервила. Беше си позволила да прави неща, които не биваше да прави. Налагаше се да ѝ даде да разбере кой е босът.

Видя, че вратата се отваря, и се приготви да злорадства за изненадата, която ѝ подготви. Изразът ѝ не се промени. Дори устните ѝ не трепнаха. Предвиждаше тя да прикрие уплахата си с гняв, да се престори, че владее положението, както си въобразяваше досега. Обаче той държеше всички карти. Никой не можеше да надиграе фул, а той винаги имаше фул.

Тя се закова наред стаята, точно според очакванията му. От устата ѝ не се разнесе девичи писък за помощ. Само се вторачи в него и остана така доста време. Отдаде ѝ дължимото за значително по-малкото емоции от предполагаемите.

Обзе го внезапно усещане за несигурност, а инстинктът му за оцеляване го предупреди, че това съвсем не е предвкусваната реакция.

— Как се осмеляваш да нахълтваш в спалнята ми без покана? — попита тя със сдържан гняв.

Къде беше уплахата, мамка му? Не се ли досещаше какво може да направи с нея?

В един миг му напомни една друга жена, която отказа да разбере, че той е важен човек, недостижим, че е авторитет, с който трябва да се

съобразява. Накрая намери смъртта си.

— Опита се да убиеш моите приятели — каза той. — Това не е хубаво.

Тя сви рамене.

— Изпречиха се на пътя ми.

— Не успя.

— Вече изразих своето неодобрение — отвърна тя.

Прекуси стаята. Той се загледа в дългите ѝ крака и дълбокото деколте на вечерната ѝ рокля. Носеше обувки с тънък ток, прекалено високи, прекалено секси, прекалено във всяко едно отношение за нейната възраст. Не че знаеше годините ѝ, но подозираше, че е далеч по-стара, отколкото изглеждаше. Ефектът от гравитацията винаги можеше да се прикрие с пластична хирургия и тя очевидно точно това бе направила. Но не можеше да изтрие годините от погледа си.

— Казах ти да не ги закачаш. Имам свои планове за тях — продължи той. — Ако пак се намесиш, ще те премахна.

— Като че ли си способен — предизвика го тя и на малиновочервените ѝ устни заигра усмивка.

— Влязох в спалнята ти, нали?

— Знаех, че си тук — отвърна тя. — Аз го допуснах. Исках да говоря с теб. Датата за акцията е определена. Две седмици след петък. Дотогава всичко трябва да е уредено. Ако не можеш да набавиш необходимите принадлежности до края на тази седмица, повече няма да си ми нужен, Евън. Разбираш ли какво означава това?

— Заплашваш ли ме? — изуми се той. — Не можеш да ме убиеш.

— Не мога ли? — отвърна тя със зловна усмивка. — Защо не ме изпиташ?

— Тогава никога няма да имаш онова, което искаш — вдигна рамене той.

— В такъв случай свърши си работата и двамата ще бъдем щастливи — отговори тя. — А сега ще ми покажеш ли предмета?

Той се поколеба, после бръкна в джоба си и извади сребърен часовник.

— Да.

— Много добре — със задоволство измърка тя. — Почти успяхме. Ще си върна, което е мое, и ще взема още повече. —

Приблѳжи се до леглото. — А сега искам от теб да посетиш една наша добра приятелка.

— Коя?

— Шарлот.

Той вдигна вежда.

— Защо?

— Пропуснал си нещо.

— Взех часовника на Джони. У нея друг нямаше.

— Подозирам, че има. Според мен тя е скрила часовника на Доминик.

За пръв път, откакто започна играта, Евън усети, че го сковава мраз. И Доминик ли е имал часовник?

Щом видя изписаното недоумение върху лицето му, тя се засмя и се смя, и се смя...

Кайла седеше до леглото на баба си в очакване да се събуди, за да разговарят, но Шарлот беше потънала в дълбок сън. Лекарят, който преди малко надникна, каза, че това е добре и сънят ще ѳ помогне да оздравее. Попита Кайла дали напоследък баба ѳ не е била под голям стрес, което накара младата жена да се почувства виновна за това състояние. Баба ѳ водеше приятен, спокоен, безоблачен живот, докато двамата с Ник не се втурнаха при нея с безумните истории на Евън, тайнствените стари часовници и скритото съкровище. Вероятно тя беше виновна. Трябваше да остави нещата каквито си бяха...

Вратата зад гърба ѳ се отвори и тя настръхна, но се отпусна, щом видя Ник. Стана и го пресрещна на вратата, за да не безпокои баба си.

Ник разтвори ръце и тя попадна право в прегръдките му. Само няколко часа го нямаше и почувства липсата му. Закопня за прегръдката му, за усещането на ръцете му. Липсваха ѳ гласът му, усмивката му, излъчването му. Знаеше, че са много увлечени, или поне тя беше много влюбена. На тази тема не разговаряха. Но един ден щяха да я обсъдят. Щяха да решат какво бъдеще имат... ако имаха изобщо бъдеще.

Но в момента щеше да се остави на течението. За пръв път в живота си беше с мъж без никакви очаквания, без конкретни намерения, без списък с желания.

Знаеше, че я харесва, че изпитва удоволствие, когато е с нея, но имаше ли нещо повече? Не беше лесен за разгадаване. Не показваше чувствата си като нея. Не използваше две думи, ако беше необходима една. Питаше се дали е казал на жена, че я обича, но по някаква причина се съмняваше. Знаеше, че е способен да изпитва любов, при това дълбока. Но любовта го бе наранила. Джени, майка му, другата му сестра, дори Евън, някогашният му приятел, му бяха изменили, пазили тайни, изричали лъжи. Ако трябваше да избере едно нещо, което да му поднесе, щеше да бъде честност. Не заслужаваше по-малко.

— Как е тя? — попита Ник, като я галеше по косата.

— Струва ми се добре — вдигна очи към лицето му.

— Лекарят каза, че просто спи. Ако през нощта няма усложнения, ще я изпишат на сутринта. Пристъпът бил по-скоро предупреждение да не се пресилва, да приема по-спокойно нещата, да избягва стрес.

— Ти се чувстваш виновна.

— А ти започна добре да ме познаваш. Моля те, не ми казвай, че грешката не е моя, след като и двамата знаем, че моят инат я извади от релси. Ако я бях послушала, когато ме помоли да забравя случая, сигурно нямаше да се разболея.

— Може би нямаше — каза Ник. — Но ти едва ли щеше да издържиш. Щеше да се побъркаш от несигурност и лъжи.

— Имаш право да го твърдиш. Дванайсет години си се упреквал жестоко за онова, което се е случило на Джени.

Той кимна.

— Значи съм експерт по самобичуване.

— Самохвалко — засмя се тя. — Прозвуча ми малко извратено.

— О, значи си падаш по извратени неща — намигна ѝ той. — Да беше казала.

Но на няколко метра от баба ѝ не биваше да флиртуват, при това с толкова интимен подтекст.

— Дръж се прилично — скара му се тя.

— Ти започна.

— А сега слагам край — спря да говори, когато дочу, че баба ѝ мърмори нещо. Върна се до леглото. — Бабо — прошепна. — Добре си, само сънуваш.

Шарлот отвори очи и се взря в Кайла.

— Те не искаха да го убиват. Беше нещастен случай. Разбираш ли?

За единия от пазачите в монетния двор ли говореше? Кайла се смути, но забеляза колко е разтревожена баба ѝ.

— Да, разбирам — успокой я тя. — Не са искали.

— Той ги предаде, а бяха братя. Трябваше да си плати. Но не с живота си. Нямаха такова намерение.

Шарлот въздъхна, затвори очи и отново заспа.

— Мили боже, за кого говори? — зачуди се Кайла.

Ник се загледа в нея.

— Един от мъжете нещо е сбъркал и е умрял заради това.

— Франки ли? Смяташ ли, че другите двама са избягали, но са убили Франки, защото е сгафил?

— Надали.

Тя се изненада.

— А кой друг?

— Има само още едно лице — Доминик.

— Часовникарят!

— Паднал е зад борда на корабче, доколкото си спомням. Никой не е видял какво точно се е случило. Тялото не е открито. Питам се кой друг е бил с него онази нощ на корабчето. Интересно е да разберем. А баба ти несъмнено е извор на информация.

— Едва-едва тече и точно когато си мислиш, че е пресъхнал, избликва — Кайла гледаше баба си и се чудеше какви още тайни пази милата стара жена. — Но тази вечер си мисля, че повече нищо няма да научим.

— Е, и утре е ден.

19

— Не разбирам съвсем добре какво се надяваш да постигнеш тук — оплака се Кайла, докато в сряда сутрин вървяха по алеята към клона в Сан Франциско на Държавния монетен двор. Историческата сграда се намираше в центъра на града. Знаеше, че в едната ѝ част още се помещава Държавната съкровищница на САЩ, но едновременният монетен двор бе превърнат в музей. Обичаше да посещава исторически забележителности, но в момента бе толкова угрижена, че не бе в състояние да съобрази как това пътешествие в миналото ще им помогне да открият другите часовници и да уличат Евън.

— Никога ли не си чувала за притегателната сила на местопрестъплението? — попита Ник. — Тук е започнала историята. Тук е ключът за разгадаването ѝ.

Кайла се спря в подножието на стълбите, които отвеждаха към грандиозното здание, наречено „Гранитната лейди“. Наистина вдъхваше страхопочитание и усещане за несломима мощ. Сградата е била проектирана да издържа на земетресения и пожари и точно така е била изпълнена, но времето не бе простило дори на Гранитната лейди. Сега се реставрираше, за да се превърне в музей, а средствата се набираха с дарения.

— Предполагам, че тук вече не секат пари — измърмори Кайла, като заизкачваха стълбите.

— Не, не секат. Прочетох за Монетния двор в интернет и доколкото си спомням, последните емисии са произведени преди няколко години — доларът на Съюзън Б. Антъни, но никой не го харесва, защото прилича на монета от двацет и пет цента.

Тя се усмихна.

— Прозвуча ми като банално начало на обиколка в музей.

— Ще ми се да разбере нещо повече за обира, а е било толкова отдавна. Дано в експозицията има информация.

— Толкова нереално ми се струва — чудеше се тя, загледана в сградата. — Какъв застрашителен вид има! Не мога да си представя

как на Джони и неговите приятелчета им е хрумнало, че лесно ще се вмъкнат тук и ще ограбят съкровищницата. Как изобщо са влезли!

— През петдесетте години охранителните системи не са били така усъвършенствани като днешните. А доколкото съм разбрал, на твоя дядо не са му липсвали идеи.

Тя се намръщи.

— Не ми е приятно да го наричаш мой дядо.

— Извинявай.

— Разбирам те и той е такъв, но истинският ми дядо е Едуард и той е бил banker, при това директор на банка. Не е ли смешно, че баба ми се влюбва в банков обирджия и после се омъжва за директор на банка? Ексцентрично е.

— Добре се е презастраховала. Може би я привличат мъжете и парите.

— И най-вече лошите момчета. Не съм убедена, че се е омъжила за истинския ми дядо само заради бебето и финансовото охолство.

— Живели са заедно много години — напомни ѝ Ник. — След като баба ти е родила, са могли да се разведат. Но взаимоотношенията им са били много по-дълбоки.

— Наистина ми се иска да вярвам, че е така. В представите ми техният брак е образец за мен. Предполагам, че затова ме потресоха толкова силно тези разкрития.

— Само защото е паднала от пиедестала, на който си я издигнала, не означава, че е напълно порочна — каза Ник. — Означава само, че е човешко същество.

— С теб си приличаме. Очакваме много от хората, които обичаме. И все се разочароваме, ти от Джени, аз от баба. И каква ирония! Вероятно те също са разочаровани от нас.

— Сигурно е така — съгласи се Ник някак мрачно. — Не мисля, че съм номер едно в списъка на Джени и както подозирам, много отдавна ме е отписала. Затова не е сметнала за необходимо да ми каже за бебето. Да крие тази ужасна тайна през всичките тези години!

От възбуждения му тон разбра, че не е преглътнал новината. И тя се питаше защо Джени не му е признала след време. Но тя едва ли беше забравила детето си. Беше споменала, че ходи на гроба му. Кайла се замисли какво друго каза тя... нещо за свежи цветя, оставени там. Нима Евън също го навестяваше?

Такъв мил жест! Но Евън не е мил човек. Той е студен, жесток, безскрупулен. Няма сърце. От личен опит го знаеше. Джени сигурно се заблуждаваше. Някой друг, майка ѝ или сестра ѝ, оставяха цветята.

— Готова ли си да влизаме?

— Да.

Влязоха и от информационното гише във фоайето си взеха брошури. Служителката им съобщи, че следващата обиколка ще започне след половин час и че ще видят трезора и подземията, където са изложени старите преси за сечене на монети. Обърна им внимание на някои особености в главната приемна зала, като например металните стълбища и полилеите с газови лампи. Предложи им да видят историческия филм, който започваше на всеки десет минути.

— Струва ми се добро начало — съгласи се Кайла.

Влязоха в малката видеозала и седнаха. На предния ред имаше възрастна двойка, а зад тях — две жени. Кайла погледна часовника си. По обяд трябваше да вземе баба си от болницата и не искаше да закъснява.

— Филмът не е дълъг — успокои я Ник.

— Да, но горя от нетърпение да говоря с баба. Не зная как да получа от нея сведения, без да я притискам много. Не ми се ще да я разстройвам и да ѝ причинявам нов пристъп.

— Най-важното е да разберем дали наистина е видяла Джони. Би било ужасно.

Кайла кимна.

— Също така искам да разбере за кого бълнуваше, за някакъв човек, убит след недоразумение.

След няколко минути лампите угаснаха и екранът светна. Чернобелият филм започваше с намирането на златни залежи в Калифорния през 1859 години, едно от най-значителните събития в историята на страната — калифорнийската златна треска. На екрана се редяха картини от онова време.

Говорителят разказваше:

„За няколко години мините били разработени и се добивало огромно количество злато, но въпреки това оборотът на легални златни монети бил в криза. За да разреши проблема, Конгресът основава клон на Държавния монетен двор на САЩ в Сан Франциско. След 1934 година една трета от златния резерв на Съединените щати се съхранява

в съкровищницата на Монетния двор в Сан Франциско. Всички монети, сечени тук, се отличават със знак «S». Монетният двор на Сан Франциско е много прочут с редки и легендарни емисии, в това число тридоларовата монета, пусната в обращение през 1879 и оценявана днес на над един милион долара. Смята се, че тази специална монета е открадната по време на обира през 1950 година, извършен от трима въоръжени бандити, които не само задигат съкровището, но убиват и двама пазачи. Това е най-големият обир в историята на Монетния двор, а златните пари и до днес не са открити.“

Филмът показваше полицаите пред сградата, загражденията около местопрестъплението, една пристигаща линейка. Кайла потръпна, осъзнавайки, че наблюдава сцени, минути след като нейният дядо е ограбил съкровищницата. Изнесоха някого на носилка и го настаниха в линейката пред любопитните, задържани от бариерата.

Ник я побутна.

— Виж онези жени до линейката. Едната не е ли баба ти? Точно до червенокосата.

Сърцето на Кайла замря. Баба й ли беше?

Картината се смени, преди да успее да види добре, а говорителят продължи историята на Монетния двор след обира. След няколко минути филмът свърши и лампите светнаха.

Двамата не помръднаха, докато не останаха съвсем сами.

— Струва ми се, че беше тя — промълви Кайла. — Ще се побъркам.

— Защо ще се побъркваш? — попита той. — Знаела е какъв е Джони. Може би се е страхувала, че човекът в носилката е той.

Погледна Ник в очите и разбра, че той не се съмнява, както и тя.

— Време е да вземем баба ми от болницата. Не говори с нея, преди да я приберем вкъщи и да преценя дали е укрепнала достатъчно, за да го понесе.

— Както кажеш, Кайла. Но дали е укрепнала или не, за да понесе каквото и да било, не зависи от нас. Ако Джони е жив и снощи е отишъл да я види, значи нещо ще се случи, при това всеки момент.

— Не ми излиза от ума фактът, че не той е откраднал своя часовник.

— Възможно е, но е възможно също така да е наел някого за тази работа — Ник замълча за миг. — Представи си, че и Нейт е жив, и се

опитва да изиграе Джони.

— Толкова години са изминали! Ако наистина са успели да стигнат невредими до брега след бягството от Алкатраз през петдесет и пета година, защо не са потърсили по-навреме своето съкровище?

— Да, така е — съгласи се Ник, — но много хора стават религиозни в затвора. Може би единият или и двамата са сменили занаята си и са заживели като почтени хора някъде.

— Докато някой не е открил тайните им — завърши Кайла. — Да си вървим, видяхме достатъчно.

Шарлот чакаше Кайла, настанена в количката близо до входната врата, и набързо сресваше косата си. Лекарят я беше изписал преди малко и тя беше помолила сестрата да я свали във фойето. Мразеше болници. Напомняха ѝ безкрайните седмици, когато стоеше до умирация от рак Едуард. Виждаше как съпругът ѝ, изпълнен някога с енергия, гасне и как накрая стана неузнаваем.

Едуард беше солиден човек, котва в живота ѝ и убежище. Знаеше, че за Кайла това не е романтично, вълнуващо или причина да се гордее. В началото се бе чувствала ужасно. През първите няколко години бе тъгувала за Джони и бе копняла да се завърне, да види дъщеря им, да я вземе на ръце. Сънуваше нощем, че са заедно и са женени. Прие го като изневяра към Едуард и направи всичко възможно да прогони този сън от главата си. С времето болката премина.

Наблюдаваше Едуард и Джоана и виждаше как той се отнася към нея като към собствена дъщеря и това промени чувствата ѝ към него. Постепенно започна да осъзнава, че лошото момче, по което въздишаше, и наполовина не е толкова добър и прекрасен като Едуард. Той имаше високи морални норми и възпита детето според тях. Тя израсна добра и стана чудесна жена, такава каквато той искаше да бъде.

А може би самата тя израсна. Понякога си мислеше така. Джони беше част от безразсъдната ѝ младост, когато живееше разпуснато, без да се съобразява с никакви правила. Владееше я възбудата от силни усещания, опасност, риск и страст. На двайсет и една години искаше да изживее всяка минута, като че ли е последната в живота ѝ, за да не съжалява един ден. За нещастие винаги оставаше място за съжаление.

А снощи почувства с пълна сила какво означава съжаление, когато Джони се появи и я погледна право в очите. Образът му беше толкова ясен сега — тъмните му, почти черни очи, правилните черти на лицето му, издадената челюст, изваяните скули. Косата му бе побеляла, кожата — набръчкана, очите — уморени, но до болка познати. Произнесе името ѝ толкова ясно: „Шърли“.

И повече нищо не си спомняше. След това се свести в болницата.

Ядосваше се за припадъка. Навярно пропусна единствената възможност да говори с него. Но той я изненада. Толкова дълги години мислеше, че е мъртъв.

А той не бе умрял. Нима беше възможно?

Обзе я съмнение. Дали не се бе заблудила? Не се ли беше припознала? Много пенсионери живееха в квартала. Да не би сенките да я бяха подлъгали? Или понеже доста говориха за Джони напоследък, тя си въобрази, че го вижда.

Надяваше се, че не полудява. Винаги бе разчитала на инстинкта си, ако няма на какво друго.

А инстинктът ѝ крещеше, че Джони е оцелял.

Но радостта, която я обзе, бе примесена с гняв. Ако беше жив, къде е бил през всичките тези години? Защо не я беше потърсил? Защо не ѝ беше казал? Защо я остави да го оплаква?

В това време Кайла влезе. По измъчения вид на внучката си предусети, че ще трябва да отговаря на много въпроси. Предполагаше, че в началото ще бъде по-внимателна, но всеки път, когато се налагаше да признае нещо пред Кайла, виждаше как взаимоотношенията им охладняват. Никога не е била така близка с дъщеря си Джоана както с Кайла и до болка не искаше да изгуби внучката си заради грехове, сторени преди петдесет години.

— Изглеждаш по-добре — поздрави я Кайла, като се мъчеше да се усмихне. — А чувстваш ли се по-добре?

— О, да. Спах спокойно. Лекарят каза, че съм добре. Само да си следя холестерола и много да почивам. Да не пия друго, освен вода и така нататък, нали знаеш? — говореше весело, за да успокои Кайла, но не успя.

— Ник паркира пред входа — каза младата жена. — Да те закарам ли с количката?

— Мога да ходя. А количката е нещо като болнично изискване — обясни тя и стана.

Хубаво беше да напусне болницата. Въздухът беше остър. Денят беше студен, а на небето се трупаха облаци. Очакваше се буря. Но в момента не валеше.

Настани се на задната седалка и поздрави Ник. Той учтиво ѝ кимна. Не знаеше какво му е мнението за нея и никак не би я интересувало, ако не беше забелязала как се погледнаха Ник и Кайла. Помежду им се долавяше интимност и тя се зачуди какво става. Но не се осмеляваше да попита точно сега. Знаеше, че я очаква по-неприятен разговор.

— Бабо — обърна се към нея Кайла, — трябва да ни кажеш какво се е случило снощи, но не искам да те разстройвам, затова съвсем накратко опиши случая с мъжа, когото си видяла пред къщата си.

— Джони беше — отговори тя. — Почти сто процента съм сигурна.

— Почти ли? — повтори Ник и погледите им се срещнаха в огледалото за обратно виждане.

— Беше застанал в сенките — обясни Шарлот. — И тъй като припаднах, не съм съвсем сигурна кого видях, но инстинктът ми казва, че беше той. Ясно го чух да произнася името ми: „Шърли“, така както винаги го казваше.

— Това означава, че е бил жив — отбеляза Кайла. — И къде се е крил?

— Нямам представа.

— Може би в църквата — предположи внучката. — Може би природеният му брат свещеник му е помогнал?

Сърцето на Шарлот се сви.

— Откъде разбра за Маркърс?

— Вчера ходихме в „Сейнт Базил“, като се надявахме някой да си спомни момчетата, които са прислужвали там — Кайла замълча за малко. — Тъкмо обяснявах, че търся сведения за дядо си, Джони Бландино, когато свещеникът ме прекъсна и ми каза, че е природен брат на Джони.

— Нарекла си го свой дядо? — попита Шарлот и я обзе странно чувство.

— Не там е въпросът. Обикалям из целия град, за да разбера нещо за миналото, а се оказва, че ти знаеш всичко, но не искаш да ми го кажеш.

— Не е вярно, Кайла. Наистина не зная къде са часовниците на Нейт и Франки. Откри ли онова момиче в Рино?

— Открихме я — отговори Кайла. — Но я нападнаха, след като говорихме с нея, преди да отидем у тях да вземем часовника.

— О, не! — ахна Шарлот. — Кой я нападна? Евън ли?

— Появи се и друг мъж, който ме сграбчи и питаше къде е часовникът — отвърна Кайла. — Не беше Евън, така че поне двама са замесени, а не е изключено да са повече.

— О, боже! Рани ли те? Защо веднага не ми се обади? — притесни се баба й и едва сега си даде сметка, че лицето на Кайла е охлузено и изподраскано. — Цялата си в белези, като че ли си се била.

Кайла поклати глава.

— Не беше сбиване, а автомобилна катастрофа. Повредиха ни се спирачките, когато се връщахме от Рино, но се отървах леко, добре съм.

— Но това е ужасно — разтревожи се Шарлот, а сърцето й се разтуптя. — Никак не ми харесва. Можела си да пострадаш тежко.

— Добре съм, бабо — каза бързо Кайла. — За мен не се тревожи. Нека да поговорим за проблема в момента.

Възрастната жена пое няколко пъти дълбоко дъх, за да се успокои.

— Как изглеждаше другият мъж?

— Не видях онзи, който ме нападна, но ми се стори нисък, набит и много як. Миришеше като човек, който много се поти — Кайла погледна към Ник. — Човекът в ресторанта много се потеше.

— Какъв човек? — попита Шарлот.

— Забелязах го в Рино. Косата му беше черна и мазна, невисок, леко пълен и постоянно попиваше с кърпа потта от лицето си.

На Шарлот й се повдигна. Не беше ли тя причината някой да преследва Кайла? И Дейна, и Ан-Мари имаха синове, и нищо чудно да са се заинтересували от часовниците. А ниски тъмнокоси мъже доста често се срещаха в Норт Бийч.

— За какво се замисли, бабо?

— Не зная. Има толкова много неща, които не разбирам.

— И много, за които не си ни казала — намеси се Ник. — Ако искаш да защитиш Кайла, не постъпваш правилно. Информацията ще ѝ бъде като броня. А липсата на информация я прави уязвима.

Ник имаше право. И дълбоко в себе си осъзна, че в огромното си желание да запази отношенията си с Кайла, неволно я бе тласнала по опасен път. Не беше обмислила ситуацията разумно. От личен опит знаеше колко опасни могат да бъдат мъжете, когато стане въпрос за злато, и особено това злато.

— Довери ми се, бабо — подкани я Кайла.

— Не става въпрос за доверие — отговори тя. — Но ще ти кажа всичко.

— Чудесно.

Шарлот въздъхна и тогава видя, че пристигат.

— Предполагам, че ще имаш търпение, докато влезем.

— Да, но само толкова — не отстъпи Кайла. — Снощи, когато бълнуваше, каза някои неща, които искам на всяка цена да изясня.

Шарлот се замисли. Какво ли не сънува! От лекарствата ли или от друго миналото оживя ярко пред очите ѝ. Ник паркира, а Кайла излезе, отвори вратата и ѝ подаде ръка.

— Добре съм — каза Шарлот, пренебрегвайки помощта ѝ. — Мога да ходя сама.

— До скоро не бях забелязвала колко си упорита — отбеляза сухо внучката.

— Явно е семейна черта — отвърна Шарлот. — А ти явно не зачиташ желанията ми.

— Значи от теб съм наследила своенравието — сякаш доволно установи Кайла.

— И от майка си. В нашето семейство жените са силни.

— Я повтори — измърмори Ник.

Шарлот забеляза как Ник погледна Кайла и разбра, че тук не става въпрос за добро настроение, а за любов. Може би всичко, което се случи, имаше дълбока причина. Ако Евън не беше избягал, Кайла никога нямаше да срещне този мъж. Ако Джони не беше отишъл в затвора, тя никога нямаше да се омъжи за Едуард. Понякога след най-тъмните нощи идват най-светлите дни.

— Предполагам, че нямаш ключ — каза Кайла.

Чантата ѝ вероятно беше останала вкъщи.

— Не, нямам.

— Добре, че ми даде един.

Кайла отключи и отвори вратата. Още щом прекрачи прага, Шарлот усети, че нещо не е наред. Кайла ахна смаяна, а ругатнята на Ник я убеди, че очите ѝ не я лъжат. Къщата беше претърсена най-вандалски. Мебелите бяха изтърбушени и изпочупени, всички малки украшения и най-различни дреболийки пръснати навсякъде, документи, книги списания се търкаляха на пода.

Шарлот се подпря на стената. Кайла застана веднага до нея.

— Бабо, да не ти прилоша?

— Само да си поема дъх.

— Какво са търсели? — попита Ник.

— Трябва да седна.

— Да, разбира се — каза Кайла и я подкрепи до гостната.

Шарлот седна в края на дивана, без да знае откъде да започне. Кой се беше гаврил с дома ѝ? Нима е бил Джони? Видя го снощи, беше сигурна. Но защо ще нахлува тук? Защото тя припадна и той не успя да ѝ каже за какво е дошъл ли?

— Ключето — досети се Кайла. — Може би са търсили ключето, което ми даде. Видели са, че не е в часовника, и след като не го намериха в моята къща, са разровили тук.

Шарлот се изкушаваше да кимне в потвърждение и да премълчи. Кайла се ръководеше повече от чувствата си, отколкото от разума и нея можеше да заблуди, но Ник зорко я наблюдаваше. Всъщност я наблюдаваше с очакване.

— Не е било заради ключето, нали?

Тя бавно поклати глава.

— Не е. Имам... или навярно имах... и още нещо.

Кайла седна на масичката точно срещу нея и коленете им се допряха.

— Какво си имала?

— Още един часовник.

— На Франки ли?

— Не. Часовниците не бяха три, а четири. У мен е часовникът на Доминик.

Кайла си въобразяваше, че повече нищо не може да я изненада, но с баба ѝ случаят изглежда беше различен.

— Защо часовникът на Доминик е у теб? По каква причина той изобщо е притежавал часовник? Защо? — питаше младата жена.

— За да разбереш, трябва да ти разкажа цялата история.

— Е, няма да постъпиш зле за разнообразие — отбеляза Кайла със сарказъм, който не прикри. Стараеше се да не забравя, че баба ѝ току-що излезе от болница и завари погром в къщата си. Трябваше да бъде по-внимателна, в противен случай тя щеше да получи нов пристъп. — Извинявай — каза припряно. — Да ти донеса ли вода? Искаш ли да си починеш, преди да започнеш разказа?

— Не, няма време — Шарлот се загледа в ръцете си и взе да върти венчалната халка, после се стегна и вдигна очи към Кайла. — Доминик беше свестен човек или повечето хора така смятаха. Четиримата от малки са били неразделни. Но след гимназията Доминик се влюбва в момиче от квартала и на осемнайсет години се оженва. Веднага им се ражда първото дете, момче, кръстено Лоренцо. През следващите четири години се раждат и две момичета — Делорес и Грейс. Доминик започнал работа в бижутерския магазин на баща си. Трябвало да се грижи за семейството си.

Джони, Нейт и Франки рядко се виждали с Доминик. Имали по-дръзки планове, отколкото да работят от девет до пет срещу скромно възнаграждение. Започнали на дребно — джебчийство, вместо да купят нещо от магазин, го открадвали, обирали бижутата на стари самотни жени от енорията. Хващали се на работа да окосят моравата, да подкастрият дърветата или да поправят нещо по къщите и се оглеждали какво могат да свият, без да ги забележат. Джони сподели с мен, че се оказало изненадващо лесно. След първите успехи станали по-самонадеяни. Тогава започнали да ограбват магазини за алкохол и други по-лесни обекти, дори банки. Бяха нагли, самоуверени и безстрашни, Франки беше грамаден мъж, страшен на вид. Той беше

мускулите, Джони и Нейт мозъкът — Шарлот млъкна, за да си поеме дъх.

Кайла попиваше всяка дума, но се притесни от бледността на баба си.

— Да прекъснем, ако не ти е добре.

— Вече започнах, остави ме да довърша.

— Добре тогава.

— Доминик се отегчил да угажда на баща си, който го държал изкъсо и му плащал малко. Гледал как безгрижно си живеят Джони и другите, докато той, освен жената и децата друго не знаел и пожелал отново да бъде с тях. Те се зарадвали. Доминик свършил някоя и друга работа с тях, обикновено нощем. Никой не знаел, че участва в бандата. След известно време им потръгна много и потърсиха къде да укриват откраднатото. Дейна, също танцьорка в клуба, и аз знаехме, че в подземията на клуба има тайна стая. Клубът бил строен по време на сухия режим за контрабанда на алкохол. Открихме я случайно. Казахме на Джони, че могат да крият плячката там, ако ни дават дял от нея.

Кайла я втресе. Не успя да прикрие колко е поразена.

— И ти помогна ли им?

— Идеята за дял хрумна на Дейна. Беше много хитра. Аз бях доста по-загубена. Не отхвърлих предложението, защото разбирах, че те ще крадат, независимо дали им помагам или не.

— Как си могла, бабо? Била си съучастничка в престъпление. Не се ли страхуваше от затвор?

— Вече ти казах, че имам грехове — отвърна й остро Шарлот. — А сега ще довърша разказа, за да не го повтарям никога повече и да забравя онова време завинаги.

— Добре, продължавай.

— Джони и приятелите му започнаха да се карат помежду си. Алчността намира начин да раздели и най-добрите приятели. Появиха се недоверие, завист, подозрителност, че някой ще отмъкне повече, отколкото му се полага. Тогава решиха да прибират ограбеното в старо желязно сандъче. Доминик измайстори четири ключалки с четири различни ключа, които криеха в малките тайници на часовниците. Също така потърсиха и по-надеждно място. Не казах къде е, но надписите на часовниците бяха нещо като код. Сандъчето се отваряше

само ако всички са налице, всеки със своя ключ. Ключетата пазеха в часовниците. Умираха за тези часовници. За тях те бяха символ на братството им, на тайните им — Пое дълбоко дъх, преди отново да продължи: — Обирът в Монетния двор беше последният им удар. Дръзко замислено. Нямах представа, че са се захванали с нещо толкова голямо.

— Но ти си била там — прекъсна я Кайла. — Видяхме те в кинохрониката от обира.

— Къде сте я гледали — попита Шарлот изненадано.

— В Монетния двор. Тази сутрин бяхме там. Не повярвах на очите си, когато те видях с още едно момиче до линейката.

Шарлот кимна.

— Чух за обира и че двама души са били убити. Двете с Дейна веднага хукнахме. Когато изкарваха убитите, мислехме, че са Нейт и Джони, но се оказаха пазачите. По онова време Дейна беше гадже на Нейт — тя погледна умоляващо Кайла. — Никога преди не бяха посягали на човек. А ето че двама мъже бяха убити. Тогава осъзнах, че това не е игра.

— И по-нататък?

— Скриха се. Видях Джони само веднъж, преди да го арестуват. Спомена ми, че се е случило нещо, но било нещастна случайност. Не пожела повече да ми каже и ме помоли да пазя неговия часовник, както и този на Доминик. На другия ден чух, че Доминик се удавил по време на риболов. Това ме озадачи.

— Убили ли са Доминик? — попита Кайла, като не ѝ се вярваше. Смаяно се питаше какво е разрушило приятелството им.

— Почти съм сигурна.

— Доминик участвал ли е в обира на Монетния двор? — попита Ник. — Името му никъде не се споменава.

— Той не е влизал в сградата. Само им е помогнал да избягат. Знаел някакъв таен път. Освен мен и вероятно Дейна никой няма представа, че е участвал и той в удара.

— И момчетата са мълчали по въпроса — отбеляза Ник.

— Струва ми се, че са били по-разговорливи със стриптийзборките, когато са се хвалели с нечестно спечелена игра. Не са ли се страхували, че ще ги предадете?

— Бяхме влюбени — каза Шарлот. — А Дейна и аз не бяхме съвсем невинни. Нищо нямаше да спечелим, ако ги предадем.

— А защо са убили Доминик? — попита Кайла. — Не разбирам.

— Не зная. Спречкали са се за нещо.

— Трябваше да ми кажеш, че часовникът на Доминик е у теб — упрекна я Кайла. — Защо премълча? Разбра, че търся всичките.

— Реших да изчакам, докато намериш другите. Не съм сигурна за кого работи Евън и какво им е известно.

— Ето, това е най-същественният въпрос — отбеляза Ник. — И очевидно някой е търсил в къщата ти часовника на Доминик.

— Или ключето — предположи Шарлот. — Едното ти го дадох.

— То е в чантата ми. Спомняш ли си надписа върху часовника на Доминик?

— Да. „Всички богатства.“ Мислех, че е свързано с откраднатите пари — тя направи кратка пауза. — Пазя часовника в сейф. Като повдигнеш килима в гардеробната ми стая, ще видиш заключалката. Комбинацията е четирийсет и шест, осемнайсет, дваисет и две.

— Аз ще проверя — предложи Ник.

Кайла се изкушаваше да отиде с него, но остана при баба си.

— Виж ти каква история!

— И която не ме представя в особено благоприятна светлина — добави Шарлот. — Страх се да изкупя грешките си, след като се омъжих за Едуард. Той ме спаси. С годините забравих, че изобщо някога съм живяла необуздано. Струваше ми се като сън от някакъв друг живот. И през ум не ми минаваше, че всичко ще започне отначало. Разбрах, че от миналото никога не можеш да избягаш, а също и от греховете, независимо колко далеч си отишла. Винаги ще те застигнат. Не зная дали някога ще ми простиш, но аз те обичам, Кайла, и най-много съжалявам, че те изложих на опасност. Не биваше да ти давам този часовник. Трябваше да остане у мен винаги.

— Постъпвала си така от любов към Джони и това ме успокоява — каза Кайла. — Не е било редно, но е разбираемо. Аз също направих куп глупости, защото си въобразявах, че е от любов. Сега имам по-ясна представа кое е истинско и кое не.

Шарлот я погледна внимателно.

— Ник истински ли е?

— И таз хубава. Защо ме питаш?

— Не съм сляпа, виждам как се гледате, като че ли помежду ви има нещо дълбоко и съкровено.

Кайла почувства, че се изчервява, но как да спре вълната, изгаряща лицето ѝ.

— Сближихме се — потвърди тя. — Ник е добър човек. Въпреки че едва ли съм познавач на мъжете. Дълбоко в себе си усещах, че с Евън има нещо нередно. Само че не си го признавах. Исках да притежавам мечтите, които продаваше той, и скъпо платих. Омъжих се набързо, за да нямам време да мисля.

— А Ник продава ли мечти?

— На мен нищо не продава. За нашите отношения дори не сме говорили. Около нас не е имало миг спокойствие.

— А ти искаш ли да казваш „нас“ и „ние“?

— Искам да не се налага да отговарям на такъв въпрос.

Шарлот се усмихна.

— Не си длъжна на мен да отговаряш, а на себе си.

— Изплашена съм — призна си Кайла. — Ужасена съм, че ако се влюбя в Ник, ще вложа чувства само аз, а не желая да го преживявам отново. Така че не питам и си мълча. Ти си права — не бива да се отнасям по този начин, но като размисля, си казвам, защо ми е точно в този момент да внасям яснота. За първи път в живота си имам любовна връзка, освободена от всякакви амбиции.

— Амбициите и надеждите не са винаги такива, каквито спомена преди малко, и само защото си мълчиш, не означава, че не съществуват и в даден момент няма да ти се наложи да си дадеш сметка за тях.

— След като този момент не е днес, аз съм щастлива — отвърна Кайла.

В това време Ник се върна с мрачна физиономия и празни ръце.

— Заварих сейфа отворен — съобщи той. — Часовникът липсва, но бижутата и документите явно не са пипнати.

Шарлот се оклюма.

— Как са отворили сейфа? Ключалката ли е била слаба? Джони веднъж ми показва колко е лесно да разбиеш сейф — тя се позамисли. — Стара жена съм и нямах кой знае какво за пазене. Или поне така си мислех. Нима мога да помня постоянно толкова стари истории. В началото бях по-предпазлива.

Тя клатеше глава, а очите ѝ се изпълниха с разкажание.

— Съвсем естествено е като са минали години да се отпуснеш. И аз съм същият — рече Ник. — Евън ме намери дванайсет години след скандалния ни сблъсък. Изобщо бях забравил за него и изведнъж се появява.

На Кайла не ѝ убягна как Ник успокояваше баба ѝ с мила усмивка. Вместо да се разгневи, че Шарлот не им е разказала всичко отначало и по този начин да ги улесни, той се държеше толкова деликатно с нея. Заплени я още повече, ако това бе възможно.

— Благодаря — каза Шарлот. — Много си внимателен. Виждам защо Кайла те харесва.

Внучката ѝ се размърда от неудобство, когато Ник се обърна към нея и изпитателно я загледа.

— Тя ли ти каза, че ме харесва? — позасмя се той.

Шарлот също се разсмя.

— Досега би трябвало да си разбрал, че зная да пазя тайна.

— Точно така!

— Чудесно, но вие двамата престанете да се разсейвате — прекъсна ги Кайла. — Кажете какво ще правим. Остана един часовник — на Франки, а не знаем къде да го търсим.

Ник се настани на един стол със сериозно изражение.

— Да предположим, че три от часовниците са у Евън, както и че или очаква ние да го насочим към часовника на Франки, или вече се е докопал до него. А може и да опипва на тъмно като нас.

— И не работи сам — прибави Кайла. — Знаем, че още един мъж се е залепил за нас. Кой ли е той?

— Човек, свързан по някакъв начин с храбреците от Алкатраз — предположи Ник.

Кайла погледна баба си:

— Имаш ли някаква идея?

— Дейна има трима синове. Ан-Мари — син и дъщеря. Дала е на сина си часовника на Нейт.

— После е преминал в наследство у Лайза — промърмори Кайла. — От семейството на Ан-Мари друг едва ли е замесен. Остава твоята приятелка Дейна и нейните момчета. Нищо не знаем за Франки. Нали, бабо?

— Франки беше сваляч. Не си спомням нито едно от гаджетата му. Роднини няма. Още една от танцьорките в клуба се срещаше с

Нейт. Казва се Елизабет. Омъжи се за изискан и почтен човек и загърби миналото, но има двама сина. Говорих с нея. Струва ми се, че не знае нищо.

— Видяхме, че това не означава нищо — мрачно отбеляза Кайла.

— Да не забравяме Доминик — намеси се Ник. — Някой се е досетил, че неговият часовник е у теб. Също така неизвестно лице нападна Делорес, дъщерята на Доминик.

— По всяка вероятност е търсил часовника на Доминик — каза Кайла. — И заключихме, че ние сме го завели при нея, когато ходихме да я помолим да направи справка в старите картотеки на магазина. Кой знае как е. Има и друга възможност: Евън да ни е проследил и да се е досетил, че търсим часовника на Доминик — Кайла замълча, тъй като установи, че не стесниха границите на търсенето. — Пропускаме ли някой заинтересуван от съкровището, освен лицата, свързани с обира?

Погледна към Шарлот. Баба й сви рамене.

— Според мен не. Джони и приятелите му не се хвалеха с подвизите си. Но беше отдавна. Моето поколение си отива.

— Но не всички са покойници — отбеляза сухо Ник.

— Какво ще кажеш да ни запознаеш с твоята приятелка Дейна?

Шарлот се поколеба.

— Струва ми се безсмислено да се опитваме да отворим тази врата към миналото. И въпреки това съм съгласна. Ще ви заведа при Дейна и ще видите клуба, където съсипах доброто си име. Сега собственица е Дейна, нали разбирате? Все пак стриптийз клуб е. Или и нещо повече... Не зная в днешно време какво правят по тези клубове. Доколкото разбрах, купила е още два — по един за двамата й синове. Не се е страхувала от семейството си да бъде каквато е била — добави. — Само да ви предупредя. Тя е настроена зле към мен, тъй като скъсах с нея. Съмнявам се, че ще ни посрещне радушно.

— Мен по-скоро ме интересува тайната стая в подземиеето — каза Ник. — Вече зная, че мъжете не са скрили там тяхното злато, но може би не са ти казали всичко.

— Нима ти минава през ум, че парите през цялото време са останали непокътнати в това мазе? — попита Кайла. — Щеше да е много лесно. А Дейна досега сто пъти да ги е взела, доколкото разбрах.

— И да ги е вложила — предположи Ник. — Намерила е начин да забогатее, а сигурно е било по-лесно да се продават монетите една

по една на колекционери за период от петдесет години, отколкото целият комплект наведнъж.

— Не ми се вярва — възрази Шарлот. — Джони премести плячката. Така ми каза. Нямаше причина да ме лъже — Шарлот млъкна рязко. — О, по лицата ви виждам, че се съмнявате в неговата искреност.

— Бабо, той е бил професионален крадец — каза меко Кайла. — Крал е и е убивал, защо да не е лъгал? Аз най-добре зная колко лесно можеш да повярваш на лъжите на някой хубавец, който ти разправя небивалици, защото знае, че искаш да ги чуеш.

— Джони не ме е лъгал — не отстъпи Шарлот. — Няма значение. Вие не сте длъжни да му вярвате — тя се изправи. — Ще се преоблека, ще си взема чантата и тръгваме.

— Може би не трябва да излизаш — каза Кайла. — С Ник и сами можем да отидем.

— Без мен до никъде няма да стигнете — възрази Шарлот. — Добре съм. По-силна съм, отколкото изглеждам.

— Не трябва ли първо да предупредим приятелката ти? — попита Кайла.

— Когато става въпрос за Дейна, изненадата е винаги, е за предпочитане.

— Ето, това е заведението — посочи Шарлот стриптийз бара „Илюзия“, разположен в самия център на Бродуей. — Никога не съм предполагала, че ще доведе внучката си точно тук.

— Ако това ще те успокои, на мен пък и през ум не ми е минавало, че ще вляза в стриптийз бар с баба си — отвърна Кайла.

Ник отвори вратата, Кайла влезе първа и се спря, за да привикнат очите ѝ към приглушената светлина. Беше сряда следобед, твърде ранен час за вечерното шоу. Як мъжага с вид на бияч ги пресрещна.

— Още не е отворено — съобщи им той.

— Идваме при Дейна — обясни Шарлот. — Тя тук ли е?

— Има делова среща — каза мъжагата. — Почакайте, ако желаете. За кого да предам?

— За Шарлот Кънингам.

— Същото ли е като по твое време — попита Кайла, оглеждайки бара, масите, сцената с блестящите златни пилони. По никакъв начин не можеше да си представи баба си усукана около пилон. Всъщност изобщо не си я представяше на тази сцена да танцува или да прави каквото и да е друго.

— Съвсем различно е. Сцената е по-голяма. Нямаше частни сепарета и пилони — тя позамълча. — Ще ви покажа снимки. Натам са.

Кайла последва баба си в страничния коридор, чиито стени бяха украсени с черно-бели фотографии в рамки, илюстриращи историята на клуба.

— Ето ме мен — показва Шарлот една от снимките.

Кайла се приближи и видя баба си на коленете на някакъв тип да се смее с цигара в ръка.

— И си пушела, бабо!

— Тогава това беше най-невинното удоволствие.

— А Джони и компания има ли ги на някоя от снимките? — попита Ник, надзъртащ иззад Кайла.

— Нека погледна — възрастната жена бавно огледа фотографиите. — Ето ги тук и тримата. А това е Дейна, червенокосата до Нейт. Блондинката от другата му страна танцуваше под името Лола, а се казва Елизабет Хатчинсън. Споменах ви за нея. Ходеше и с Франки, и с Нейт.

Кайла нямаше никакво желание да уточнява какъв е действителният смисъл на глагола „ходя“ в случая. Подозираше, че е евфемизъм на секс и няма нищо общо с разходки на лунна светлина, вечеря в ресторант или отиване на кино. Били са лошите момичета, осъзна тя, онези, които са съблазнявали мъжете, откъсвали са ги от съпругите и благовъзпитаните им приятелки. И баба ѝ е била една от тях. На снимките изглеждаше безумно млада и преизпълнена с живот, безумно щастлива.

— Накъде водят стълбите? — попита Ник. — Може би към подземие.

— Да, но Дейна няма да е очарована, ако се промъкнем без разрешение.

— Развеждаш своето семейство из старото си свърталище. Какво толкова! — попита Ник.

— Добре, но ти ще се разправяш с нея — предупреди го Шарлот и ги поведе по стълбите. Подземието явно служеше за винарска изба и склад. Имаше големи хладилници и фризери. Шарлот се насочи пъргаво към другия край на мазето, сякаш много добре знаеше къде отива.

— Трябва да отместим тези кашони.

— Остави на мен — намеси се Ник и избута три големи кашона. — Тук няма нищо — добави той, опипвайки дървената ламперия.

— Третия панел отдясно, натисни го. Има механизъм за отваряне.

Само с едно движение панелът се разтвори като летяща врата и откри непроницаема тъмнина.

— Едно време имаше осветление, една гола крушка...

Шарлот пристъпи в тъмнината и се пресегна встрани.

След миг светна.

Помещението беше малко, около два на три метри. Беше студено, влажно и абсолютно празно.

— Сигурна бях, че не е тук — въздъхна Шарлот. — Невъзможно е след петдесет години.

Кайла погледна към Ник, който изследваше всеки сантиметър от стаичката. Сякаш търсеше нещо, но тя не се досещаше какво.

— Значи в тази стая Джони и неговата банда са крили плячката си — обърна се той към Шарлот.

Тя кимна.

— Било е скривалище за алкохол по време на сухия режим. Затова има тайна врата. Бащата на Дейна работеше в една от градските служби. Знаеше много за старите сгради и веднъж спомена пред нея, че не би повярвала каква подземна мрежа от тунели има под целия град. Каза ни, че по време на сухия режим клубът е бил контрабандно заведение за алкохол и по всяка вероятност има тайник в мазето. На нас ни се стори много вълнуващо и опасно, така че слязохме да го търсим и го открихме.

— Нашите тайни ли им разправяш, Шърли?

Кайла се извърна като ужилена. Висока жена с яркочервена коса стоеше пред тях. Зад нея надничаше мъжът, който ги пусна в клуба. Нито жената, нито биячът изглеждаха възхитени от присъствието им.

— Всичко е наред, Стивън — обърна се тя към мъжа зад гърба ѝ.
— Върви си.

Мъжът се наклони да възрази, но се въздържа и тръгна.

— Запознайте се с Дейна — каза Шарлот. — Моята стара приятелка. А това е Кайла, внучката ми, и нейният приятел Ник.

— Какво правиш в подземията, Шърли? — попита Дейна.

— Проверявам дали още криеш парите тук — отговори безцеремонно тя.

Кайла не снемаше очи от двете жени, застанали една срещу друга, и усещаше, че помежду им има толкова ненавист, колкото и обич.

— Никога не бих предположила, че си толкова глупава — отговори ѝ Дейна. — Наистина ли ти хрумна, че ще пазя парите през всичките тези години?

— Не, но започнах да се питам дали не знаеш повече, отколкото ми каза онзи ден, когато намина у нас.

— Наминах, за да те предупредя да си затваряш устата, но очевидно не съм била убедителна.

— Някой вече се е добрал до три от четирите часовника — продължи Шарлот. — Липсва само часовникът на Франки. Сигурна съм, че този някой е напипал указанията къде са парите.

— Откри ли часовника на Нейт? На Ан-Мари ли то е дал?

Шарлот потвърди.

— А тя — на сина си, той — на дъщеря си.

— Разбрах. Значи на нея е вярвал повече, отколкото на мен. Това е скандално.

Кайла не схвана напълно тона на Дейна. Като че ли беше и бясна, и тъжна.

— За твое сведение съм казала всичко на Кайла и Ник — добави баба ѝ. — Казах им, че двете с теб криехме парите и бижутата в тази стая, че тук прибрахме златото от Монетния двор веднага след обира. Съучастнички сме в престъплението. Дори след като разбрахме какво се е случило с пазачите, не ги върнахме. Мълчахме си.

— Нямах никакви доказателства — каза Дейна. — Само думи, твоите срещу моите.

— Ние не търсим доказателства — прекъсна ги Ник. — Търсим часовниците и парите. Човекът, намислил тази игра, е измамник и

крадец, който търси лично отмъщение, и ние искаме да го заловим.

— Никой няма да открие съкровището — заяви Дейна. — От петдесет години е изгубено, а и други се оглеждаха за него.

— Никой преди не е знаел за часовниците — напомни й Шарлот. — Появи се човек, който ги издирва... струва ми се не е само един. Може би ти или синовете ти. Пътували ли са наскоро? Например до Рино.

— Остави момчетата ми на мира.

— Ако и те оставят моята внучка на мира. Някой се опита да я убие.

— Не е нито един от синовете ми — възрази веднага Дейна. — Те са добри хора. Имат съпруги, деца, живеят със семействата си. Не ги забърквай с мен, Шърли. Ти напусна клуба и ни обърна гръб много отдавна. Нямах право да се появяваш тук отново. Напусни и никога повече не се връщай. С теб приключихме завинаги. И да сме били приятелки, когато си тръгна, без да се сбогуваш или да благодариш, приятелството ни свърши. Спасих те от улицата, но ти никога не го призна. Държа се, като че ли съм причината да пропаднеш.

— Никога не съм казвала подобно нещо... никога пред никого.

— Дори пред мен — намеси се в разговора Кайла. — Разказа ми какви приятелки сте били и как сте й помогнали.

Дейна попита изненадано:

— Наистина ли?

— Разкрих й истината, цялата. И не съм споменавала дори, че идеята да помагаме на Джони или Нейт е твоя, защото не е вярно. И двете бяхме замесени, а аз бях лудо влюбена. Ти винаги се пазеше от емоционални крайности.

— Невинаги. С Нейт беше различно. Той беше специален. Само ми е мъчно, че не ми остави дете, както Джони на теб. Щях да имам нещо от него завинаги. Е, ти спечели. Виждате, че тук е празно. Не използвам стаята. Пазя я така, за да ми напомня да не криввам от правия път, така да се каже. Нейт умря заради алчността си и безразсъдството си. Смяташе се за недосегаем, за непобедим. Въобразяваха си, че е невъзможно да ги заловят, но се заблуждаваха. След седмица ги пъгнаха зад решетките, а след пет години бяха мъртви.

— Не съм сигурна, че са мъртви — каза Шарлот. — Мисля, че видях Джони снощи. Стоеше пред къщи, но съм припаднала от шока и са ме откарали в болницата. Може и да е било халюцинация, но в онзи миг за мен той беше от плът и кръв — тя направи пауза. — Дейна, наистина ли няма друго? Наистина ли нямаш представа къде са часовниците, златните монети и кой души около тях?

На Дейна ѝ отне доста време, за да отговори:

— Идва при мен онзи, който написа книга за Алкатраз и за бягството. Казва се Джоуел някой си. Появи се преди няколко месеца и започна да ме разпитва. Бил е пазач в Алкатраз. Похвали се, че Франки му е подшушнал къде е съкровището. Попитах го защо в такъв случай не е богат, а той само се усмихна. Действал по въпроса, така ми отговори. Според мен се опитваше да ме предизвика да говоря, но кой знае.

Шарлот погледна Кайла и Ник.

— Имате ли някакви въпроси, преди да тръгнем?

— Само един въпрос — обади се Ник. Протегна ръка, разтвори дланта си и там заблещука златно копче за ръкавели. — Да имаш някаква представа как това се е озовало в твоя тайник?

Дейна се вторачи в копчето за ръкавели, като че ли го виждаше за пръв път.

— Нямам представа. За тази стая никой не знае.

— Даже и синовете ти ли?

— Даже и те. Винаги държа кашони пред стената — след кратко колебание прибави: — Ще ви изпратя.

Когато стигнаха при колата, Кайла не се стърпя и попита:

— Какво е това копче, Ник? Защо постоянно го гледаш?

— Защото мисля, че е мое — каза той и двамата се спогледаха. — Има само един човек, който е могъл да го вземе — Евън. И това означава, че е бил в тайната стая. Как е узнал за нея? Как е влязъл? И защо?

Поне веднъж за един от въпросите да имаше отговор, притесняваше се Кайла.

Ник продължи да се занимава с копчето за ръкавели. Отиде си набързо до къщи, за да провери, и както предполагаше, едното копче

от комплекта липсваше, а намереното в клуба несъмнено беше липсващото. Дали Евън вече се беше добрал до монетите? А Дейна дали ги излъга, като твърдеше, че стаята не се използва от години? Може би Евън само бе проверил някогашното скривалище, както постъпиха и те.

Кайла се отпусна на дивана до Ник. Седнаха да си починат в гостната на баба ѝ, след като цял ден бяха чистили и разтребвали, а накрая приготвиха и хубава вечеря. Шарлот вече се бе оттеглила в спалнята си.

— Казах на баба, че ще спя на дивана. Разтегателен е.

— Дано да си употребила множество число, защото ние ще спим тук — уточни той. — По никакъв начин няма да ви оставя сами.

— Нищо няма да ни се случи — отвърна тя неубедително, но очите ѝ казваха съвсем друго.

— Оставам — заяви той. — Баба ти ще се скандализира ли, ако спим заедно?

Кайла направи физиономия.

— Преди няколко седмици веднага щях да ти отговоря „да“. Но сега... — поклати глава.

— Нейната история няма нищо общо с онова, което тя очаква от теб — възрази Ник. — Ти си нейната внучка и тя винаги ще иска най-доброто за теб. Това е вечно.

— Да, зная, но най-доброто за мен си ти, освен това съм пълнолетна и сама мога да решавам.

Той се вгледа в очите ѝ и съзря истината, която адски го плашеше. Не бяха обсъждали какво се случва помежду им. И ако още отлагаха този разговор, щеше да е по-спокоен.

— Не се притеснявай — промълви меко Кайла. — Зная, че е много късно.

Никак не му се искаше да попита: „За какво е много късно?“, тъй като се страхуваше от отговора.

— А има толкова много неща за изясняване — добави тя. Отново се усмихна: — Ставаш нервен само в един случай, Ник. Когато засегна нещо по-интимно.

— Не съм нервен — оправда се той.

— Обеща ми да не ме лъжеш.

Загледан в топлите ѝ кафяви очи, разбра, че тя имаше право: наистина я излъга. Беше нервен и неспокоен, защото тя го завладяваше по невъобразим начин. Винаги се държеше на разстояние във взаимоотношенията си, дори в любовните и приятелските. Не споделяше докрай, имаше предел, отвъд който не прекрачваше, но Кайла беше различна. Откакто я срещна, нямаше предели, граници и почти никакво разстояние помежду им. Живееха в изключителна близост. Едва не умряха заедно. Преживяха моменти, наситени с най-дълбоките вълнения на двама души, и той не можеше да пренебрегне факта, че вече не само я желае, но чувства необходимост от нея. Точно това най-много го плашеше. Не можеше да си се представи обвързан и не го искаше, но как да скъса с нея.

„Не, не мога да я оставя още — размишляваше той. — Възможно е животът на Кайла да е застрашен. Тя няма да бъде в безопасност, докато Евън не бъде заловен.“ Дотогава щеше да е до нея дори да го умолява да я остави. Но подобно нещо тя не беше изричала. Гледаше го, сякаш умира от глад, а той е огромна пържола. Опита се да мисли с ума си, а не с тялото си, което настояваше да я разсъблече незабавно.

— Ник — продума тя, — защо ме гледаш така. Не че не ми харесва, но нещо те мъчи.

— Постоянно си напомням, че баба ти е на горния етаж, а стените са много тънки.

— Ще бъдем тихи.

— Нима? — подразни я той.

Лицето ѝ пламна.

— Мога да опитам.

— Не искам да опитваш. Харесва ми, когато се отдадеш на чувствата си.

— С теб като че ли винаги става много... — тя замлъкна внезапно и с разширени очи се взираше в нещо над рамото му.

— Какво има?

— Там има човек — посочи към прозореца.

Той се обърна бързо и видя неясните очертания на мъж. Скочи, изтича до входната врата, проклинайки новите ключалки, които монтира. Когато най-последно излезе, видя мъжа да тича по улицата. Спусна се след него, но той се качи в един стар седан и потегли. Беше много тъмно и не видя регистрационния номер, също така не успя да

види добре и мъжа, въпреки че според него не беше Евън. Стори му се, че е с по-тъмна коса и тича трмаво, като че ли не го държаха краката.

Обърна се, за да се прибере, и забеляза нещо на тротоара. Вдигна го. Беше перука. Кайла го пресрещна на стълбите.

— Видя ли кой беше?

— Не, а ти?

— Стори ми се мургав, тъмнокос, като италианец — отговори тя. — На възраст. Господи, Ник, мислиш ли, че е бил Джони?

Ник погледна перуката в ръката си.

— По всяка вероятност не е бил той.

— Защо?

Накара я да влязат, затвори вратата и едва тогава заразглежда перуката. Косата беше къса и прошарена. Перуката беше мъжка.

— Къде я намери?

— На тротоара. — След малко добави: — Не Джони е бил тук снощи, а Евън — маскиран.

Те се спогледаха.

— Наистина изглежда много по-естествено. И въпреки това не зная дали да кажа на баба. Тя предпочита да вярва, че Джони е жив.

— Преди да разберем със сигурност, нищо няма да й казваме — съгласи се Ник. — Онзи тип наистина не тичаше като млад човек.

— Идва ли ти наум някаква идея?

— Никаква — каза той обезсърчено. — Не се връзва. Опитваме се да съберем парченцата, но те не съвпадат. Картината е невярна. Пропускаме нещо важно. Но какво, нямам представа.

Тя въздъхна.

— Зная за какво говориш. Изпитвам го всеки път, когато реставрирам витраж. Едно малко парченце да липсва, и нищо не се получава. Понякога се отчайвам и после, когато най-малко очаквам, намирам липсващата част и всичко се намества идеално.

— И колко време обикновено ти отнема? — попита Ник.

— Понякога седмици.

— Ние не разполагаме със седмици.

— Зная, но една нощ имаме — очите й светнаха внезапно. — Хрумна ми нещо. Подреждаме го като пъзел и търсим неизвестното. А защо не подредим пъзела само с доказани факти?

Отидоха в кухнята и тя извади листове, химикалки и ножици. После се настаниха на масата в трапезарията. Кайла нарязва листовете на квадратчета и го погледна с очакване.

— Хей, това е твоята игра — подкани го тя.

— Нашата игра — поправи я той. — Знаем, че има четири часовника. — Взе четири листчета и ги номерира от едно до четири. После добави името на собственика и съответните фрази.

Ник подреди листчетата пред себе си. Не знаеше в каква последователност да свърже „На рая ни очакват“, „Всички богатства“ и „До деня“.

— Чудя се, ако сложим тези фрази в компютъра, дали няма да излезе нещо.

— Да, но за съжаление баба ми няма компютър. Ако искаш иди до вас...

Колкото и да се изкушаваше да отиде да вземе лаптопа, си напомни, че само преди минути някой бе наблюдавал къщата.

— Това ще направим утре — каза той. — Какво друго знаем?

— Замесените лица: Евън, баба, ти, аз, Джени, Джей Ти.

Тя млъкна.

— Делорес Рики — продължи той, — непознатият нападател в Рино, Лайза Палмър, онзи, който повреди спирачките ни.

— Приятелките на баба ми — танцьорките от кабарето.

Изписаха повечето листчета. Ник ги въртеше и подреждаше, но от думичките само му се зави свят.

— Струва ми се, че така няма да си помогнем — изпъшка той. — Виждам само, че има много неизвестни.

Кайла се прозя.

— Тогава преминаваме към план Б. Отиваме да спим, а сутринта може да ни изненада с някоя идея.

— Ти върви — каза той. — Аз ще помисля още малко. Освен това ще почакам да видя нашият неканен гост дали няма да се появи пак.

— Ще ти правя компания — предложи тя.

Ник забеляза сенките под очите ѝ и разбираше, че преживяният стрес през последните няколко дни си казва думата. Изглеждаше съвсем изтощена. И той бе преуморен, но гневът и чувството за безсилие не му даваха мира и знаеше, че няма да може да заспи.

— Върви да спиш, Кайла. Ще мислим утре.

— Или сам ще мислиш тази нощ — усмихна му се с пълно доверие.

— Твърде много ми вярваш, Кайла.

— Не е твърде много — отвърна тя толкова сериозно, че го трогна.

Не искаше да я разочарова. Не искаше и себе си да разочарова. И загледан в парченцата от пъзела, си даде сметка, че няма представа как да ги сглоби.

Сънищата на Кайла бяха изпъстрени с образите от изминалите няколко дни: подигравателната усмивка на Евън, усещането, че я душат, дрезгавият глас, който пита къде е часовникът. Щом се изплъзнаше от една картина, на нейно място идваше друга. Пътуват с Ник по пътя през планината, а колата се носи все по-бързо. Чу се как крещи, когато излетяха от пътя.

Мяташе се и се опитваше да не мисли за нищо. Но диванът на баба ѝ не беше удобен и в просъница търсеше Ник, а него го нямаше.

С изненада установи колко близки са станали. Беше първият човек в живота ѝ, с когото искаше да заспи и на сутринта да го намери до себе си, за да си говорят. Но събитията ги преследваха, все нещо се случваше, а тя чувстваше необходимост да разбере какво е отношението му. За нея това бе жизненоважно като въздуха, който поема, и бе много неспокойна, тъй като буквално се бяха сраснали за твърде кратко време.

Да оглупява от любов повече нямаше да допусне. „А всъщност не съм и влюбена“ — каза си тя. Но това заключение ѝ прозвуча неубедително. Ник навярно си мислеше, че за нея връзката им е само секс, но не беше така. От самото начало чувствата ѝ се пробудиха, още с първата целувка. О, да, може би тогава го целуна, за да дразни Евън, но второто докосване на устните им промени подбудите ѝ.

За подбудите на Ник не беше сигурна. Усещаше, че го привлича физически, и по всяка вероятност, освен да прави любов с нея, друго него интересуваше. А леглото ѝ така лесно и бързо ли би напуснал, както се озова в него? Страхуваше се, че отговорът ще бъде „да“. Точно сега този въпрос не биваше да я занимава, тъй като имаше много по-тревожни събития от връзката ѝ с Ник.

А такава нужда имаше от сън, покой, време за размисъл. Спа неспокойно, събуждаше се, после се унасяше. Когато сутринта отвори очи, слънчевите лъчи струяха през процепите на щорите, а Ник спеше, сложил глава на масата в трапезарията. Около него листчета от пъзела

бяха разпръснати все така неподредени. Кайла стана, изкъпа се, облече се, направи кафе, а той продължаваше да спи. Не искаше да го буди, но с баба си имаха час при домашния ѝ лекар.

— Ник — нежно го разтърси за рамото, — събуди се.

Той се сепна, отвори широко очи и тялото му се напрегна, сякаш начаса щеше да се хвърли в битка. Определено не беше от публиката извън игрището. Погледът му се фокусира върху лицето ѝ.

— Какво има?

— Нищо, съмна се. Ще водя баба на лекар.

— Добре. — Той прокара пръсти през разрошената си коса. — Ще отида до тоалетната, ще си плисна лицето и съм на разположение.

— Няма защо да идваш с нас. Не се притеснявай.

Той ѝ хвърли поглед, от който стана ясно, че си хаби думите на вятъра, и изчезна в банята.

— Какво е това? — попита Шарлот, която влезе в този момент и се приближи до масата.

— Опитвахме се да сглобим информацията, която имаме.

— И успяхте ли?

Кайла се загледа в пъзела и по-скоро в листчето, на което пишеше „Часовникът на Франки“. Само то беше празно, фразата от този часовник сигурно беше ключът към тайната.

— Не.

— Ще се справите — успокои я баба ѝ.

— Същото казах на Ник снощи — отговори Кайла. — Но дълбоко се съмнявам, че ще успеем, ако Евън или някой друг предприемат неочаквани действия. Нали не си пропуснала нещо важно да ми кажеш?

— Не, заклевам ти се, сега знаеш всичко. Нямам повече тайни.

Младата жена внимателно я погледна, но очите ѝ бяха искрени.

— Чудесно.

— Готов съм. — Ник се появи от банята. Миришеше на паста за зъби, а лицето и косата му бяха влажни.

Наистина през живота си не бе виждала по-сексапилен мъж, но едва ли можеше да му го каже пред баба си.

— Ще докарам колата пред входа — каза той и излезе.

Кайла погледна баба си и я улови, че я наблюдава със странна усмивка.

— Защо ме гледаш така?

— Влюбена си в Ник.

— Не, не съм — отвърна тя.

— Добре — съгласи се баба й веднага.

— Не съм — повтори Кайла, тъй като Шарлот явно не й повярва.

— Щом казваш, мила.

— Понякога си много досадна, бабо.

Шарлот само се подсмихна.

— Добре, харесвам го... много... но по-нататък не зная, а за неговите чувства съвсем пък нищо не мога да кажа. Ник иска само да залови Евън, да си върне парите и да опази семейството си.

— Искане и теб — отбеляза възрастната жена.

— Наистина ли, бабо? — не се сдържа да попита тя.

— Наистина, Кайла.

— Толкова грешки направих.

— Този път ще ги оправяш.

Клаксонът отвън прекъсна разговора им. Ник ги чакаше. Имаха много срещи и задължения. Налагаше се анализът на нейния любовен живот да се отложи.

След продължителния преглед при лекаря се върнаха у Шарлот. Баба й полегна по лекарско предписание, Кайла се залови да приготви обед, а Ник — с техния пъзел. Тъкмо свършиха да обядват и Бърнис, съседката на Шарлот, почука на вратата.

— Виж кой дойде, Кайла — посрещна Шарлот приятелката си и я прегърна.

— Здравей, Бърнис — поздрави я тя.

— Е, радвам се да те видя на крака, Шарлот, все едно нищо ти няма — рече Бърнис.

— Благодарение на теб навреме са я взели в болницата и лечението е успешно — усмихна й се Кайла.

— Аз също ти благодаря — добави Шарлот. — Кайла ми каза, че ти си ме завела в болницата.

Бърнис махна с ръка.

— Остави това. Но ми дължиш една игра на карти — покашля се и хвърли бърз поглед към Кайла. — И другите момичета имат

намерение да наминат за едно каре бридж, но само ако си добре.

— Струва ми се, че добре ще ми се отразят няколко ръце — съгласи се Шарлот. — Нали нямаш нищо против, Кайла? С Ник достатъчно се грижихте за мен. Сигурна съм, че си имате и друга работа.

— Само ако наистина си добре, бабо.

— Добре съм. Обади ми се по-късно за новини. Бърнис и момичетата ще бъдат с мен. Бърнис, искаш ли чай? Ела да отидем кухнята — покани тя съседката.

Кайла се върна в гостната и завари Ник да разговаря по мобилния си телефон. Крачеше нервно напред-назад.

— Дръж ме в течение — помоли той и затвори телефона.

— Кой беше?

— Джей Ти. Осведомих го за баба ти и за часовника на Доминик.

— Много добре. А той нещо ново каза ли?

— Снощи е разговарял с Делорес Рики. Тя и семейството ѝ са били убедени, че обстоятелствата около смъртта на баща ѝ са били подозрителни, но нямали доказателства. Няма представа какво е станало с часовника на баща ѝ. Сигурен съм, че ще остане потресена, когато разбере, че баба ти го е пазела досега.

— Друго?

— Уил, старото приятелче на Евън, е изчезнал на следващия ден, след като го посетихме. Съдържателят на пансиона казал, че се е преместил, без да остави адрес. Евън не желае и друг да го открие. И още, открили са пръстови отпечатащи в дома на Лайза Палмър, но са на неизвестно лице, няма ги в базата данни. Разбира се, Евън е твърде умен, за да остави отпечатащи.

— Дотук добре, но това ние го знаем, а ти си превъзбуден. Защо? Той посочи към масата и нареди три листчета в редичка.

— Мислих за нашия пъзел, Кайла, и как да подредим парченцата. Вчера, когато говорих с Джей Ти, той ми предаде какво му е казала Хелън Матюс. — Ник избута листчето с нейното име. — Познавала се е с Франки от дете. Бил много стиснат и обичал да си крие разни вещи. Не можела да си представи, че би дал часовника си на някого.

Кайла втренчено го гледаше и се опитваше да проследи мисълта му.

— Значи според теб Франки е задържал своя часовник. Ако това е истина, как ще разберем какво се е случило с часовника?

— Знаем какво се е случило с Франки — каза Ник. — Затворили са го...

Ник посочи второто листче.

— В Алкатраз — довърши тя.

— Точно така. Ето защо отиваме там.

По някаква причина идеята породи у нея тревожно чувство.

— Тъй ли?

— Да — потвърди той. — Имаме страшен синхрон. Спомняш ли си затворническия пазач от онова време? — Той показа третото листче с името на книгата „Приказки от Острова“. — Авторът днес ще дава автографи — допълни.

— Вярно. Бях забравила за това.

— Спомних си вчера, когато Дейна спомена, че Джоуел е ходил при нея да я разпитва. Ако въпросният пазач е знаел за нея, какво друго е разбрал?

— Но не е потърсил баба ми — подхвърли Кайла. — Питам се защо.

— Може би Джони не е говорил за нея. Но същественото е, че този Джоуел знае нещо за нашите момчета и може би за обира. Възможно е да си спомни дали Франки е имал джобен часовник, когато са го докарали в Алкатраз. Отговорите са на острова, Кайла. Ще се поинтересуваме как са постъпвали с личните вещи на затворниците.

— Съгласна съм — каза тя, обхваната от неговото въодушевление. — Парченцата дойдоха на местата си. Планът ми работи.

— Помогна ни да направим връзката — Ник погледна стенния часовник. — Трябва да тръгваме. Запазих билети за ферибота в три часа. Имаме време да се отбием по къщите си, да се преоблечем и да отидем на кея. А баба ти?

— Приятелката й Бърнис е при нея. Да вървим.

Кайла усети изведнъж прилив на енергия. Доброто настроение на Ник беше заразително. Може би едно кратко пътешествие щеше да им даде възможност да отдъхнат, нещо, от което отчаяно се нуждаеха.

След около час Ник влезе в паркинга точно срещу Кея на рибаря. Въпреки че беше средата на седмицата, туристи се тълпяха на пристана. Кайла обикновено избягваше тази част на града. Ресторантите и магазините бяха по-скъпи заради туристите, трудно се намираще място за паркиране, но все пак трябваше да признае, че радостната атмосфера пробуди у нея желание да се разхожда. От години не беше идвала в някой от ресторантите по кея, където се предлагаха морски деликатеси.

Ник не обръщаше никакво внимание на уличните жонгльори, музиканти и артисти. Беше човек с мисия. След като купиха билетите, той я поведе право към ферибота. Качиха се и тя измъкна ръката си от неговата.

Той забеляза израза ѝ и се намръщи.

— Извинявай.

— Твоето огромно желание да ме опазиш ми е приятно, но наистина стискаш много силно, а пръстите ми трябва.

— О, да, увлякох се. — Той се огледа и направи знак към стълбите. — Да се качим на най-горната палуба. Ще имаме хубав изглед към кея и ще видим кой още се е качил на ферибота.

Палубата вече беше претъпкана с туристи. Успяха да се промъкнат до перилата. Застанаха мълчаливо, заслушани в разговорите около себе си. Не забелязаха нищо необичайно. Поне се надяваше да е така. Извади панделка от чантата си и прибра косата си на опашка. Подухваше лек ветреца, а когато излезеха от залива, щеше да задуха по-силно. Ник сви вежди.

— Харесвам те повече със спуснатата коса.

— Вятърът я разпилява и пада върху лицето ми. Така е по-практично.

Едва се сдържа да не разпусне косата си и да наблюдава реакцията му. Предчувстваше, че щеше да си заслужава неудобството.

— Харесвам те, когато не се държиш практично — усмихна ѝ се той унило.

— И на мен повече ми допада — чу се тя да признава. — Но в момента се опитвам да се съсредоточа, чака ни работа, така че престани да ме разсейваш.

Фериботът маневрираше, за да излезе от пристанището, и тя се загледа към отдалечаващия се пристан. Когато отминаха последния

кей, ги посрещна оглушителният рев на стотици тюлени, излежаващи се на слънцето върху дървени скари. Преди няколко години тюлените от вида морски лъвове бяха станали туристическа атракция и много от пътуващите снимаха игривите същества.

Направиха маневра към Голдън Гейт, огрян от следобедното слънце. Увеселително корабче се плъзна под моста, вероятно насочено към пристанището в източната страна на залива. Загледана в завихреното вълнение, Кайла нямаше как да не помисли за миналото.

— Все се чудя дали наистина е възможно Джони и Нейт да са преплували този залив — каза.

— Били са млади и силни мъже, готови да рискуват живота си, за да са свободни. Убеден съм, че са били със силна воля.

— Вярно, така е. Понякога можеш да се изненадаш от себе си на какво си способен, ако желаеш нещо много силно.

— Ето какво подклажда мечтите и илюзиите — желанията. Погледни този великолепен мост. Знаеш ли как е построен?

— Не, но ти ще ми кажеш.

— Като ученик трябваше да подготвя доклад — история, проектиране, изпълнение. Строителите били безстрашни мъже. Катерели са се като маймуни на кажи-речи триста метра над водата само с една предпазна мрежа. Единайсет души загинали по време на строежа, но работата не спирала. И в резултат създали един от най-прочутите мостове в света.

Тя се усмихна на въодушевлението, с което обясняваше.

— Разкажи ми още.

И Ник ѝ се усмихна.

— Ще те отегча.

— Никак не ме отегчаваш. Много обичам да те гледам как енергично действаш, като... Какво каза току-що? Като маймуна ли?

— А ще ти направя ли впечатление, ако ти кажа, че и аз съм се катерил?

— О, да. Много е seksi. Не маймунските изпълнения, а безразсъдната смелост.

— Наистина ли? — прошепна той в ухото ѝ. — Може би трябва да ти разкажа повече за моите авантюри с мостовете — продължи да шепне, обхождайки с език ухото ѝ.

Тя настръхна и потръпна.

— Ник, дръж се прилично. Намираме се на ферибот.

— Затова ли се олюлях?

— Бих искала да си затворя очите и да те извиня, но няма как. Сам го предизвика.

Той прибра кичур коса зад ухото ѝ.

— Не, аз мисля, че е заради теб, Кайла.

Сетивата ѝ пламнаха от думите му, от копнежа му, същият копнеж, който изпитваше и тя. Застана до нея толкова просто и естествено... само че в случая нямаше нищо просто. Усложни и без друго объркания ѝ живот. Пробуди у нея чувства, каквито не беше изпитвала.

Фериботът изведнъж се разтърси и Кайла се озова в прегръдките на Ник.

— Какво беше това?

— Акостирахме — отговори ѝ той и си открадна една целувка.

Едва тогава тя осъзна, че островът е пред тях. Толкова бе увлечена с Ник, че не забеляза кога са влезли в дока.

Слязоха на най-долната палуба заедно с другите пътници. На нея се спряха, за да се ориентират. Алкатраз, наричан често Скалата заради скалния си строеж, първоначално е бил военна база и покрай брега се виждаха старите казарми. След като послушаха историческите обяснения на екскурзовода, се запътиха към затвора, разположен на върха на продълговато, стръмно възвишение. Макар и да беше родена и израснала в Сан Франциско, никога не беше идвала на острова. Когато от училище организираха екскурзия, беше болна, а родителите ѝ не бяха проявили никакво любопитство към прочутия затвор. Стигнаха до затвора и прекосиха големия двор. Застанаха откъм външната страна и се загледаха в изумителния пейзаж.

— Казват, че това е най-хубавият изглед към града — промълви Ник.

Истина беше. Сан Франциско, с красивото крайбрежие, стръмните улици и главозамайващите небостъргачи се простираше пред тях като на лъскава пощенска картичка.

— Изгледът се е подигравал на затворниците — додаде Ник. — Раят се е намирал пред очите им, но е бил недостъпен за тях.

— Като жестоко и необикновено наказание.

— Сигурен съм, че мисълта за бягство не им е давала покой.

Кайла кимна и се обърна към сградата на затвора. Блокът с килиите беше каменен — сив и заплашителен. Нямахме никакво желание да влиза вътре.

— Ето го нашия човек — Ник насочи вниманието й към мъж, раздаващ автографи пред входа на затвора.

— Да се наредим на опашката, за да можем да говорим с него.

— И какво по-точно ще кажем? — попита Кайла, докато чакаха.

— Защо не започнем с факта, че си внучка на Джони? Тази информация сигурно ще го заинтригува.

Тя се намръщи.

— Не ми се ще да му казваме. Не зная дали изобщо искам някой да научи. Караш ме да споделя личната си история и тя да стане известна, сама да обявя, че съм потомка на прочут престъпник. Може би предпочитам да не споменавам за Джони, както се постъпва със срамните семейни тайни.

— Да, виждам, че е неприятно, но той няма да каже нищо съществено пред абсолютно непознати хора.

Тя се позамисли и прецени, че Ник има право. Наблюдаваше Джоуел Макклеин, който се подписваше на книгата на една жена. На вид беше висок и дългнест като върлина, с издължено мършаво лице. Изглеждаше около седемдесетгодишен, което означаваше, че когато дядо й е бил в затвора, е бил съвсем млад. Чудеше се защо едва сега е написал книга за своите преживявания. Може би си е търсел занимание, след като се е пенсионирал.

— Моментът е странен, нали? — промърмори тя. — Нова книга за бягството на прочути затворници, която излиза точно когато някой преследва изчезналата преди петдесет години плячка на същите тези затворници.

— Смяташ ли, че има връзка?

— Не знам каква е, но вероятно има.

Те пристъпваха в опашката и скоро дойде редът им.

— Господин Макклеин, с удоволствие ще вземем книгата ви, но бихме искали и да поговорим с вас, ако е възможно. Мой роднина е бил затворник тук преди много години.

— Наистина ли? Кой е бил? — попита Джоуел. — Може би ще си го спомня.

— Джони Бландино — отвърна тя, без да уточнява роднинската връзка.

Очите му светнаха.

— Много интересно. Той е организаторът на последния опит за бягство.

— И аз така разбрах. Не искам да задържам хората. Приемате ли да разговаряме, когато свършите?

Той се поколеба.

— Какъв казахте, че ви е бил Джони?

— Не съм споменала, но като се срещнем, ще ви кажа.

— Добре. Ще съм зает поне още половин час. Ако нямате нищо против, елате тогава.

— Чудесно, благодаря — оживи се привидно Кайла.

— Значи ще му кажеш — уточни Ник, когато се отдалечиха.

— Може би. А може би ще го излъжа. Ще видим.

Той се усмихна.

— Уважавам предвидливостта. Как да убием времето? Да разгледаме ли затвора? След като никога не си идвала, ще ти бъде интересно.

— Изглежда страшен.

— Той е страшен. По-добре ме хвани за ръка.

Тя му се усмихна на свой ред.

— Ти също винаги си предвидлив, Ник. Хайде, води.

Затворът не беше толкова интересен, по-скоро внушаваше неприятни чувства. Килиите бяха малки, около два на четири метра, шестстотин на брой, построени на различни нива, буквално струпани една върху друга. Пътеките бяха тесни, вратите се отваряха и затваряха автоматично. Застанаха до екскурзовода, за да чуят разказа за опита за бягство — за съжаление не онзи на дядо й, но независимо от това детайлите й бяха интересни.

— През 1962 година — говореше екскурзоводът — четирима мъже организират бягство от Скалата, като прекопават тунел в ерозираща от отходни води бетонна стена. Най-накрая единият затворник проявил малодушие и изостанал. Другите трима не били открити.

— Точно като дядо ми и Нейт — прошушна Кайла на Ник. — Твърди се, че никой не е избягал оттук, но всъщност не се знае със сигурност, нали?

— Знае се само, че живи не са се появили никъде. Да вървим — предложи той.

Продължиха обиколката си и минаха покрай банята, прочута с боевете между затворниците, на които било разрешено да се къпят три пъти седмично с топла вода; трапезарията; бръснарницата, лечебницата и библиотеката. Най-накрая стигнаха до блока, където най-опасните и буйстващи затворници били изолирани в непоносима самота.

Кайла настръхна, когато влязоха в един от карцерите.

Сякаш чу как вратата се затръшва след нея и остава завинаги в тази клетка. Мракът и самотата сигурно са били ужасяващи. Как изобщо човек е оцелявал? Нищо чудно, че дядо ѝ е искал да избяга и от отчаяние е предприел невъзможното.

— Веднага трябва да изляза — каза тя, но навън не се почувства много по-добре. Атмосферата бе наситена със зловонието на миналото. Във въображението си чуваше виковете на лишените от свобода хора, за които часовете са се влачели с агонизираща мудност.

Усети непреодолимо желание да вдъхне свежия въздух, да види синьото небе и безбрежния океан. Излязоха навън и застанаха да си поемат дъх, бавно и дълбоко.

— Беше много страшно. Не се учудвам, че дядо ми се е опитал да избяга.

Ник сложи ръце на раменете ѝ и ги разтри.

— Не забравяй, че Джони и всички останали са заслужили съдбата си, Кайла. Не ги съжалявай. По време на обира са убили двама души, невинни мъже със семейства, които са ги обичали. Няма как да пренебрегнеш тези факти.

— Да, зная и не мога да забравя. Искам само да го проумея. Та аз съм потомка на убиец. Господи, сама не си вярвам, че го изрекох на глас.

Ръцете му я успокоиха, но още я побиваха тръпки. Вдигна трепереща ципа на якето си.

Загледана в простора, осъзна, че небето бързо избледнява. Мъглата от Тихия океан се спускаше над Голдън Гейт и обвиваше

пилоните с гъсти бели вълни.

— Става късно — промърмори тя.

Ник погледна часовника си.

— При Джоуел още има опашка. Да погледнем какво има в онзи павилион.

Отправиха се към малката постройка, не по-голяма от затворническа килия. По стените бяха накачени фотографии на затворници като Ал Капоне, Кели Картечницата и Птичаря от Алкатраз. В две дълги стъклени витрини бяха изложени разни предмети. Кайла се наведе, за да прочете какво пише на един пожълтял лист. Оказа се нещо като дневник на първите впечатления на затворник.

— „Тук е непоносимо — четеше тя на глас. — Чувствам, че полудявам. Като протегна ръце, опирам стените на килията. Нощем сънувам, че се движат към мен и ме притискат, изцеждайки живота от мен. Отвъд укрепленията на затвора понякога зървам небето, океана и благословената свобода. Сърцето ми жадува за най-прости удоволствия. Само ако можех да измисля начин да се спася от тези стени.“

Тя погледна към Ник.

— Боже! Усещам болката му.

— Много си чувствителна, Кайла. Разбери най-сетне. Това са затворници, лошите, забрави ли?

— Да, да, зная.

Тя продължи да разглежда вещите в стъклените витрини — канчета, карти за игра, затворнически облекла. И тогава видя едни дрипи, шапка и стар... сърцето ѝ почти престана да бие... стар джобен часовник. На табелката пишеше: „Това остана от Франки Деймън.“

— Ник, погледни! — Несъзнателно зашепна, макар че бяха сами: — Часовникът на Франки. Ти правилно се досети. Бил е тук през всичките години.

С изумление се взираха в сребърния часовник, който сякаш им се присмиваше: „Защо чак сега дойдохте?“

— Никой не се е сетил да търси на най-явното място — измърмори Ник.

Кайла се наведе към витрината да разгледа часовника. На капачето се четеше надпис: „Когато светците се молят.“ Замисли се

миг, за да си припомни другите фрази.

— На моя дядо на часовника пишеше: „На рая ни очакват“, на Доминик — „Всички богатства“.

— На Нейт на часовника — „До деня“ — прибави Ник. Тя прехвърли фразите наум.

— Разбрах: „Всички богатства на рая ни очакват до деня, когато светците се молят.“

Ник я погледна. Кайла виждаше как усилено разсъждава.

— Аз не...

— Църквата — щракна тя с пръсти. — „Сейнт Базил“. Там се молят светците.

— Може и да си права — отвърна той със светнали очи.

— Сигурна съм. А гравюрата от другата страна... хващам се на бас, че е фасадата на „Сейнт Базил“ — добави. — Това е смисълът. Момчетата са се срещнали там. Били са неразделни. Познавали са всяко кътче на старата църква. — Изведнъж ѝ хрумна. — Но те са там — изчезналите монети. Обзалагам се, че са били някъде в църквата през всичките години.

— В църквата ли? Къде биха могли да бъдат скрити в църква?

— Не зная. Може би указанието е написано някъде, на стена, врата, на паметна плоча, на знаменателно за тях място. Този часовник ни трябва.

Ник погледна през рамо, после към стъклената витрина.

— Какво си намислил? — попита тя боязливо, макар че се досещаше.

— Ключалката е проста. Може би защото тук нищо не е ценно, освен като исторически документ. Ще мога да я отвинтя. На ключодържателя имам отвертка.

— Дори да я отвинтиш, как ще бръкнеш вътре. Някой ще ни види.

— Ще почакаме, докато всички се изнизат към пристана, ще грабнем часовника, ще хванем последния ферибот и ще отидем право в „Сейнт Базил“.

— Това е кражба, Ник. Някой от уредниците на музея или екскурзовод ще ни пипне.

— Ще бъдат заети да извеждат посетителите от острова. Само трябва да изчакаме подходящ момент. Взимаме часовника и изчезваме.

Съмнявам се дали някой ще забележи веднага липсата му.

— Сигурен ли си, че ще се справиш? — попита тя, без сама да си вярва, че е на път да одобри налудничавата му идея.

— Напълно. Сестрите ми все се заключваха от мен, така се научих да боравя с ключалки — каза той, а очите му светнаха. — Ще отворя витрината, но не сега — прибави съвсем тихичко, тъй като влязоха туристи.

Бързо напуснаха павилиона, за да не събудят подозрение.

— Ще си навлечем неприятности — тревожеше се Кайла.

— Да, но най-накрая последният часовник ще бъде в ръцете ни — настояваше Ник. — Трябва да рискуваме. Не забравяй, че имаме приятел във ФБР. Ако се случи нещо и ни арестуват, Джей Ти ще ни измъкне.

— Нима говориш за арест в най-ужасяващия затвор в страната? Не искам да попадна в някое подобно място.

— Няма, обещавам — успокой я той.

Както вървяха, Кайла се спря внезапно. И Ник видя, че на масата, където авторът раздаваше автографи, няма никого.

— Изпуснахме го — отбеляза тя. — Но ние не се забавихме чак толкова много, нали?

Ник вдигна рамене.

— Каквото знае, е написано в книгата. Ще го прочетем. Струва ми се, че затварят.

Кайла се съгласи. Последните посетители се изнизваха от затвора. Другите вече слизаха към брега. Наоколо беше безлюдно, само... Тя се вцепени, когато зърна един мъж в другия край на двора.

— Ник, не видяхме ли онзи човек в Рино?

Ник веднага се извърна, но мъжът се отдалечаваше надолу по пътя.

— Този, който си тръгна ли?

— Да.

— Не успях да го видя добре.

— Отиде си, така че няма значение.

Ник не изглеждаше убеден.

— Трябваше да го проследим. Но пък нямаше да можем да се върнем. Ще го потърсим после на корабчето. Да се разкараме отгук, за да не ни подбере някой от екскурзоводите. Ето пътека. Ще свърнем по

нея, за да се прикрием за няколко минути. После грабвам часовника и бързо слизаме по хълма.

Тя тръгна след него и скоро се озоваха на тревясала пътека, която се виеше около стените на затвора. Не се бяха отдалечили много, когато Кайла настръхна от чувството, че някой ги наблюдава. Закова се на място и се обърна. Дочу изпукване на сухо клонче, но не видя никого.

— Какво има? — попита Ник.

— Някой ни следи — прощушна тя. — Ами ако онзи тип се е върнал?

Облак птички хвъркна изведнъж, сякаш подплашени от нещо.

— Да не се спираме — каза той. — Пътеката обикаля острова.

— Сигурен ли си? — попита тя, залепена до него. — Не е ли по-разумно да се върнем.

— Ще попаднем право в ръцете на преследвача. Върви пред мен, аз ще ти пазя гърба.

Въпреки че решението бе логично, тя се разтревожи, че пътеката води само до другия край на острова. След няколко минути се спря задъхана от катеренето.

— Чуваш ли нещо? — попита тя.

— Не долавям движение — каза той.

— Според мен пътеката не извива.

Ник беше мрачен.

— И аз така мисля — погледна назад и изруга: — Мамка му! — Посочи към залива, където се виждаше, че фериботът се готви да отплава към Сан Франциско.

Отне ѝ известно време, за да отбележи факта, че дойдоха до острова със същия ферибот.

— О, боже! Това нашият ферибот ли е?

— Предполагам.

— Но ние го изпускаме. Трябва да го хванем. Хайде!

Направи крачка, но той я спря:

— Почакай, Кайла.

— Как да почакам? Ако стигнем до кея, там все ще има някой, който остава нощем, и ще разбере, че сме изостанали. Сигурно има служебно корабче, което прави курсове между брега и острова.

— Не мисля, че някой пази нощем тук — каза той.

— Как така не пази? Разбира се, че трябва да има служител денонощно.

— Помисли малко. Тук няма нищо за крадене. До острова е невъзможно да се добереш без кораб, а дочух екскурзоводите да си говорят, че са им съкратили бюджета. Освен това не сме се отказали от часовника.

Тя преглътна мъчително, без да знае кое повече я плаши, това, че са сами на острова, или че можеха да ги заловят и арестуват като нарушители и крадци на експонати от национален музей.

Сърцето ѝ замря при звука от стъпки. Ако на острова не оставаха пазачи, тогава кой беше?

— Какво ще правим? — прошепна тя, обхваната от паника и ужас.

— Скрив се!

Ник я бутна в един гъст храсталак встрани от пътеката. Кайла притаи дъх, когато доловиха шум от приближаващи се стъпки.

Кой беше, някой от екскурзоводите ли правеше последна обиколка, за да прибере изостанали туристи? Или някой, който ги търсеше, за да ги убие?

Сърцето ѝ лудо се разтуптя. Ник я бе закрил с тялото си и тя се прилепи до него.

Изтърколиха се няколко камъчета. Шумът от стъпките затихна. Кайла полудяваше от неизвестността, упрекваше се, че не е постъпила разумно.

Пак изпука клонче, птица изцвърча. Появиха се крака. Джинси, мъжки обувки, колан.

Тези детайли не успокоиха Кайла. Мъжът, когото зърна на площадчето, с джинси ли беше? Музейните служители не носеха такива панталони. На острова, освен тях имаше и друг човек.

Евън? Това беше първата ѝ мисъл. Страхуваше се да се надигне и да погледне по-добре. Мъжът отново тръгна. Ник ѝ направи знак да не помръдва и да мълчи.

Беше лесно за изпълнение. И без друго съдържаше дъха си.

Инстинктът на Ник не го подведе. След минутка чу, че човекът тръгна по пътеката. Сега вървеше по-бързо. Вдигаше прах и подритваше камъчета, когато мина покрай тях. Сигурно бе решил, че се е заблудил и те не са тук.

Почакаха още няколко безкрайни напрегнати минути. Кайла беше напрегната.

Най-после Ник прошепна:

— Мисля, че си отиде. Ще хвърля едно око.

— Недей — спря го тя. — Ами ако се е притаил и се ослушва?

Той я погледна внимателно.

— Кайла, ако не тръгнем веднага, тази нощ вероятно ще останем на острова.

Въпреки ужасното чувство, че това вече е факт, тя се вкопчи отчаяно във възможността да дойде някой извънреден кораб, за да прибере изостанали туристи.

— Добре, какво трябва да направим?

— Да продължим по пътеката и да се надяваме, че извива към пътя.

Ник разтвори клоните и тя се измъкна преди него на открито. Изправи се и се огледа. Нямаше никого. Беше започнало да се смрачава и мъглата скриваше напълно звездите и луната. Ник тръгна пред нея. Тя го държеше за ръка и вървеше плътно зад него.

Ник изведнъж се закова на място. Пътеката свърши до каменна стена, която опасваше страховития затвор. Вляво имаше стръмни каменни сипеи, а вдясно — огромни скали, влажни от морските пръски. Друг път нямаше, освен този, по който бяха дошли.

— Ами ако ни причаква — каза Кайла, вкопчена в ръката на Ник като в спасително въже.

— Налага се да рискуваме. Не можем да останем тук. Ако се върне, ще бъдем лесна мишена.

За няколко минути стигнаха стълбите, които водеха до плаца пред затвора. Изкачиха стъпалата, заслушвайки се. Фарът осветяваше част от пространството, но по-нататм мракът бе непроницаем.

Тръгнаха мълчаливо по края на плаца, като внимаваха за нещо необичайно. Беше неестествено тихо. Стигнаха до вратата на малкия изложбен павилион. Беше открехната; или не беше заключвана, или беше разбита.

Кайла разбра защо не е заключена, когато влязоха и се приближиха до стъклената витрина. Мобилният телефон на Ник освети картината, която подозираха, че ще видят. Витрината беше отворена. Часовникът липсваше. Онзи, който ги бе проследил, го беше откраднал.

— Трябваше да го вземем — изпъшка безпомощно Ник. — Издънихме се. Не биваше да се отдалечаваме толкова и да изпускаме от поглед павилиона.

— Прав си, ами сега какво ще правим?

— И аз не зная — отвърна той. Бяха застанали до вратата и се оглеждаха. — Но тук не ни е мястото. Представи си, че обвинят нас за кражбата!

— Точно така.

Ник я хвана за ръка, излязоха и се промъкнаха в сенките. Тя беше, меко казано, вцепенена от страх.

— Предпочитам да стоим по-далеч от затвора. Много е зловещ.

Кайла едва пристъпваше, толкова беше напрегната. Ослушваше се и за най-слабия звук. Струваше им се, че дишат ужасно шумно. Стъпките им отекваха в тишината. С облекчение усети под краката си трева. Пред тях се появи полуразрушена постройка, която ги подмамваше да влязат. Беше празна, без прозорци, но щеше да ги предпази от дъжд и вятър. И не на последно място оттук имаха поглед към околността и кея. Не се виждаха нито кораби, нито хора. Беше абсолютно безлюдно. Изглежда, наистина бяха съвсем сами на острова.

Ник застана до вратата и се взря в мрака. Кайла се облегна на стената и се опита да се успокои. Мъглата нахлуваше през отворите за прозорците и полепваше по лицето ѝ. Предупредителната сирена се чуваше някъде съвсем наблизо, а фарът хвърляше върху водата призрачна светлина.

Въпреки че полагаше огромни усилия да се успокои, в главата ѝ натрапчиво се въртеше една мисъл — бяха заседнали на обитаван от призраци остров наскред залива. Опита се да престане да трепери.

Ник се обърна към нея и я видя как трепери.

— Кайла, добре ли си?

— Не. Замръзнала съм и съм изплашена. Този остров ме ужасява.

— Нищо няма да ни се случи — успокояваше я той.

— Защо си толкова сигурен? Възможно е да сме сами. Но също така има вероятност в момента да ни търси луд, който не иска да открием него или часовника. Ще умрем на това място и никой няма да узнае кой ни е убил, дори ние — въображението ѝ се развихряше, изричаше всяка дума с по-висок тон: — Искам вкъщи. Искам да се махна оттук. Чувствам се хваната в капан.

— Превъзбудена си, Кайла.

— Благодаря ти, че отбеляза очевидното — сопна му се тя.

Той я привлече към себе си и тя го прегърна. Погали я по косата.

— Заедно сме — промълви той. — Всичко ще бъде наред.

— С мен е свършено.

— Не е. Ти си силна жена.

Тя недоумяваше за какво говори, тъй като не се чувстваше силна.
— Явно не ме познаваш много добре.

— Но ще те опозная. — Той се отдръпна, колкото да я погледне.
— През тази седмица видях как се държиш. Видях как гордо се изправи срещу Евън. Видях как изпълзя над кабината на асансьора, въпреки че беше обзета от ужас. Чух как ми заповяда да те оставя в горящата кола, за да не загина с теб. Ти си изумителна, Кайла Шеридан. На никого, включително и на себе си, не разрешавай да ти казва нещо друго.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Господи, Ник, това е най-хубавото нещо, което съм чула през живота си.

— Хей, нямах намерение да те разплаквам.

— И ти си изумителен с твоята решителност и желание да ме насърчаваш дори когато съм готова да се откажа, както е в момента.

— Само една нощ е, Кайла. Часовете ще се изнижат. На сутринта ще се смесим с туристите и ще вземем първия ферибот. Никой няма да разбере, че сме нощували тук. — Обхвана лицето ѝ с ръце. — Няма да позволя да ти се случи нещо. Обещавам ти. Вярвай ми.

— Вярвам ти. Зная, че ще направиш всичко възможно да ме защитиш. Но не искам да се измъчваш от угризения, че ти си ме въвлякъл в тази история. Участвам по мое желание и каквото и да ме сполети, те моля да не го забравяш. Не желая през следващите дванайсет години да се упрекваш за несъществуваща вина, както се упрекваш заради Джени.

— Нищо няма да ни се случи — повтори той твърдо.

— Добре.

Кайла седна на пода и се облегна на стената. В цепнатините между дъските бяха поникнали треви и тя откъсна две стръкчета. Ник стоеше на прага и се взираше навън, а тя се заслушваше, но не се чуваха нито стъпки, нито друг звук от живо същество.

Нямаше представа колко чакаха — половин час или час, но минутите сякаш се влачеха безконечно. Сърцето ѝ постепенно възвърна нормалния си ритъм. Успокояваше се с логични доводи. Все едно бяха на къмпинг. Можеше да издържи една нощ навън. Не беше много студено. На острова нямаше диви животни, поне така смяташе.

От дъжд бяха защитени. И както изглежда, преследвачът си бе отишъл или се бе притаил на друго място.

Най-после Ник се махна от вратата и седна до нея.

— Нищо не забелязах. Мисля, че сме сами.

— И на мен така ми се струва.

Той взе ръката ѝ.

— Замръзнала си.

— Не много.

Той я прегърна през раменете и тя се сгуши до него. Чуваше как сърцето му тупти и това я успокои. Почувства се на сигурно място.

— Така по-добре ли е? — попита той. — Постопли ли се малко?

— Да, всъщност дори ми стана горещо.

Тя вдигна глава и го погледна в очите.

— Наистина ли? — попита той. — Нали ти казах, че си изумителна.

Тя му се усмихна.

— По-добре да се целунем, вместо да говорим.

Той поклати глава.

— Ако те целуна, няма да мога да спра.

Идеята я развълнува. Беше хваната като в капан на безлюден остров наскред залива. Зад тях се издигаше зловецият затвор, а по-надолу вълните се разбиваха в скалистия бряг. Имаше вероятност да ги търси луд дори сега. Можеха да умрат тази нощ. По-неподходящ момент за любовни милувки едва ли съществуваше и в същото време изостряше сетивата.

Целуна страстно Ник по устните и желанието да го има лумна като пожар у нея. Той отвърна със същото настървение с търсеци, жадуващи устни. Тя праметна крак през бедрата му и седна върху тях, притисна гърдите си към неговите, прилепи се цялата до него. Той беше възбуден, а тя преливаше от желание. Той я притискаше, олюлявайки се, а от преградата на джинсите избликна възхитително и отнемащо разсъдъка чувство за необходимост.

— Кайла, намали темпото — избъбри той.

— Не мога. Желая те.

Тя смъкна ципа на джинсите му. Той се надигна и ги свлече. Същото направи и тя. После се отпусна върху него, прие го в себе си. Притискаше се към него, а неговите тласъци я изпълваха отново и

отново. Обезумяха от страст. Никога не се беше усещала толкова жива и желана.

Впиваше устни в нейните, като че ли умираше от жажда и тя е неговото спасение. Светът престана да съществува за нея. Съществуваха само неговите ласки, миризма, целувки. Беше толкова тъмно, толкова усамотено, първично и чувствено. И тя не искаше да има край.

И докато се любиха, си помисли, че никога с никого не е чувствала подобна хармония. Всеки тласък я опияняваше все повече. Искаше още и още, и още. Дишаше на пресекулки, а той впи ръце в нея в благословения върховен миг на лекота. Тя рухна върху гърдите му, а той обви ръце около тила ѝ. С ужас почувства, че е в състояние да не го пусне никога.

Ник се събуди от струящите през прозорците слънчеви лъчи. Кайла се бе свила на кълбо до него с глава върху гърдите му и ръка върху корема му. Разпиляната ѝ коса скриваше лицето ѝ. Единият ѝ крак беше вплетен в неговите и той почувства мигновена възбуда при спомена за любовната им нощ. Нямаше значение колко пъти правеха любов — никога не беше достатъчно. Зачуди се дали някога ще се насити. Но този въпрос в момента не беше важен. Сега трябваше ловко да се измъкнат от острова.

— Кайла — повика я той и я погали по гърба. Тя вдигна глава и му се усмихна.

— Добро утро.

— Добро утро — той се наведе и я целуна бавно и спокойно. После я подкани: — Време е да тръгваме.

Кайла примигна и седна.

— Боже мой, съвсем забравих къде сме. Колко е часът?

Ник погледна часовника си.

— Седем и половина — видя в очите ѝ да се надига паника. — Успокой се. Зная, че поне до час или два обиколките няма да започнат.

— Добре. И какъв е твоят план?

Не искаше да я плаши, че няма план, и каза каквото му хрумна в момента:

— Ще се прикрием за малко. Ще изчакаме първия ферибот и ще се смесим с посетителите.

— И после?

— Връщаме се в града.

— И отиваме в „Сейнт Базил“ — добави тя. — Мисля, че там са отговорите, а по всяка вероятност и монетите. Дано онзи, който открадна часовника снощи, да няма голяма преднина.

Когато напуснаха острова, Ник се обади на Джей Ти и му съобщи, че са на път към църквата „Сейнт Базил“. Джей Ти поръча да го чакат. Бил от другата страна на залива, но за един час щял да дойде. Ник, разбира се, бе нетърпелив.

Кайла се тревожеше, че ако се натъкнат на Евън, няма да успеят да го заловят, но Ник не искаше да чуе нито едно от възраженията ѝ.

— Само ще хвърлим едно око — убеждаваше я той, когато паркираха до църквата и излязоха от колата.

— Добре, но ако има нещо подозрително, ще чакаме Джей Ти.

— Не забелязвам нищо необичайно — отвърна той. Кайла трябваше да се съгласи. Беше десет часът и учениците навярно имаха някакви занятия, защото тичешком излизаха от църквата и се втурваха към игрището. Децата се смееха, играеха, скачаха. Възпитателите бяха спокойни. Ако Евън беше тук, поне никого не беше разтревожил.

Кайла и Ник се промъкнаха и влязоха в църквата. Застанаха в притвора, за да решат накъде да тръгнат.

— Съмнявам се, че е на видно място. Скрито е някъде — каза Кайла.

— Къде например?

— И аз не зная.

Видя един свещеник да идва и дръпна Ник към близкото стълбище. Не искаше да ги забележат, преди да огледат. Свещеникът се спря да разговаря с един от учителите и те заслизаха по стълбите. На първата площадка се озоваха пред някаква зала. Стълбите се виеха надолу и Кайла бе любопитна да разбере накъде водят, така че продължиха да слизат. Свършиха в малко антре срещу две врати. Едната беше открената и Кайла я бутна. Влезе и с ужас установи, че се намира в гробница.

— Ник, какво е това? — попита тихо.

В стените имаше погребални камери, едни празни, други с отворени вратички, а някои бяха здраво запечатани. Помещението беше прашно, въздухът — тежък. Изглеждаше сякаш много отдавна човек не е стъпвал тук. И все пак вратата беше отворена. Полазиха я тръпки. Предусети, че са пред прага на откритие.

— Прилича на гробница — каза Ник. — Тези гробове трябва да са много стари.

— Църквата е построена през деветнайсети век — уточни Кайла и се приближи към една от погребалните камери. — Зная, че погребенията в града са забранени около земетресението през 1906. Една моя приятелка е запалена по генеалогията и сериозно изучаваше историята на Сан Франциско.

— Което обяснява празните камери — отвърна той. — Възможно е някои от тленните останки да са преместени и погребани на друго място.

— Някои да, но защо не всички? — Тя се приближи до една от надгробните плочи и прочете името: — „Мери-Елън Париш, обичана дъщеря, 1878–1898.“ Била е само двайсетгодишна. Чудя се защо нейният гроб е останал.

Ник се покашля.

— А може би е празен.

Той подръпваше яката на ризата си, сякаш го душеше.

— На теб май не ти понася тук — каза Кайла.

— Никога не съм си падал по гробища — отговори той. — Губим си времето. Не знаем какво търсим.

— Търсим идеалното място за много тайно скривалище и аз мисля, че то е тук.

По израза му Кайла разбра, че е схванал идеята ѝ и я одобрява.

— Да му се не види — промърмори той.

Тя обикаляше бавно и четеше какво пише по надгробните плочи. Най-накрая попадна на онази, която ѝ трябваше.

— Ник — промълви. — Погледни: „Всички богатства на рая ни очакват“. Същото изречение.

Ник прочете името:

— Захария Бландино — погледна я. — Роднина на Джони предполагам.

— Може би мой працядо — изрече смаяно. — Обзалагам се, че надписът посочва коя е гробницата.

— А другите две фрази?

— „До деня“ сигурно обозначава определен ден, в който ще се срещнат да си поделят плячката.

— Хелоуин — предположи Ник. — „До деня, когато светците се молят.“ Само че са били арестувани, преди да успеят да се върнат. — Те се спогледаха. — Трябва да отворим тази камера.

Тя не можа да овладее страха, който думите му отприщиха.

— Това е гроб, Ник. Нямаме право.

— Много стар гроб, в който е погребан твой роднина. Никой не се грижи за него. Дори не знаем дали тленните останки са тук, или са преместени. Да рискуваме.

Имаше смисъл, но беше зловец.

— По-добре да се обадим на Джей Ти и да го попитаме какво да правим.

Ник опипа края на надгробната плоча.

— Струва ми се, че не сме първите, които са се добрали до този гроб.

Кайла погледна по-отблизо. Краят беше издраскан и огънат, като че ли някой бе насилвал капака. На няколко крачки от тях на земята се търкаляше железен лост. Случайно ли беше там?

— Обади се на Джей Ти — подкани го отново тя.

Ник извади мобилния си телефон.

— Да, но няма обхват. Трябва да излезем навън.

— Никъде няма да излизате — чу се глас зад тях. Кайла се обърна светкавично и се вцепени, тъй като се озова срещу дулото на пистолет. Едва след минута осъзна, че пистолетът не е в ръката на Евън. Човекът с оръжието беше същият, когото забеляза в Рино — нисък, набит, с черна коса и черни очи. Потеше се обилно. Изразът му беше на луд човек. Кайла се прилепи инстинктивно до Ник.

— Не мърдай — заплаши мъжът.

— Ти кой си? — попита Ник.

— Това не те засяга.

— Какво искаш от нас? — обади се Кайла.

— У вас са часовниците — отговори той. — Моят баща направи тези часовници. Негови бяха. Сега ще бъдат мои.

— Баща — повтори Кайла. — На Доминик ли си син?

— Точно така, син на приятеля, когото те измамиха.

Кайла хвърли бърз поглед на Ник, после пак се загледа в мъжа с пистолета.

— У мен вече няма часовник — каза. — Нито един нямам. Бяха откраднати. Ти би трябвало да знаеш. През цялото време ни следеше.

— Лъжеш. Нямаше да си тук, ако часовниците не са у теб. Но златните монети никога няма да бъдат твои. Съкровището ми принадлежи. Баща ми умря заради тези монети. Най-добрите му приятели го убиха. Той не си взе своето, но аз ще го взема. Знаех си, че ще ме отведете до скривалището. Чух ви, когато дойдохте в магазина. Казах на Делорес, че най-накрая и за нас ще има справедливост. Но тя не ми повярва. Не пожела да ми каже кои сте.

— Ранил си сестра си! — ужаси се Кайла.

— Беше нещастен случай — размаха пистолета под носа ѝ той. — Трябваша ми имената ви, адресите ви. Тя взе да спори с мен. Винаги спори. Не обичам хората да не изпълняват каквото им кажа. А сега ти — погледна той към Ник — вземи лоста и отвори гроба. Ще довършиш, което започнах аз.

Ник се колебаеше и очевидно преценяваше ситуацията.

— Веднага! — изкрещя мъжът. — Или ще я убия. Не си мисли, че си играя.

— Прави, каквото ти казва — промълви тя.

Този човек не беше с всичкия си. Нападнал е сестра си, наранил я е. Едва ли щеше да се замисли да стреля по тях.

— Добре, добре — вдигна успокоително ръка Ник.

Взе лоста и се зае с гробницата. Работи няколко минути мълчаливо. Най-после успя да подпъхне лоста и го натисна силно. Капакът поддаде и се отвори. Ковчегът беше върху подвижна поставка. Ник бавно го издърпа.

— Вътре има покойник — прошепна Кайла. — Така не се постъпва. Нямаме право да безпокоим мъртвите.

— Отвори го — заповяда мъжът. — Веднага.

Ник повдигна капака на ковчега, който беше помежду им. Кайла затисна с ръка устата си и изохка при вида на черепа и скелета. Стомахът ѝ се преобърна. Почувства, че ѝ се повдига. Кой е бил този

човек? Нейният пралядо ли? Захария Бландино ли? Върху скелета имаше останки от дрехи и върху ризата стоеше забодена бележка.

— „Ти излъга и умря“ — прочете Ник. — Тези кости не са на Захария Бландино. Мисля, че са на... — Той замлъкна, като погледна Кайла и после мъжа с пистолета.

— Не! — извика той и се хвърли към ковчегата. — Татко! — викаше. — Татко! Убиха те. Видях ги. Казах на ченгетата. Те не ми повярваха. И са те оставили тук. В ада да се продънят дано!

Кайла бе потресена от силната му болка и тогава видя как Ник го удря с лоста. Човекът се олюля, но не падна. Обърна се с насочен право в сърцето на Ник пистолет. Ник го нападна отново. Оръжието гръмна и звукът заглъхна между двамата мъже.

Кайла се задуши, смаяна от насилието, и ужасена гледаше кой пръв ще падне. Молеше се да не е Ник, но той бавно се свлече и се просна на пода.

— Не! — изкрещя тя.

Другият се размърда. Тя разбираше, че няма време. Грабна лоста и го стовари върху лицето на мъжа. Краката му се подкосиха и той падна, а главата му се удари в каменния под.

Тя коленичи до Ник. Ризата му беше цялата в кръв. Не виждаше къде е раната, в рамото или, не дай боже, в сърцето. Сложи ръка под главата му.

— Ник, Ник! — повика го. — Моля те, ела на себе си. Длъжен си.

Той примигна и отвори очи.

— Какво?

— Прострелян си. Как си?

— Не зная. Боли — измърмори. — С него какво стана?

— В безсъзнание е. Отивам за помощ — нежно измъкна ръка изпод главата му, съблече якето си и го зави. — Ще изляза и ще повикам някого. Не мърдай. И не... не умирай, Ник, обещавай ми.

— Добре съм. Мисля, че ме простреля в рамото. Той се опита да седне и тя го задържа.

— Не мърдай, Ник. Веднага се връщам.

Изправи се и в този миг видя, че пътят ѝ е препречен от друг мъж — висок, рус, красив — мъжът на мечтите ѝ и мъжът от нейните кошмари.

Евън. Ахна, невярваща на очите си.

Той с усмивка вдигна пистолета и го завъртя на пръста си.

— Хей, хлапе, как я караш?

— Разкарай се оттук.

— Няма да стане — рече Евън и насочи пистолета към гърдите ѝ.

— Не я закачай — обади се Ник немощно и се опита да седне.

— Не изглеждаш блестящо, младежо — провлече Евън.

— Я не се напъвай. Току-виж си хвърлил топа. Виждам, че си се погрижил за Лоренцо вместо мен. Този тъпанар е луд. Блъсна горкото момиче от казиното по стълбите без причина.

— Мислех, че ти си го направил — каза Кайла.

— Че защо да го правя? Часовникът вече беше мой. Все пак благодаря за ценното сведение. Старият Нейт толкова роднини има, че не ми се занимаваше с тях — той замълча. — А сега, Кайла, време е да отворим сандъчето.

Тя почти бе забравила причината, поради която бяха на това място. Толкова отвратена беше от вида на плесенясалия скелет, че чак сега обърна внимание на железния сейф в ковчега.

— Извади го! Сложи го на пода! — издаваше заповеди Евън.

Тя се подвоуми секунда, после изпълни нарежданията му.

Евън извади ключодържател с три малки ключета.

— Струва ми се, че ни трябва твоето ключе, сладурано. Зная, че е у теб.

— Ще ти се.

— Тогава ще оставим Ник да кърви и да умре. На мен не ми пука — сви рамене той. — Времето не ме притеснява.

Кайла не знаеше как да постъпи. Не желаше да помага на Евън, но не искаше и да протака. Трябваше да отведе Ник в болница.

— А мога и веднага да отърва Ник от страданието — предложи Евън. — И без друго е полумъртъв.

— Аз ще видя как ти умираш — отвърна Ник с изкривено от болка лице, тъй като въпреки смелото изявление, явно нямаше сили да се изправи.

— Ще го отворя. Дай ми ключовете — каза нетърпеливо Кайла.

Евън ѝ подхвърли ключовете, после тя бръкна в чантата си и извади онзи, който ѝ даде баба ѝ. Имаше по една ключалка в четирите ъгъла на сейфа. Тя коленичи и започна да пробва ключетата. Наложил

се да сменя местата им много пъти, докато уцели ключе със заключалка. Отвори бавно капака.

Вътре имаше три брезентови чувалчета, стегнати с шнурове. Няколко златни монети се бяха изтърколили в сейфа. Съкровището. Намериха го — изчезналото от петдесет години злато. Погледна към Евън и забеляза неописуемото задоволство, изписано на лицето му. Испита огромно желание да изтрие от лицето му тази усмивка, да намери начин да осуети намеренията му.

— Много добре, Кайла — измърмори той. — А сега бутни сейфа насам. И не прави глупави движения.

Тя плъзна сейфа и се изправи, а в това време Евън бързо прибра трите чувалчета в раницата си. Кайла погледна към Ник. Той като че ли искаше да ѝ подсказе нещо с очи, но тя не се досещаше какво. Евън все така ги държеше на прицел. Какво би могла да направи? Да го блъсне? Ами ако не успее да го повали и той стреля, а куршумът отново улучи Ник?

Тя се обърна към Евън и с изненада установи, че той взима от дъното на сейфа някакъв плик и го прибира в джоба си. Зачуди се какво има в него.

— Далеч няма да стигнеш с този товар — каза му Ник.

— О, мисля, че ще стигна. Ти никога не оцени моя талант, Ник. Стремеше се само да ме злепоставяш, особено пред Джени. Ти я настрои срещу мен. Говореше ѝ, че не съм добър за нея. Но аз съм по-добър от теб. По-добър съм от всеки друг. И Джени скоро ще го разбере.

— Тя те ненавижда, също както и аз.

— О, грешиш — възрази Евън. — Ти я караш да ме ненавижда и умираш от яд, че тя не се поддава.

Докато си подхвърляха реплики, Кайла осъзна, че напълно са забравили за нея. Тя пристъпи крачка, после още една. Евън изобщо не я гледаше. Вниманието му бе насочено към Ник. Подиграваше му се и беше отпуснал пистолета.

Сега или никога! Тя се хвърли с цялата си тежест върху ръката на Евън, като се надяваше да избие пистолета. Той загуби равновесие и политна назад. Тя се стовари върху него и започна да го налага с юмруци, а споменът за онова, което причини и на нея, и на Ник, я вбесяваше още повече.

Някой изведнъж я сграбчи. Тя се замяга, съвсем обезумяла.

— Кайла, успокой се, всичко е наред. Хванахме го — чу глас.

Не можа веднага да познае Джей Ти. После видя Евън между двама полицаи.

— Свърши се — каза отново Джей Ти и я изправи на крака.

Тя престана да се бори и изпъшка:

— Господи, благодаря!

— Това беше най-глупавата ти постъпка, Кайла — укори я много ядосано Ник. — Можеше да те убие.

— Ник е прав — обърна се към нея Джей Ти.

— Не ме е грижа — тя погледна издраното лице на Евън. — Струваше си. Не искам този човек повече да наранява, когото и да било.

Погледна свирепо Евън, който беше вече с белезници на краката. А той само й се усмихваше.

Някога се разтапяше от тази усмивка. А сега й се стори самото зло.

— Линейката е на път — каза Джей Ти и се наведе към Ник. — Една жена в църквата чула изстрел и се обадила на 911. Ще издържиш, нали?

— Ще оживея. Къде се забави толкова?

— Шибан трафик. Казах ти да чакаш — погледна към мъжа, проснат на пода. — А кой е другият приятел?

— Синът на Доминик Рики, Лоренцо — отговори Кайла. — Явно е бил свидетел на убийството на баща си. Изглеждаше съвсем полудял, когато го повалих. Не е умрял, нали? И двамата го цапардосахме много силно.

— Жив е — съобщи единият от полицаите.

— Баща му, Доминик, е в ковчега — обясни тя. — Както виждаме, не е паднал зад борда на някакво корабче. Другите трима са заподозрели, че ги мами, и са го убили. Погребали са го с плячката, която искал да отмъкне.

— Страхотна история! — Джей Ти се изправи, когато санитарите дойдоха. — Ще се видим в болницата, Ник. Първо искам да съм сигурен, че нашият стар приятел отива право в затвора. Като че ли приключихме с теб, Евън — обърна се той към него. — Играта свърши.

Ръцете на Евън бяха извити с белезници на гърба му. Две ченгета го държаха и въпреки това спокойно помръдна рамене и изрече:

— Играта ще свърши, когато аз кажа.

— Да, бе, разправяй ги на съдията. А ние ще те заключим и ще изхвърлим ключа.

Евън се засмя. Кайла не можеше да се начуди на спокойствието му.

Джей Ти направи знак на едното ченге да остане при Лоренцо, докато изведат Евън.

Кайла се обърна към Ник. Санитарите го бяха вдигнали на носилка. Лицето му беше пепеляво, а по челото му избиваха капчици пот.

— Свърши се — промълви той. — Ти се справи чудесно.

— Идвам с теб в болницата.

— Извинявайте, госпожо, но в линейката взимаме само хора от семейството — спря я единият санитар.

— Аз... ами... аз съм негова съпруга.

Ник се усмихна безсилно.

— Страшно много време ти отне да изиграеш тази карта.

— Вярно е.

— Кайла... — той пое дълбоко дъх. — Не искам да те плаша, но по-добре се обади на Джени... за всеки случай.

Сърцето ѝ замря от израза в очите му. Не беше изпитала всичко това, за да го изгуби.

— Никакво „за всеки случай“ — скара му се тя. — Ти ще се справиш.

Тя се помоли на Господ да не я превръща в лъжкиня.

Очакването Ник да излезе от операционната беше истинска агония. Страхуваше се, че е изгубил много кръв и че куршумът е засегнал някой важен орган. Беше изплашена до смърт, че ще умре, преди да му каже колко го обича.

„Обичам го.“

Думите не излизаха от ума ѝ. Никога не ги бе изричала гласно. Дори в себе си не ги допуска. Чувството я смути. Прекалено бързо пламна. А Ник не искаше нейната любов. И все пак...

Знаеше, че я харесва. Знаеше, че с радост прави любов с нея и го показваше съвсем недвусмислено, но дали изпитваше нещо повече, нещо по-дълбоко... Нямаше представа какво очаква от нея. През целия си живот бе смятала за задължителни няколко неща: да се влюби, да се омъжи, да има деца. Но сега това изгуби всякакъв смисъл. Само едно имаше значение — животът на Ник, дори без нея. Стигаше ѝ само да знае, не е жив и че е щастлив.

— О, боже, Кайла, какво се случи?

Тя се обърна изненадана. Беше Джени.

— Ник... прострелян е. Оперират го.

Джени пребледня и се олюля. Кайла я прегърна и силно я притисна към себе си. Когато я пусна, Джени плачеше. Кайла се усети, че и нейните сълзи текат. Избърса очите си и се опита да се усмихне.

— Не се тревожи. Той ще се оправи — успокои я тя, като сама имаше нужда от насърчение, за да повярва.

Джени подсмръкна.

— Сигурна ли си?

— Ще го бъде — каза Кайла, като че ли това е най-естественото нещо.

— Евън ли го простреля? — попита Джени с треперещ глас и болка в очите.

Тя поклати глава.

— Не, един друг човек — промълви. — Ник се сби с него, в суматохата пистолетът гръмна и го улучи.

В очите на Джени проблесна облекчение.

— Господи, благодаря! — прошепна. — Никога нямаше да си простя, ако Евън беше ранил Ник.

— Всъщност той рани Ник — възрази Кайла. — Открадна живота му. И да не е натиснал спусъка, Ник се бори за живота си заради играта, измислена от Евън.

Лицето на Джени се сгърчи.

— Толкова съжалявам, че съм отстъпвала пред Евън. Много ми е мъчно, че не казах на Ник за бебето. Дълбоко го засегнах. Онзи ден, когато разговаряхме, си помислих, че никога няма да ми прости за тази тайна.

— Наистина го наскърби, но ще го помолиш да ти прости, когато дойде в съзнание.

Минаваше шест часът вечерта, но нито Кайла, нито Джени имаха възможност да кажат на Ник каквото и да било. За щастие операцията мина без усложнения. Куршумът бе разкъсал мускула на рамото и счупил ключицата, но прогнозите бяха добри. Щеше да се оправи.

Кайла остави Джени първа да види Ник. Разбираше, че Джени много иска да му извини, но не само великодушие имаше в постъпката ѝ. Боеше се от тази среща. Какво щеше да му каже? А той? Дали пътищата им щяха да се разделят с учтиви фрази като: „Сбогом, радвам се, че се запознахме, че намерихме отговор на загадката.“ Дали двамата щяха да си върнат обикновения ритъм на живот?

В това време в чакалнята влезе Джей Ти. Изглеждаше неспокоен. Кайла се надяваше причината да не е Евън.

— Всичко наред ли е? — попита тя и скочи на крака.

— Щях да ти задам същия въпрос. Не можах да се измъкна по-рано. Как е Ник?

— Операцията е успешна, ще се възстанови напълно.

— Това вече е добре. А ти държиш ли се?

Тя сви рамене.

— Не съм мърдала отгук. Джени е при Ник. Трябваше да му каже нещо важно. Чакането много ме измъчи. Постоянно виждам

гробницата и какво преживяхме там. Все се питам можех ли да постъпя по друг начин.

— Струва ми се, че Ник е реагирал, както той си знае — отбеляза приятелят му. — Понякога има повече кураж, отколкото здрав разум.

— Искаше да ме защити. Лоренцо напълно превъртя. Мислех, че и двама ни ще убие.

— Да, много е неуравновесен. Твърди, че е видял там, в гробницата, Франки да застрелва баща му в сърцето. Както изглежда, скарали са се за златото и за това, че Доминик не е преследван за престъплението. Той е карал колата, с която са избягали. Никой не го е заподозрял. Другите трима смятали, че заслужават по-голям дял от плячката, след като лицата им са известни на всички и животът им е поставен на карта. Доминик не бил съгласен. Убеждавал ги, че без никаква карта, която той им дал, никога нямало да се измъкнат от Монетния двор. Скарали се и Франки го ударил по главата с дръжката на пистолета, после го застрелял. Лоренцо се криел в гробницата. Бил тръгнал след баща си. Никой не му повярвал, че баща му е убит, явно били много изплашени, за да повдигнат въпроса. Майката на Доминик съобщила в полицията, че е отишъл на риболов, всъщност това й казал той. И тъй като често ходел за риба, никой не се усъмнил. Останалите платили на собственика на риболовното корабче да излъже, че Доминик е паднал зад борда.

— Значи Лоренцо е живял със спомена, че баща му е убит от своите приятели. Какъв ужас е преживял.

— Тогава е бил само на шест години и това го е съсипало. Побъркал се е, непрекъснато създавал неприятности и цял живот обикалял психиатриите. Не се досетих по-рано за него, защото Делорес ми каза, че живее на другия край на страната. А това беше лъжа. Той е бил в задната стая, когато ти и Ник сте отишли в магазина.

— Зная. Тогава намекнах на Делорес, че часовникът е у мен, и той ме е издирил.

— Точно Лоренцо е разбил къщата ти.

— Той ли ни проследи до Рино и удари Ник по главата? — попита Кайла.

— Да, надявал се е да вземе часовника.

— Пак той ли повреди спирачките на моята кола?

Джей Ти поклати глава.

— Не е толкова интелигентен. Трябва да е бил Евън.

Евън! Още не можеше да повярва, че е в затвора.

— Той проговори ли?

— Нищо съществено не е казал — отговори Джей Ти.

— Той обича да задава въпросите, а не да им отговаря. И той е един костелив орех, държи се като че ли всичко е на шега. Ще ми се да изтрия тази негова самодоволна усмивка.

— Много беше хубаво, като го цапардосах — призна тя. — Не мога да повярвам, че се хванах на въдицата му. Сигурно временно съм била невменяема.

— Ако това ще те успокои, ти си една от многото му жертви.

Тя леко се смръщи.

— Не ме успокоява.

— Във всеки случай самопризнанията на Евън не са ми необходими. Имам достатъчно доказателства да го пъкна на топло за дълго.

— Значи свърши.

Не й се вярваше. Евън винаги се изплъзваше. Наистина й бе трудно да си го представи зад решетките и че повече нямаше да им стори зло.

— Благодарение на теб и на Ник — каза Джей Ти — златото ще се върне в Монетния двор. Между другото, там са много щастливи, че ще си върнат съкровището. Медиите вече са надушили историята. Страхувам се, че ще станеш прочута.

Този факт не й беше особено приятен.

— Означава ли това, че всичко ще се разтръби?

— Няма да те лъжа. Напълно е възможно.

— Тогава по-добре веднага да разкажа подробно на майка ми.

— Нямах много време.

— Благодаря ти, Джей Ти, за всичко, което направи за нас.

— Ще ми се да беше повече. Надявам се Ник скоро да оздравее. Той е страхотен, понякога е много импулсивен, но винаги можеш да разчиташ на него, непоклатим е като скала.

— Да, страхотен е — съгласи се тя, като едва сдържа сълзите си. Беше дълъг и изпълнен с емоции ден.

— Ще му кажеш ли, че го обичаш? — попита Джей Ти със замислено изражение. — Защото от опит мога да ти кажа, че Ник е

недосетлив по отношение на жените. Не го виня, аз съм същият. Така че ако имаш наум нещо по-специално, по-добре си го поискай. Иначе как ще разбереш какво печелиш и какво губиш? — той ѝ се усмихна. — Повярвай ми. Зная какво говоря.

— Ще го имам предвид.

— Непременно. Вие двамата много си допаднахте. Ще дойда по-късно да видя Ник. Кажи му, че Евън е, където му е мястото. Нека да се успокои, за да оздравее бързо.

— Ще му кажа.

Джей Ти си тръгна и Джени излезе от стаята на Ник. Очите ѝ бяха зачервени, но се усмихваше.

— Пита за теб, Кайла.

— Добре ли мина?

Джени кимна.

— Каза, че ми прощава. Не зная дали напълно, по поне е някакво начало. Може би, след като Евън няма да ни се меси в живота, ще бъдем по-искрени един към друг. През тези години много се отчуждихме. Аз никога не забравих, че съсипа всичко, като ме насилваше да се разделя с Евън, преди сама да съм се убедила.

— Дано сега да си убедена, защото Евън ще лежи в затвора.

— Убедена съм. Той не е същият човек, когото познавах в колежа. Очите му са като на луд човек, по-рано не беше такъв, сега сякаш е започнал да вярва на фантазиите си — тя въздъхна. — По-добре влизай при Ник, преди да се опита да стане от леглото, за да те търси. Изглежда много привързан към теб, Кайла.

— Случи се така, че напоследък бяхме почти неразделни.

— Първият човек, за когото попита, като дойде в съзнание, беше ти. Мисля, че се разочарова, щом видя мен, а не теб. Не го карай да чака повече. Той не е от търпеливите.

— Аз ли не знам — усмихна се Кайла. — Ще се видим после.

Тя пое дълбоко дъх и влезе при Ник.

Ник седеше в леглото, целия омотан в бинтове. Лицето му бе изнурено, изразът неразбираем. Очите му бяха леко изцъклени, дали само от болкоуспокояващите или и заради Джени, Кайла не можа да разбере. Но беше жив, и само това имаше значение. Раните щяха да

заздравеят и той щеше да се оправи. От гърба ѝ падна товар. Усети лекота, сякаш започна да диша наново.

— Как си? — попита тя и се доближи до леглото.

Той взе ръката ѝ.

— След като си тук, по-добре. Ти ли накара Джени да влезе първа?

— Тя изгаряше от нетърпение да те види. Беше изплашена, че ще умреш, преди да ти поиска прошка.

— А ти? Не изгаряше ли от нетърпение да ме видиш?

Тя приседна на леглото и стисна ръката му. Искаше съмнението от очите му да изчезне.

— Наистина ли не знаеш? — и без да дочака отговор, продължи: — Когато пистолетът гръмна и ти се свлече на земята, и видях кръвта върху ризата ти, се изплаших до смърт, както никога през живота си. Когато ме помоли да повикам Джени, помислих си, че ще те изгубя, че умираш. Изпитах огромна болка, че не успях да ти кажа какво чувствам.

— А сега ще ми кажеш ли?

Да го бе принудила пръв да си признае, но това щеше да бъде проява на малодушие, а от Ник научи много за смелостта.

— Обичам те — изрече чистосърдечно тя.

Очите му потъмняха от вълнение.

— И аз те обичам — погледна я с любов. — Аз също бях изплашен, че няма да имам време да ти кажа колко много означаваш за мен — притисна ръцете ѝ. — Досега не съм държал на някоя жена. Но сега не мога да си представя, че ще се разделя с теб, Кайла. И най-важното, не желая да се разделям с теб.

— Наистина ли? — попита тя. — Не искам да ти преча. Зная, че от малък носиш отговорност за семейството си и че не желаяш повече отговорности.

— Ти не можеш да ми пречиш, но най-много ме плаши, че аз изобщо не ти трябвам.

— Това не е вярно.

— Вярно е. Ти си силна, Кайла. Повали Евън сама и за разлика от мен не се остави да бъдеш простреляна.

— Имала съм късмет.

— Не е до късмет, ти така действаш — той замълча и я погледна сериозно. — В живота ми никога не е имало с кого да споделя бремето си. Ти си истински партньор и на теб мога да се опра, и да ти се доверя безрезервно.

От думите му ѝ се доплака.

— Чувствам същото към теб, Ник, но толкова бързо стана всичко. Знаеш как беше.

— Ех, навярно е така. Сърцето ѝ се сви.

— Но не ме интересува — продължи той. — Наясно съм с чувствата си към теб и това не е нещо случайно. Времето е пред нас, за да си изясниш всичко. Няма да се оженим утре или другия месец, дори догодина. Но ще се оженим. По този въпрос не се заблуждавай. И през ум не ми е минавало, че ще пожелаея да изживея живота си с една жена, но мисълта да не те виждам всеки ден през следващите петдесет години за мен е абсолютно неприемлива. Зная, че беше дълбоко засегната, че ти е трудно да повярваш на своите чувства или на моите, но...

— Вярвам ти — прекъсна го тя. — С цялото си сърце — тя замълча, като обмисляше как най-добре да премахне всяка неяснота във взаимоотношенията им. — Сега вече зная как да различавам кое е реално и кое не. Евън беше само възплъщение на моя фантазия. А ти не си плод на моята фантазия. Ти си... ти си от плът и кръв, със своите недостатъци.

— Хей, какви ги говориш? Аз нямам недостатъци.

— О, да, имаш и аз имам. Но това всъщност е нещо хубаво. Означава, че сме пълноценни. И никакви фантазии повече, никакви илюзии за идеалното семейство. С тези мечти приключих. Искам да живея естествено, да се радвам на чувствата си, да имам безценното качество да вярвам на някого, да го обичам и да се грижа нежно за него, да го уважавам... и не чак да бъда покорна, но ти разбираш, нали?

— За мен е същото, Кайла. И ще ти докажа, без значение колко време ще отнеме, че трябва заедно да изживеем живота си.

Почувства се замаяна от думите му. Но този път държеше да не губи почва под краката си.

— Прекрасно е, но мисля, че пак ще разговаряме, когато не си упоен от лекарства.

Той се засмя.

— Ще разговаряме на тази тема винаги, когато пожелаеш. Познавам се добре и зная какво чувствам. На практика го зная от първата минута на нашето запознанство.

— Тогава никак не ме хареса. Смяташе, че съм те ограбила.

— Ами да, открадна ми сърцето.

Кайла му се ухили.

— Това е лъжа. Взе да бълнуваш.

— За теб. Какво ще кажеш за една целувка?

— Много си припрян. Това е един от недостатъците ти, в случай че не си забелязал.

— Моля те!

— Добре, но ще се държиш прилично.

Тя се наведе и му подари една дълга, нежна, пълна с обещания целувка.

— Правила ли си любов в болнично легло? — прошепна ѝ той.

Тя се отдръпна и го погледна предупредително.

— Не, и нямам намерение сега да е първият ми път. Трябва ти спокойствие. Никакви драми повече. Никакви изненади. Най-последно си отговорихме на всички въпроси... е, почти на всички.

— Ще ми разкажеш ли подробностите?

— Ще ти ги разкажа, разбира се, но най-важното е, че Евън е в затвора. Повече няма да се гаври със семействата ни или с нас. Златните монети ще бъдат върнати на правителството. Тайната е разкрита.

— Как е баба ти?

— Успокой се, че Евън е заловен и най-последно може да погребее миналото.

— Джони вече не ѝ се привижда, нали? — попита той.

— Не. Казах ѝ за перуката. Видях разочарованието ѝ и мисля, че дълбоко в себе си вярва, че онази вечер е видяла Джони. Може би, когато Евън проговори, ще успеем да изкопчим от него дали той се е престорил на Джони.

— Значи мълчи, а?

Тя кимна.

— Да, но Джей Ти ме увери, че има достатъчно доказателства, за да го обвини в не едно престъпление и без неговите самопризнания.

— Много добре. А онзи, който ме простреля? Какво се случи с него?

— И него арестуваха. Джей Ти каза, че Лоренцо имал психическо заболяване и по всяка вероятност ще го затворят в психиатрия. Явно убийството на баща му е станало пред очите му.

— Спомням си, че говореше нещо подобно в гробницата.

— Никой не му е повярвал, но вече предполагам, че ще му повярват — тя помълча. — Свърши се, Ник, наистина. Можем да заживеем нормално.

— Струва ми се, че така нареченият нормален живот прекалено се превъзнася — каза той.

— И така да е, бих искала да поскучая известно време.

— Аз също. Ще бъдеш ли с мен, Кайла? — попита той, като се взираше в очите ѝ. — Без теб повече няма да мога да спя. И всъщност няма да мога да правя нищо без теб, и ако споменеш пред някого това, което току-що ти казах... ами... ще измисля как да те накажа.

Заплени я начинът, по който призна, че не би живял без нея, след като винаги е бил сдържан и пред никого не бе разкривал чувствата си. Беше носил сам грижите си, както и тя.

— Не се тревожи. Гроб съм за тайната ти.

ЕПИЛОГ

Джей Ти се взираше през отворената врата в празната килия, както и в тримата полицаи, и не вярваше на очите си. Един очевидно зашеметен мъж беше само по боксерки и бяла тениска.

— Какво, по дяволите, е станало? Къде е той? — попита Джей Ти.

— Помоли ме да му донеса вестник и кафе — отговори мъжът с боксерките. — Отворих вратата само за секунда и в следващата бях повален на земята. Стисна ме за гушата и направи нещо странно. Не можех да дишам. Не можех да помръдна. Бях като парализиран. Взе дрехите и ключовете ми. Излезе право навън, все едно съм аз.

Джей Ти не вярваше на ушите си.

— Избягал е. Евън е избягал — погледна към другите полицаи за потвърждение. — Мамка му! Как можахте да го оставите да ви изиграе по този начин? Знаете ли откога го преследвам? — обиколи килията и погледът му попадна на вестника. Едно парченце беше откъснато от страницата. — Донесете друг екземпляр — каза той, любопитен да узнае какво бе привлякло вниманието на Евън.

— Защо? — попита единият от полицаите.

— Не питай, а изпълнявай. Отцепете сградата. Може да е още тук.

Джей Ти се съмняваше, но трябваше да е абсолютно сигурен. Не биваше в никакъв случай да оставя Евън сам. Знаеше по-добре от всеки друг, че този тип е хлъзгав като змия.

— Няма го тук — съобщи другият полицаи. — Вече проверихме всеки сантиметър от сградата. Изчезнал е. Измъкнал се е, облечен с униформа. Кой знае накъде е духнал.

Друг полицаи му донесе вестник. Джей Ти прелисти страниците и стигна до онази, която го интересуваше. На мястото на откъснатото парченце имаше обява за предстояща изложба на ценни антикварни бижута.

Мамка му! Този път какво беше замислил Евън?

Евън се настани удобно в елегантното кожено купе на лимузината. Взе кристалната чаша, отпи от шампанското и се усмихна.

— Изглеждаш твърде доволен за човек, току-що избягал от затвора. Въпреки че трябва да си призная, много си падам по мъж в униформа — измърка тя. — Как го изработи?

— Тайна.

— Разочарована съм, че изпусна златните монети — каза тя с малко по-остър тон.

Той сви рамене.

— Незначителна подробност. В замяна на това пипнах онова, което всъщност ни интересува — картата на тунелите под града. Само трябва да се промъкнем в „Сейнт Базил“, за да я вземем. Скрих я там, преди да ме закопчат.

Очите ѝ светнаха като на дете, което вижда подаръците под първата си коледна елха.

— Много умно.

— Точно така и съвсем скоро цялата информация за най-успешния обир на века ще бъде в ръцете ни.

— Дано да имаме време да го организираме.

— Време има предостатъчно — каза той. — Носиш ли ми нещата, за които те помолих?

Тя отвори една чанта и му подаде перука, документи за самоличност и кафяви контактни лещи.

— Отлично — рече той.

— Ти си напълно луд, нали? — тя се облегна и го погледна замислено.

— Чак сега ли разбра?

Отново отпи от шампанското и погледна през прозореца. Да се справи с полицаия беше твърде лесно — детска игра. А Джей Ти сигурно беше изригнал като вулкан. Евън се ухили, като си представи картинката.

Джей Ти сигурно си бе въобразил, че играта свърши. А тя едва сега започваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.